

ATA'MIZI ZİYARET ETTİK

HOME COMING 2023

DERNEKTEN HABERLER - MUTLU HABERLER - SON CUMALAR - SPOR - KAYBETTİKLERİMİZ

www.bizletter.org

/bombalaki

/tacalumni

/tarsusamerikan

Neden aidat vermeliyim?

TAC
Mezunlar Derneği

Sevgili TAC,
Aidat bağışları
Dernek faaliyetlerini
yürütebilmemiz için
gereken en önemli
güç kaynağıdır.
Şimdiki ve gelecekteki
hizmetlerimizin temel
kaynağı aidatlardır.

2023 YILI AİDATIMIZ

Aidat 750 TL + Üniversite Bursu 150 TL
olarak belirlenmiştir.

TAC
YAYLA EVİ
BİR TELEFON
KADAR
YAKIN

***Dağ havasında bir molaya
ne dersiniz?***

Arkanıza yaslanıp derin bir nefes alarak çam kokularını
içinize çekmek isterseniz daha ne bekliyorsunuz?

REZERVASYONLARINIZ İÇİN BETÜL ABLA
TELEFON: 0 530 333 83 99

Doğan Gözde ÖZGÖDEK TAC '86
EDİTÖRDEN 6

Mehmet Özel TAC '90
BAŞKANDAN 8

Tarsus Amerikan Koleji
Mezunlar Derneği Genel
Kurulu gerçekleştirildi 10

Atamızın
huzuruna çıktık 14

HOME COMING 20

MUTLU HABERLER 64

Adana Şube
Genel Kurul Sonucu 72

Ankara Şube
Genel Kurul Sonucu 74

İstanbul Şube
Genel Kurul Sonucu 82

SON CUMALAR 86

Elini Taşın Altına
Koyan TAC'liler 94

WALTER BAJAN ADINDA BİRİ 100

Çağdaş Eğitimin Yaşamsal
Önemi ve Finlandiya Örneği 102

Erdoğan Hoca'nın
Kaleminden

92

"NİYET VARSA
ÇÖZÜM VAR" 104

KORAY DOĞAN 106

Lekum Dînukum
Osman Çetin '96 110

TAC BASKET
GRUBU (TBG) 121

BULUŞMALAR 122

TAC SPOR 134

KAYBETTİKLERİMİZ 137

TAC Mezunlar Derneği Merkez Yönetim Kurulu

Başkan

Mehmet Özel '90

Başkan Yardımcısı

Umut Yalnız '88

Sayman

Aydın Ramazan Dinçer '83

Genel Sekreter

Müge Canataroğlu Selim '94

BizLetter

Yayın ve Redaksiyon Ekibi

Erdoğan Kaynak '63

Nihat Taner '68

Doğan Gözde Özgödek '86

Keriman Sarper '89

Defne Ongun Müminoglu '89

Berra Gürsoy '23

Betül Öcal

Nuran Baykal

Tasarım

Recep Güngör

recepzungor2@gmail.com

Dernek İletişim

T: 0 324 241 82 24

M: 0 530 333 83 99

Telefax: 0 324 613 23 10

Caminur Mahallesi 0805 Sokak No: 9

33440 Tarsus-Mersin

www.tac-alumni.org

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği
tarafından 4 ayda bir yayımlanır.

Doğan Gözde ÖZGÖDEK TAC '86

Bu dergi her bir mezunun ve camia üyesinin katkısı ile sizlerle buluşuyor

Sevgili TAC ve TALAS,

Bahar demek, biz mezunlar için aynı zamanda eve dönüş, Homecoming anlamına da geliyor. Çok keyifli bir Homecoming sonrası dergimizin yeni sayısı ile birlikteyiz.

Bu sayıda tam anlamıyla yediden yetmişe, camiamızın değerli üyelerinin yazıları, fotoğrafları ve videoları ile sizlerle.

Deprem acısına adanmış özel sayımız istisna tutulursa, ekranınızdaki bu sayı, 2023 yılının ikinci sayısı.

Artık düzenli mezun-yazarlarımızın yanı sıra, kaleminden TAC sihri dökülen mezunlarımızın paylaşımları, anıları, gelecek beklentileri gibi pek çok duyguyu ve düşüncüyü paylaşıyoruz sizlerle.

Bu dergi her bir mezunun ve camia üyesinin katkısı ile sizlerle buluşuyor. 19 yaşında öğrencimizden, 80'lerini yaşamaya hazırlanan coşkulu kıdemli mezunlarımıza geniş bir yelpazede bir özel grup, bu TAC'li yazarlar. İyi ki varlar. TAC eğitim süreci asla tek yönlü, tek boyutlu insanlar mezun etmiyor. Bu temelin üzerinde farklı ve değerli bireyler olarak

yaşamına devam ediyor mezunlarımız.

Bu sayıda TAC'mizin de farklı yönleri sizlerle olmaya devam edecek. Tabii Homecoming-2023'ün coşkulu görselleri de sizlerle olacak. Katılamayan mezunlarımıza o günün keyfini yansıtmaya çalıştık.

Geçmişten geleceğe yürüyüşümüzde birlikte olmaktan ve buna devam etmekten mutluyuz.

Teşekkürler TAC, teşekkürler değerli mezunlarımız.

Sevgi ve saygılarımla

BizLetter sizlerden gelecek fotoğraf ve haberleri bekliyor.

betulablatac@gmail.com

nuranbaykal@gmail.com

tarsusamerikankoleji@gmail.com

Mehmet Özel TAC '90
BAŞKAN

TAC temalı bir çok projeyi yürütmeye başladık

Çok değerli TAC Ailem,

Her ikisi de bir çınar gibi köklü ve sağlam temellere dayanan Türkiye Cumhuriyeti ve TAC için çok önemli bir seneyi yaşıyoruz. Bu sene Cumhuriyetimizin 100. Yılı kutlarken aynı zamanda da TAC'mizin 135. yılını yaşıyoruz. Bu nedenle gönülden bağlı olduğumuz Cumhuriyetimiz ve gurur duyduğumuz TAC temalı bir çok projeyi yürütmeye başladık.

Bu projelerden ilki tüm yurdu kapsayan ve 29 Ekim'e kadar devam edecek olan Türk Bayrağı ve TAC flaması projemiz; Türk Bayrağımızı ve TAC Flamamızı,

mezunumuzun bulunduğu her noktaya götürebildiğimiz kadar elden ele taşıyacağız. Okulumuzdan aldığımız emaneti özel kutuları ile yurdumuzu dolaştırmaya başladık. Stickler önünde Adana Şube Başkanına teslim ettiğim Türk Bayrağımız ve flamamız Adana'ya ve bir gün sonra da Ankara'ya ulaştı. Atamızın huzurunda Ankara şube başkanımıza verilen emanetler şu ana kadar 10 il gezdiler. 29 ekime kadar tüm Türkiye'yi dolaşacak olan Bayrak ve flama en son Talaslı abilerimiz ile birlikte Ali Dağına ulaşacak, 100. Yıl yazısını gördükten sonra Anı evimizin en güzel köşesinde yerlerini bulacaklar.

Anıtkabir ziyareti;

Hayatımda bu kadar heyecanlandığımı ve onur duyduğumu hatırlamıyorum. 1 Nisan 2023 günü sabahı yüze yakın mezunumuz, okul başkanı, okul müdürlerimiz ve vakıf müdürümüzün katılımı ile Atamıza olan saygı ve minnetimizi göstermek üzere Anıtkabir'de huzuruna çıktık. Anıtkabir personelinin titizlikle hazırladığı tören ile mozoleye çelenk koyup, misakı milli kulesinde Anıtkabir Anı defterine tüm mezunlarımızın adına düşüncelerimizi yazdık. Tüm Ankara Şube yönetimine ve bu anlamlı gün randevusunu alıp, resmi işleri yürüten Refik Kutluer Abimize çok teşekkür ederiz.

Homecoming;

Her mezunumuzun sevdiklerini görmek ve kendini bir kez daha evinde hissetmek için tüm yıl beklediği gün! Yine

bir Mayıs, yine bir homecoming ve yine bir yıllık hasretin bitişi. 20 Mayıs günü Homecoming organizasyonu yine yüzlerce mezunumuzun katılımı ile gerçekleşti. Geleneklerimizi koruduğumuz, aynı zamanda birçok yeniliğin de yapıldığı bu homecoming de her zaman olduğu gibi muhteşemdi. Bu sene daha kapsamlı bir masa düzeni, kalitesi ve çeşitleri artırılan ikramlarımız ve çok değerli ağabeylerimize verdiğimiz masaya servis hizmeti ile katılımcılarımızı ve ailelerini en iyi şekilde ağırlamaya çalıştık. Sizlere gönderdiğimiz Homecoming Değerlendirme Anketinde bizlere ilettiğiniz geri bildirimler ile önümüzdeki yıllarda herşeyin daha iyisini ve daha güzelini sunmak için elimizden geleni yapacağımızdan emin olabilirsiniz.

Bu güzel günde hasret giderdik, hüznüldük, eğlendik, sohbet ettik, yedik, içtik ve bir yıl daha hasret yaşamak üzere ayrıldık. Homecoming 2023'e katılım sağlayan, katılamayan fakat kalpleri ile bizlerle birlikte olan tüm mezunlarımıza çok teşekkür ederiz.

TAC Sevgi ve Saygısıyla.

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği Genel Kurulu gerçekleştirildi

2023-2025 dönemi Yönetim, Denetleme Kurulu ve çalışma gruplarına seçilen mezunlarımızı sizlerle paylaşmak isteriz.
Toplantımıza katılarak destek veren mezunlarımıza teşekkür ederiz.

TAC Mezunlar Derneği 2023-2025 TACMED Yönetim Kurulu Üyeleri

Yönetim Kurulu		Onur Kurulu	
1963	Yılmaz Ayata	1956	Tuncer Erzin
1972	İbrahim Orhon	1961	Metin Atamer
1983	Ramazan Dincer	1963	Akar Burduroğlu
1986	Doğan Gözde Özgödek	1963	Erdoğan Kaynak
1988	Umut Yalnız	1967	Hayrettin Ergun
1989	Ercan Acımiş	1967	Necdet Özcan
1990	Mehmet Özel	1968	Emin Çulhacı
1990	Ethem Kuzucu	1968	Nihat Taner
1992	Gökçe Demirtaş	1970	Ahmet Hamdi Demirel
1994	Müge Canataroğlu Selim	1972	Atahan Çukurova
2004	Selin Önen Tümen	1973	Alp Bekişoğlu
2008	Kıvılcım Aksüt	1975	Necati Güler
2012	Sena Kırıl	1978	Ali Cerrahoğlu
2017	Güney Yurtsever	1979	İsmail Gürleyik
Denetim Kurulu		Gönüllüler	
1972	Cengiz Atalay	1994	Baykal Bayır
1974	Kemal Tarım	2018	Selin Seçen
1981	Temel Tırak	2013	Mehmet Akif Atik
1998	Zeynep Behiye Ünlüdoğan Onur	2013	Cem Soyupak
2000	İlter Baykam	1994	Rasim Sarı
2012	Arda Çataklı	2013	Cemil Göksu Yılmaz
		1991	Kaan Bozkırlı
		1990	Mustafa Alp Koca
		2007	Nihat Yüksel

Cumhuriyetimizin 100. yılı ve TAC'mizin 135. yılı kutlamaları kapsamında TAC Mezunları olarak okulumuzdan aldığımız bayrağımız ve flamamız, birçok mezunumuzun katıldığı törende Adana Şube Başkanımız TAC '94 Bedia Gücüm tarafından Ankara Şube Başkanımız TAC '86 Hale Kundak Soylu'ya emanet edildi.

Bayrak ve TAC Flamamız Türkiye Turunda

TAC Mezunlar Derneği Başkanımız TAC '90 Mehmet Özel, Cumhuriyetimizin 100. yılı ve TAC'mizin 135. yılı kutlamaları kapsamında bugün okulumuzda düzenlenen törenle Anıtkabir'e götürülecek bayrak ve TAC flamasını Adana Şube

Başkanımız TAC '94 Bedia Gücüm'e teslim etmiştir.

Bayrak ve flamamızın, 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'na kadar mezunlarımızın bulunduğu her şehre gönderilmesi planlanmaktadır.

Atamızın huzuruna çıktık

Cumhuriyetimizin 100. yılı ve TAC'mizin 135. yılı kutlamaları kapsamında TAC Mezunları olarak 1 Nisan Cumartesi günü Atamızın huzuruna çıkarak resmi törenle Anıtkabir'e çelenk bıraktık.

Birçok mezunumuzun katıldığı törende kampüsten getirdiğimiz bayrağımız ve TAC flamamızı Ankara Şube Başkanımız TAC '86 Hale Kundak Soylu'ya emanet ettik. Atamıza olan özlemimizi ve

minnetimizi gösterdiğimiz törene katılan tüm mezunlarımıza, ailelerine, TAC Başkanışmanımız Sn. Amanda Sunderman'a ve Sağlık ve Eğitim Vakfı Genel Müdürü Sn. Prof. Dr. Güray Erkol'a teşekkür ederiz.

Anıtkabir ziyaretinin videosunu izlemek için tıklayın

<https://youtu.be/l-eWvsEIP0M>

01.04.2023
Cumhuriyetimizin Aziz Kurucusu Gazi Mustafa Kemal Atatürk

Bugün, gösterdiğiniz yolda, ana hedefimiz olan çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmamız yolunda, bize en büyük armağan olan Cumhuriyetimizin 100. yılında huzurunda olmanın sevinçini ve gururu içerisindeyiz.

Her biri, ilke ve inkılapların doğrultusunda, sonsuza dek yaşayacak olan Cumhuriyetimize gönülden bağlı, dünyanın dört bir tarafına yayılmış Tarsus Amerikan Koleji mezunları ve okul yönetimi olarak huzurundayız. Yolumuz bize çizdiğiniz ilim ve irfanın aydınlattığı yoldur.

Okulumuzun 135. yılında 'Dünyada her şey için; uygarlık için, hayatta için, başarı için en hakiki üniversite ilimdir, fendir' bitirici ile ilkelerin doğrultusunda öğrenciler yetiştirmenin mutluluğunu yaşıyoruz. Her bir öğrencimize ve mezunumuza ülkesine ve insanlığa faydalı olmayı hedefleyerek çizdiğiniz yolda azim ve kararlılıkla çalışmaktadırlar.

Tarsus Amerikan Koleji Mezunları olarak okulumuzun 135. yılında; ilke ve inkılapların doğrultusunda ilerleyeceğimize yolumuzdan sonsuza dek ayrılmayacağımıza ve ülkemizi hayal ettiğiniz çağdaş uygarlık düzeyine taşımak için durmadan çalışacağımıza senden aldığımız azim ve kararlılık ile gelişeceğimize söz veriyor ve önünde saygı ile eğiliyoruz.

MEHMET ÖZEL
TARSUS AMERİKAN KOLEJİ
MEZUNLAR DERNEĞİ

HOMECOMING 2023

Değerli Mezunlarımız,

Homecoming 2023'e katılım sağlayan, katılamayan fakat kalpleri ile bizlerle olan tüm mezunlarımıza dernek ekibi olarak çok teşekkür ederiz. 🌟🌟🌟

Yine çok renkli ve heyecanlı bir Homecoming yaşadık. 🌈 Hasret giderdik ve çok eğlendik. 🎉🎊

Her sene Homecoming'i bir öncesinden daha coşkulu yaşamak dileği ile...
Sevgi ve Saygılarımızla

TAC '58

TAC '63, 60'INCI YIL

TAC '63 İçin Bu Homecoming Başka

Yediklerimizi, içtiklerimizi tahmin bile edemezsiniz, onlar bizde kalsın, gördüklerimizi, duygularımızı paylaşalım ortamımızda.

60 yıl dile de kolay değil.

Daha okul yıllarında Türkiye’de ilk defa orta öğrenim seviyesinde gerçekleşen

sokak protestosuna vesile olan, kimilerince “efsane”, kimilerince “anarşist” olan ama mutlak birlik ve beraberlik ile birçok “ilk”i gerçekleştiren TAC ‘63 olarak, aklımız bu birlikteliğe katılamayan kardeşlerimizde, kulağımız Ankara’da, yoğun bakımda tedavi görmekte olan kardeşimiz Bahattin Gürsöz’den gelmesini umduğumuz iyi haberlerde, yüreğimiz buruk, 16 TAC ‘63’lü, Stickler salonunda bir araya geldik. Bu TAC ‘63’lülerin 5 tanesi 5 kardeşimizin eşleri.

Haklı mazeretlerle bu buluşmaya katılamayan kardeşlerimiz için özlemimiz ve beş yıl önceki toplantımızda aramızda olan ama geçtiğimiz yıl kaybettiğimiz, bizim, biz olmamızda çok büyük emeği, katkısı olan, yol boyu hep arkamızda duran Haydar Göfer hocamızın yokluğu...

Bir yanda burukluklar...

Bir yanda güzellikler...

Güzellikler, kampüs, orası öyleydi, burası böyle değildi, şu duvardan kaçardık, bu duvardan karşı evlere bakardık, anılar, anılar... Ve tabii en başta yıllara meydan okuyan TAC’nin simgesi, Stickler...

En güzeli, “Bir Tuğla da Sen Koy” projesinde önümüze koyduğumuz hedefi de aşarak TAC’ye kazandırdığımız bursiyerlerimiz, Selin kızımız ve Ali oğlumuzla bir araya geldik, onları tanıdık ve çok sevdik. Hazırlığı bitiriyorlar bu sene, Selin harika bağlama çalıyor, hedefini de koymuş şimdiden, TIP okumak istiyor. Ali basket oynuyor, gitar çalıyor, tam karar verememiş, sayısalda çok iyiymiş, belki mekatronik okurum diyor, biz bilmiyoruz o ne demek... Çok güzeller.

Bu hedefe ulaşmış ilk dönem olan TAC

Dönem Panosu 1963 (1)

'63'ü, en kısa zamanda onlarca dönemin takip etmesini ve TAC'ye böyle güzellikler kazandırmasını yürekten diliyoruz.

Stickler salonunda, Mezunlar Derneğimizin bizlere ayırmış olduğu saatte, İskender Sayek kardeşimizin, anılarımızı tazelemeye, kaybettiğimiz kardeşlerimizi ve hocalarımızı anmamıza vesile olan sunumunu hiç kaybolmayan, aksine giderek yoğunlaşan duygularla izledik. TAC tarihinde yine bir başka ilk olan, mezuniyetimizden 37 yıl sonra gerçekleşen, 2000 yılı mezunlarının misafiri olduğumuz diploma törenimizi bir kere daha aynı duygularla seyrettik.

Öğleden sonra TALAS kampüsünde buluşup salonda bizlere ayrılmış olan en ön sıraya yerleştik ve tam bir duygu seli içerisinde geçireceğimizin farkına sonradan varacağımız programın başlaması için salonun dolmasını bekledik.

Mezunlar Derneği Başkanımız, sıcacık, Mehmet Özel kardeşimizin, Mezunlar

Derneğimizin çalışmalarını, TAC alçak gönüllülüğü ile özetlemiş olduğu sunumu gururla izledik. Eski, yeni demeden bütün yönetim kurullarının bir arada, tam bir ahenk içerisinde gerçekleştirmeye çalıştıkları işleri, hemen her konuda kısımlarla başardıklarını, özellikle yakın geçmişte yaşadığımız deprem felaketi sonrasında oluşturdıkları sinerji ile ortaya çıkardıkları mezun dayanışmasını, hala süregelen, yine imkanlar ölçüsünde, tüm mezunlar tarafından manen ve maddeten desteklenen çalışmaların dillendirildiği kadarını dinledik, yaşatmaya çalıştıkları TAC ruhu ile gururlandık.

Mehmet Başkan'ın son müjdesi hepimizi heyecanlandırdı. Adana'da TAC mezunlarının buluşması için oluşturulmaya çalışılan bir merkez... Bütün TAC mezunlarının yoğun olarak bulundukları İstanbul ve Ankara'da geçmiş yıllarda faaliyet göstermiş olan "The Club" ya da benzer nitelikli mekanları hatırladık, böylesi

ortamların TAC ruhunu besleyip geliştirmesi için ne kadar önem taşıdığını, bunların yeniden gerçekleşmesi için Mezunlar Derneğimize maddi, manevi her türlü desteği vermenin kaçınılmaz olduğunu düşündük. TAC ötesinde çok daha geniş bir alanda faaliyet gösteren SEV vakfımızın bu çok önemli faaliyeti tüm SEV mezunlarını kapsayacak boyutta ele alma gereğini fazla vakit geçirmeden benimsemesinin sade SEV camiası için değil, Türkiye için ne kadar önemli olduğunu düşündük.

2006 senesinde belirsiz bir hayal olarak başlatılmış olan "Bir Tuğla da Sen Koy" projesinin artık çoktan kendisini kanıtlamış, ayakları yere basmış bir proje haline gelmiş olması bizleri gururlandırdı. Aradan

geçen zamanda 62 tuğla bursiyerimizin TAC'den mezun olduğunu, bunların 44 tanesinin Türkiye'nin ve Dünya'nın saygın üniversitelerinde tahsillerine devam ettiklerini, 18 tanesinin çalışma hayatına atılmış olup TAC'ye ve tuğla projesine destek vermeye başlamış olduklarını ve halen TAC'de 22 tuğla burslu öğrencimiz olduğunu öğrendik.

TAC'nin eski yıllarda olduğu gibi, ülkenin en önde gelen okulları arasına tekrar girmesi için mezun başarı seviyesinin çok önemli olduğunu, bu seviyeyi yükseltecek iki unsurdan bir tanesinin öğrenci ve mezun kalitesi olduğunu, bu nedenle de Tuğla projesinin artık "para, pul" ötesinde bir "TAC ruhu" projesi haline gelmiş olduğunu gördük. Bir diğer unsur olan eğitim kalitesinin yükseltilmesi konusunda SEV vakfımızın da güçlü desteğini esirgemediği burs projelerine ilave olarak eğitim kalitesi konusunda yapacağı çalışmalarda da tüm mezunlar olarak SEV'nin de üzerine düşenleri yapabilmesi için elimizden ne gelirse yapmamız gerektiği de dillendirildi. TAC ruhu ile ne gerekiyorsa yapılacaktır diye düşündük.

Mezunlar Derneğimizin SEV ile büyük bir uyum ve dayanışma içerisinde olduğunu görmekten mutlu olduk. Aynı uyum ve dayanışmanın tüm SEV okulları mezunları arasında yaygınlaştırılmaya çalışılmasının ülkemiz için de çok yararlı olacağını düşündük.

Duyguların zirve yapması ile sıra plaket törenine geldi.

11 tane gönüllü genç 77+ TAC '63'lü, sahnedeki yerimizi aldık.

Plaketlerimizi Haydar Hocamızın

yokluğunda Mezunlar Derneği Başkanımız sevgili Mehmet Özel'den aldık.

Duygularımızı dillendirdik, Bombalakimizi çektik ve ön sıradaki yerlerimize döndük.

Bundan önceki Homecoming'lerde plaketlerimizi alıp, çıkıp giderdik. Bu sefer protokoldeki yerimizi tören sonuna kadar terk etmedik.

Sanki geri sarılan bir film makarası gibi 60 yıllık yaşamımız giderek kalabalıklaşarak, gözlerimizin önünden 5'er yıl ara ile aktı geçti.

Henüz emekli olmuş 55 yıllıklar, adam olmuş evlatlar, yüksek tahsile gelmiş torunlar ve Bombalaki...

Emekliliği gelmiş 50 yıllıklar, hayata atılmış evlatlar, ergen torunlar... Ve Bombalaki...

Çalışma yaşamında yıpranmaya başlamış 45 yıllıklar, göbekler büyümüş, saçlar gitmiş, hayata atılmış evlatlar, küçücük torunlar... Ve Bombalaki...

Çalışma hayatında zirvede olan 35 yıllıklar, büyüyen göbekler, dökülmeye başlamış saçlar, adam olmuş evlatlar... Ve Bombalaki...

Olgunlaşmış, anne ve baba olmuş 30 yıllıklar, yüksek eğitimde evlatlar... Ve Bombalaki...

En sonda, yüksek tahsillerini henüz tamamlamış, hayata umutla bakan kızlı, erkekli 5 yıllıklar... Ve Bom...

Bu arada bir başka güzellik, bir başka gurur...

Dönemlerin çoğuna plaketleri, öğretmenleri TAC '63 kardeşimiz Erdoğan Kaynak tarafından verildi.

Okulumuzda, senelerce öğretmenlik yapan, yakın geçmişte kaybettiğimiz TAC '63 kardeşimiz Selçuk Biçer'i de andık.

Ve tabii Stickler'ın gölgesinde Selin kızımız, Ali oğlumuz, bütün kızlarımız ve oğullarımız...

Bütün bu tırmanan duygu seli ve coşku ile gece Stickler'ın gölgesinde, TAC kampüsünün sihirli atmosferindeki zirve...

Evet, en sonunda bir araya geleceğimiz 3. Bahar Projemizin ortamı, TAC Kampüsü olamasa da bir şekilde TAC Kampüsü kokmalı...

Bu duygulu, coşkulu günü bizlere yaşatan Mezunlar Derneğimize, bütün emeği geçenlere, başta Mehmet Özel olmak üzere gelmiş geçmiş tüm başkanlara sonsuz teşekkürler.

Son bir söz: 60 yıl önce her bir hecesini vurgulayarak çektiğimiz Bom-ba-la-ki, yıllar içinde Bom'a dönüşmüş, giderek kimin daha hızlı çekeceği bir yarış olmuş. Korkarız işin içine yapay zeka filan da girerse, bu hızla kaybolup gidecek! Bir sözümüz geldi aklımıza, Metin Atamer Ağabeyimizin kulaklarını çınlatarak söyledik; hem nalına hem mihına! BOMBALAKİMİZE KIYMAYIN!

Nice 60 yıllara inşallah.

**BOM-BA-LA-Kİ. BOM-BA-LA-Kİ BOM BOM BOM
TARSUS-TARSUS-ZIM-ZIM-ZIM
KOLEEJ-KOLEEJ-KOLEEEJ**

**Homecoming'de hazır bulunan
TAC '63 Ailesi:**

Akar-JoAnne Burdуроğlu
Erdoğan Kaynak
Ergül Bakay
Bülent-Armağan Arpaç
Bülent-Ayşe Gürsel
Bülent- Sema Özsoy
Gürkan Ertaş
İskender Sayek
Mehmet-Meriç Artun
Mehmet Ergin
Yılmaz Ayata

1968 MEZUNLARI 55. YILINI KUTLADI

ÜNİVERSİTE BURSLARININ ÖNEMİ ve AZA '68 TEMEL BİLİMLER BURSUSU

Şeref Etker '68

2023 Homecoming programının açılışında bir konuşma yapan TAC Başdanışmanı Mrs. Amanda Sunderman, Tarsus'u seçmesinin başta gelen nedenlerinden birinin okulun öğrencilerine yüksek bir oranda burs vermesi olduğunu; bunun önemli bir kurumsal değer oluşturduğunu ve kendisini etkilediğini belirtti. Okulun, mezunlarının çoğunun farkında olmadığı bu özelliği, TAC'de "İlk Kadın Headmaster" Amanda için bir gönül çelen olmuştu! Aynı toplantıda Mezunlar Derneği'nin Üniversite Bursu vermeye başladığını öğrendik.

1968 yılı mezunları olarak, biz de geçen yıl sevgili sınıf arkadaşımız Ahmet Ziya Akyl anısına, TAC mezunu bir kardeşimize üniversite öğrenimi süresince burs vermeyi kararlaştırdık. Kısaca "AZA '68" adını verdiğimiz bu üniversite bursu yanında, Ahmet Ziya'nın spora olan tutkusunu da yaşatabilmek için, geçen yıl TAC basketbol takımının en değerli oyuncusuna (MVP) bir kupa ve para ödülü verdik. Bu yıl verdiğimiz sportif başarı ödülünün güzel öyküsünü aşağıda okuyacaksınız.

Üniversite bursları, günümüzün gittikçe ağırlaşan yaşam koşullarında, öğrenimlerini yurtiçinde sürdüreceği yeni mezunlarımız için bile, TAC ortaöğretim bursları kadar değer kazanmıştır. Bu nedenle, AZA '68 bursunu oluştururken kazandığımız deneyimi diğer mezunlarla paylaşmak istiyoruz:

Öncelikle, verilecek olan burs sembolik değil, öğrencinin geçim koşullarına katkıda bulunacak bir düzeyde olmalıdır.

Üniversite Bursu tanımlandıktan sonra, bunun bir sınıf tarafından üstlenilmesi, kaynak oluşturulmasını kolaylaştırmakta ve nakit akışı bakımından verimlilik sağlamaktadır.

Burs, aynı zamanda katkıda bulunanlar arasında var olan iletişimi ve dayanışmayı artırırken daha somut bir hedef olarak görülmektedir.

AZA '68 bunların yanında, burs için bir bilim dalı seçimini gözeterek özendirici olmayı amaçlamış ve bursumuzun yükseköğrenimini "Temel Bilimler" alanında sürdüreceği bir TAC mezununa verilmesi kararlaştırılmıştır. Yeni mezunlarımız arasında temel bilimlere ilgi duyan bir

1968'lilerin Stickler Hall işgali (Homecoming '23)

öğrenciyi olsun destekleyerek, TAC'de üniversiteye hazırlanan öğrencilere temel bilimlerin neredeyse ışık hızıyla gelişimini, bütün diğer meslek dalları içindeki kilit rolünü ve bilimsel araştırmaların sunduğu olanakları anlatabilmeyi umuyoruz.

Doğal olarak, üniversite bursu oluşturmayı düşünen diğer sınıflar, güzel sanatlar gibi, TAC öğrencilerinin ufkunu açabilen, toplumsal yaşamımızı

zenginleştirecek başka dallar seçebilirler. Biz, 1968 mezunları olarak AZA '68 burs modelimizi 2023 Homecoming etkinliklerine katılan diğer sınıfların dikkatine sunmak istedik ve bunun için Talas Oditoryumu'nda pankart açtık; Stickler'ın merdivenlerine dayandık!

AZA '68 Bursunu, şimdilik, bir mezunumuza fizik bölümündeki öğrenimi süresince verebiliyoruz. Umuyoruz ki, diğer

1968 Mezunları "AZA '68" için Talas Oditoryumu'nda (20 Mayıs 2023)

sınıflar her yıl yeni mezunlarımıza belirli bir dalda yükseköğrenim bursu verecek ve ileride Mezunlar Derneği bu bursların karakterini koruyarak eşgüdüm sağlayan bir program oluşturup TAC öğrencilerinin özel ve farklı yönelimlerine destek olabilecektir.

Merhabalar, Ben TAC '23'ten Azra Güzelocak

Okulumuzda voleybol sayesinde merit bursu ile okuyan ilk ve tek kız öğrenciyim. Bu yıl ve geçtiğimiz sene takımım ile birlikte okul ve spor kulübü tarihimizde ilklere imza atmayı başardık. TVF Kadınlar 2. Ligi'ne yükseldik. Bu önemli başarıları elde ederken ben de takım kaptanı olma onurunu taşıyordum.

Takımca okulumuzdaki bazı tabuları yıktığımıza inanıyorum. Voleybol sporunu ve kadınların spordaki konumlarını başarılarımızla yukarıya çıkardık. Okulumuzun ve çevremizin spora karşı bakış açılarını değiştirmeyi başardık. Okul kuruluşundan itibaren basketbol ön plandayken voleybolu basketbol seviyesine getirmeyi başardık. Bunun devamının getirilmesi beni ve takım arkadaşlarımı çok mutlu edecektir.

Bu önemli gelişmeler ve etkilerde payım olduğu için çok mutluyum. Değerli '68 mezunlarımızın onlar için çok kıymetli olan dönem arkadaşları AHMET ZİYA AKYIL adına verdikleri "AZA MVP" ödülüne beni layık görmelerinden çok gururlandım.

Gerçekten başardıklarımızın sonuçlarının bu kadar güzel olabileceğini ve etkisinin büyüklüğünü tahmin edemezdik.

Ben gelecek yıl eğitimime Hollanda'da "Has University of Applied Science" üniversitesinde "International Food and Agribusiness" bölümünde devam edeceğim.

Mezun olurken okulda ve mezunlar arasında voleybola olan ilginin artmasını görmek beni çok mutlu etti. 5 yıl boyunca yaptığımız antrenmanların ve kendimizden yaptığımız fedakârlıkların sonuçlarını görmek çok güzel bir duygu. Bu değişimin artarak devam etmesinin sizin desteklerinizle olacağına inanıyorum. Bana ve takımıma bu güzel ödülü layık gördükleri için '68 mezunlarına çok teşekkür ederim.

Bizi bu süreçte destekleyen okulumuz, mezunlarımız ve spor kulübümüze destekleri için sizin huzurunuzda bir kez daha teşekkür ediyorum. İnanıyorum ki, bana verdiğiniz şansı başka kızlara da verirsiniz. Bu okulda ve ülkede kadınlar daha fazlasını başarabilirler. Biz buna inanarak yola çıktık ve geldiğimiz nokta budur.

Biz Atatürk'ün gençleri olarak Atatürk ilkelerine göre kendimizi şekillendiriyoruz. "Milletimiz güçlü bir millet olmaya azmetmiştir. Bunun gereklerinden biri de kadınlarımızın her konuda

AZA '68 Ödülü, Azra Güzelocak MVP 2023

yükselmelerini sağlamaktır." Konuşmamı Atatürk'ün bu sözüyle bitirmek istiyorum. Eğer okulumuzun ve mezunlarımızın gözleri daha ileride ve yukarıdaysa bu sözü unutmamaları ve kadınlara her konudaki desteklerini arttırarak devam ettirmeleri gerekir.

TAC '73'LÜLERİN 50. YILI

Yazan: Hüseyin Sungur '73

Nasıl olmuş! Sabah bir uyandık ki 50 yıl geçmiş mezuniyetimizden... 7 yıl da okul zamanını eklersek; vallahi, tastamam 57 yıl... Bir Eylül sabahıydı. Annem sağ ayağımla okula girmemi tembihlemişti. Mrs. Ünver ejderha rollerinde, Fitz Yalçın Hoca mutlaka Amidon... "Good morning Boys!" Mrs. Ünver ayaktayız; "iki senelikler" imdada yetiştiler; aynısını söyleyin lan, aynısını söyleyin; dedilerdi. Biz de "aynısı" dediydik. "Su içtik o tasasız günlerin çeşmesinden...; Gümüşhane asıllı Amerikalı yazar W. Saroyan, atalarından dinlediği, özlediği Gümüşhane için "My heart is on the highlands" diye yazar. 50 yılı geçmiş! (mi)... Benim de kalbim hâlâ; "o tasasız günlerin çeşmesinde!"

TAC '78'LİLERİN 45. YILI

Ali Cerrahoğlu '78

Zaman su gibi akıp gidiyor.

Sanki okula daha dün ayak basmış gibiyiz. Yıllar ışık hızıyla geçip plaketlerini alırken, gözümüze kocaman görünen abilerimizin yerini biz çoktan almışız bile.

Bu yıl 2023 Homecoming'de 45. mezuniyet yılımızı kutladık. Bu bölgede yaşayan ve çok uzaklardan gelen kardeşlerimizle bir araya geldik, ilk günün çocukça coşkusuyla, neşeyle sarıldık birbirimize.

Okulun havasını solumak, kuşların sesini, saat kulesinin çınlamasını duymak en gelişmiş psikoterapi tekniklerinden daha iyi geliyor ruhumuza. Sonrasında genç kardeşlerimizin coşkısına katılmak, törende Bom çekmek, Stickler merdivenlerinde geleneksel fotoğrafımızı çekertmek, bando ile yürümek, nefis lezzetleri gün boyunca tek tek tatmak, Giftcenter'daki yeni ürünleri görüp giymek, eski-yeni hocalarımızla sohbet etmek, akşam yemeğinde dans edip eğlenmek çok çok iyi geldi hepimize.

Dünya üzerinde; 1 yıl önce ve 70 yıl

önce mezun olanların bir arada, aynı gün ve ortamda, aynı duygularla, birbirlerini anlayarak, aynı ekolün birer parçaları olarak aynı coşkuyla bir araya geldikleri başka camia var mıdır bilmem.

Dünyanın merkezi neresidir diye sorsalar herhalde tüm mezunlarımız Stickler'ın merdivenlerini gösterirdi. Biz de öyle yaptık; uzun uzun durduk o merdivenlerde, güldük, eğlendik, görüntüledik, BOM çektik.

"Stickler'ın Dili Olsa" da anlatsa anılarımızı. Sahi; siz bu kitabı alıp okudunuz mu?

Henüz almadıysanız derneğimize haber vermeniz yeterli. İçinde kendi döneminizden ve hayatınızdan anıları görüp belki siz de bir gün elinize kalemi alıp okul günlerinde yaşadıklarınızı eklemek istersiniz, kim bilir...

İyi ki var oldun TAC, iyi ki biz de senin bir parçan olduk... Ömür boyu sürececek ayrılmaz bir parçan...

Bu güzel günün müthiş bir enerji, mutluluk, huzur ve dostlukla geçmesinde emeği geçen herkesin, ama herkesin elleri dert görmesin. Çok mutlu olduk. 78 dönemi olarak 50. yılımıza kavuşmayı ve Stickler'ın gölgesindeki masalara terfi edebilmeyi dört gözle bekliyoruz :)

TAC '83'LÜLERİN 40. YILI

Dr. Cemil Ergin TAC '83

40 yıl! Dile kolay ki bu sadece okuldan ayrılışımızın üzerinden geçen süre. Bir araya geliğimiz 1976, yani 47 yıl önce. Bazılarımız gündüzlü, bazılarımız evci yatılı, bazılarımız ise daimi yatılı olarak Türkiye'nin dört köşesinden (Adana, Mersin, Tarsus, Antakya, İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa, Eskişehir, Denizli) Tarsus'a geldiğinde henüz 11 yaşındaydık. Anne babalarımız adeta "Eti senin kemiği benim" diyerek teslim ettiler okula, "Yaparsın oğlum" motivasyonu da bizi tek

başımıza bırakıp gittiler. Ağlama sesleriyle geçen ilk gece sonrası bir şekilde hepimiz için uyum süreci başladı.

Tarsus Amerikan Koleji'nde her dönem, kendisini özel kılan niteliklere sahiptir. Biz 40. yıl mezunlarının hikayesi de kendimize özel. 1976 yılında okula geldiğimizde İngilizce öğretmenin sınıfı bıraktığı bize göre hayli olgun (o yaşlarda bir yaş ciddi biyolojik farktır) dostlarımızla Prep A, B ve C sınıflarına dağıldık. Ardından Orta 1'de aramıza katılanlarla sadece erkeklerden oluşan bir grupken 1979 senesinde 11 kız arkadaşımızın gelmesiyle renkli bir

topluluğa döndük. Mezun olana kadar bu gruba giren çıkan hiç bitmedi. Toplamda 109 kişilik gruptan 79 kişi 83 yılında mezun olduk.

Bu gruplar arasında bence en keyiflisi evci yatılılardı. Haftanın üç gecesini evde geçirip tam evde bunaldığımızda Tarsus'a, özgür hayatımıza geri dönüyorduk. Mersinliler okulun en keyifli kısmı olan ders sonrasını geçiriyorlardı, Tarsuslular ise bunu yakalasalar bile mavranın büyük kısmının yaşadığı yatılı kısmına kalamıyorlardı. Uzun yatılılar kader birliği içindeydiler, anne-babalarını sadece bayramlarda görebiliyorlardı. Okulun her anı bu güzel insanlarla keyifle geçiyordu. Benim bir de ayrıcalığım vardı; iki abimin de TAC'li olması büyüklerin şakalarına ve bazı dayatmalarına karşı benim elimi rahatlatıyordu.

Yıllar hızla geçiyordu. Tarsus hayatında güçlü olmak şart, aksi takdirde acımasız sistem sizi tokatlar; mesela takılan

lakaplar... Tavuk, kedi, keçi, Moby Dick benzeri hayvan yakıştırmaları, fetto, ulubaşparmak, besili gibi sadece bizim anlayabileceğimiz lakaplar. Seneler, çoğunlukla komedi ve aksiyonla, nadiren de dramla geçti. Ancak yıllar sonra aklımızda kalanlar genelde keyifli kısımları oldu.

Mezuniyetimizin 40. yılı kutlamaları için çocukluğumuzun en güzel otellerinden olan Mobil Motel, şimdiki ismiyle Mavi Beyaz Otel bizim için ayrıldı. Sadece Türkiye'den değil; ABD, Belçika ve İsviçre'den gelecek olanları aylar önceden

buluşmanın heyecanı sardı. Geri sayım sonrası büyük gün geldi. Ellinin üzerinde kardeşimizle bir araya geldik. Hasta olan, son anda gelmek isteyip uçak bileti bulamayan, ebeveyn rahatsızlığı nedeniyle gelemeyenler ise kalbimizdeydi. Birlikte geçirdiğimiz üç tam gün ancak yetti. Birlikte olduğumuz süre zarfında her anımızda "iyi ki" dedik. Ebeveynlerimize o günün koşullarında bizi TAC'de okuttukları için teşekkür ettik. Çocuğunuza bırakabileceğiniz en büyük varlığın, iyi bir okulda iyi bir eğitim alması olduğunu bir kez daha hatırladık.

TAC '88'LİLERİN - 35. YILI

Hülya Koçak Küçükoğlu '88

O günden aklımda kalan...

Yaşamak çok güzel

Yaşlanmak da...

TAC'li olup, 10, 15, 20, 25, 30 ve 35. mezuniyet yılını kutlamak da çokook güzel.

İnsan yaşlanacağını bile bile, bir an evvel 40. yıl olsa,

merdivende Bom çeksek,

40. yıl sertifikası alsak, 50 olsak, 60 olsak diyor.

Başta Mehmet Özel kardeşim sen olmak üzere, TAC Mezunlar Derneği üyelerine ve emeği geçen herkese sonsuz teşekkürler.

Bize yine, bu büyük camianın bir parçası olmanın gururu ve mutluluğunu yaşattığınız için, biz sevgili okulumuzla buluşurken, bizim için her şeyi düşünüp organize ettiğiniz için, her defasında, bundan daha iyi organizasyon olamazdı dediğimiz halde, bizi yanılttığınız için, sonsuz kere sonsuz teşekkürler.

İyi ki TAC

Bu sene kuruluşunun 135. yılını kutladığımız okulumuzda, yine muhteşem bir HOMECOMING yaşadık.

Okulun 100. yıl mezunları olarak, bu sene bizim için de en az diğer dönemlerde olduğu kadar unutulmaz bir sene oldu. Geçen bu 35 yıllık dönemde bazı arkadaşlarımız birbiriyle zaman zaman görüşmüş olsa da, diğerlerinden pek çoğu birbirini neredeyse son 35 yıldır hiç görmemişti.

İşte bu noktada, tüm TAC '88 olarak hepimiz anladık ki, söz konusu olan şey TAC kardeşliği olduğunda, zaman ve yıllar anlamını yitiriyor ve hepimiz ilk ayrıldığımız zamanlarda nerede kaldıysak, oradan devam ediyoruz dostluk ve kardeşliğimize.

TAC '88 dönemi 35. yıl buluşma programının detaylarına bakıldığında izine çok sık rastlanan kebab breakleri bize, özlenen tek şeyin birbirimiz ve okulumuz olmadığını açık olarak gösterdi. Her fırsatta yenilen kebabın ve muhabbetin, hasret gidermeye olan olumlu etkisi de, bu buluşmalarda bir kez daha kanıtlandı.

Buluşma Programı

19 Mayıs 2023 – Cuma

12:00 - Okulda buluşma
12:00 - 13:30 Okul ve yeni binalar
13:30 - 17:00 Yeşilova yemek muhabbet
17:00 - 18:30 Adana'ya geçiş
18:30 - 24: 00 Adana Kebab 52'de yemek

20 Mayıs 2023 - Cumartesi

11:00 Okulda buluşma
14:00 Stickler önünde 35. YIL FOTOSU çekimi
16:00 Sertifika töreni
19:00-24:00 Yemek

TAC '88 dönemi mezunları olarak ilk buluşmamızı Cuma günü öğlen saatlerinde okul kampüsünde gerçekleştirdik. Burada, dönemimizin kıymetlisi Umut Yalnız bizlere okulumuzun tarihini ve yeni eklenen binalarla, güncel halini içeren çok güzel bir bilgilendirme yaptı.

Sonrasında gittiğimiz kebabçıda, Tarsus'un leziz tatlarını içeren bir sofrada günün keyfini çıkarırken, mezunlar derneği ve öğrencilerden oluşan bir grubun Umut'a yaptığı doğum günü sürprizi ile günümüz daha da eğlenceli bir hal aldı.

Sonrasında hep birlikte yediğimiz yemek sırasında ve ardından geldiğimiz okul bahçesinde sohbet ve mavra devam etti. Dönem olarak çimlerde oturduğumuz sırada, hazırlık öğrencilerinin TAC '88 abi ve ablalarıyla oturmak istemeleriyle, sohbet daha da renklendi. Bizim için onları tanımak ve onlar için de bizlerle vakit geçirmek güzel bir anı oldu. Sohbet katılan hazırlık sınıfı öğrencilerinin gözlerinde, mezun abilerimize ve abalarımıza bakarken bir zamanlar bizlerin de gözlerinde olan hayranlık ve ışıltıyı gördüm.

Genç kardeşlerimizi tanımak ve sohbet etmek, onlarla günün anısına fotoğraf çekirmek hepimiz için oldukça keyifli idi.

Sonrasında, akşam saatleri için Adana'da planlanan kebabçıda buluşmak için okuldan ayrıldık. Akşam yemeğinde sayımız daha da artarak sohbetin daha da derinleştiği bir ortamda bir arada olmanın keyfini çıkardık. Yemek bittiğinde, bu özel buluşmayı devam ettirmek için, after-party tadında başka bir mekana gittik ve burada da geç saatlere kadar eğlendik.

Cumartesi günü okula gelindiğinde, tam bir karnaval havasında hazırlanmış bahçede Tarsus'a özel yiyeceklerin ve el sanatlarının bulunduğu standlar yer almaktaydı. Bahçenin her bir yanında bir araya gelmiş mezunlar neşeli sohbetler ederken, uzun süredir birbirini görmeyenlerin; "Vay hiç değişmemişsin, valla sen de aynı duruyorsun" ya da "Ne oldu oğlum sana

böyle, saçlar nereye gitti” tarzı konuşmalar duyuluyordu.

Bahçede bulunan herkesin, özellikle 5’li dönemlerin birbirinden göz alıcı dönem T-shirtleri bu karnaval havasını adeta tamamlar nitelikteydi. Bu dönem t-shirtlerinden en dikkat çekenlerden bir tanesi de, bu yıl 35. yılını kutlayan, içlerinde benim de olduğum TAC ’88’lilerdi.

T-shirt’ün her bir detayı özenle hazırlanmış ve düğmeleri bile TAC ’88 olarak basılmıştı. Bu t-shirtleri özenle hazırlayan Harun Özduygu kardeşimize yürekten teşekkür ediyoruz.

Okuldaki ilk buluşma ve hasret gidermenin ardından, Mezunlar Derneği tarafından planlanan Tarsus turu, Serpil Hanım’ın eşsiz anlatımıyla yaya olarak gerçekleştirildi.

Bu gezide, okul yıllarında henüz bir cazibe merkezi olmadığı için olacak, yeterince ön plana çıkarılmayan ya da bizlerin gözden kaçırdığı, Tarsus’un saklı hazinelerini ziyaret etme fırsatı bulduk. Sırasıyla St. Paul Kilisesi, Kırkkaşık Bedesteni, Ulu Camii, Kubat Paşa Medresesi, Hz. Danyal Türbesi, Tarsus Evleri, St. Paul Kuyusu ve Roma Yolu’nu gezerken ne muhteşem bir şehirde öğrencilik geçirdiğimizi de bir kez daha anladık.

Gezi sonrasında Stickler Binası merdivenlerinde geleneksel dönem fotoğrafı çektirdik.

Günün diğer bir programı beşli dönem mezunları için düzenlenen sertifika törenine katılmaktı. Sahneye çıkan her dönem, sertifikalarını aldıktan sonra klasik BOM ritüelini de gerçekleştirdi. Belli bir dönemden sonra çekilen BOM oldukça hızlanmıştı ve bizim çektiğimiz dönem BOM’u artık RETRO BOM olarak bile anılacak hale gelmişti. Hatta bizim dönem öncesi çekilen BOM, neredeyse RETRONUN RETROSU BOM olarak bile adlandırılabilirdi.

İlk fırsatta bu Retronun Retrosu BOM, Retro BOM ve Fast BOM konusunda bir çalışma yapılması, ortak bir noktada buluşulması konusunda Mezunlar Derneği’ne bir öneri sunmaya karar verdim.

Tören sonrasında okul bahçesinde

sohbetler koyulaşırken, Mezunlar Derneği’nin özenle hazırladığı masalara doğru geçilerek oturulmaya başlandı.

Havanın kararmaya başlamasıyla daha etkileyici bir ambiyans kazanan ortam, EKO Gruplarının müzikleriyle iyice şenlendi.

Bir süre sonra tüm masalardan mezunlar ayakta, müzik eşliğinde dans etmekteydiler. Şarkılar hep bir ağızdan büyük bir coşkuyla söylenirken, adeta okullarına “İşte bak yine geldik, buradayız. Sana olan bağlılığımız ve sevgimiz hiç bitmeyecek” der gibiydiler.

Uzayan gecenin sonunda okuldan ayrılmak istemeyenler, bahçede çimlerin üzerinde uzanarak o mistik ortamın tadını çıkardılar.

Okuldan ayrılırken herkesin gönlü, “İyi ki böyle köklü bir okuldan mezun oldum ve bu güzide topluluğun bir parçasıyım” duygusuyla dopdoluydu.

TAC '93'LÜLERİN - 30. YILI

Atıl AKTAŞ '93

Dile kolay 30 yıl. Ailemiz gibi sevdiğimiz, bizi biz yapan, hayatımızın en saf ve belki de en keyifli yıllarını geçirdiğimiz canım okulumuzdan mezun olalı tam 30 yıl olmuş. Bu sene 30. mezuniyet yılımız olacağı için daha özel bir homecoming programı yapmaya çalıştık. Homecoming'den 3-4 gün önce Kızkalesi'nde bir otelde konakladı bir grubumuz. 19 Mayıs Cuma akşamı Narlıkuyu'da çok güzel bir akşam yemeği ile hasret giderildi. Çok keyifli geçen bu yemekten sonra birlikte sahilde şarkılar söylendi, hasret giderildi. 20

Mayıs Cumartesi büyük bir heyecanla okulumuzun yolu tutuldu. Her zaman olduğu gibi bütün ihtişamıyla Stickler bizi karşıladı. Girişte başta Betül abla, Nuray ve bütün görevliler sevgi dolu gözleriyle bizleri karşıladı. Kebap-humus-lahmacun, elbette bol mavra eşliğinde bolca tüketildi. Daha sonra sertifikalarımızı almak için törene geçtik. Tören umduğumuzdan biraz uzun sürse de, abilerimiz ve kardeşlerimizle birlikte olmak ve BOM çekmek çok keyifliydi. Törenden sonra gelenekselleşen Stickler merdivenlerinde toplu fotoğraf çekimi sonrası, okulun hatıralarla dolu her bir köşesinde hasret giderdik. Masa ve

yemek organizasyonu çok başarılıydı ve okul bahçesinde yemek ve içki muhabbeti her zamanki gibi çok keyifliydi. Dünyanın dört bir yanından büyük zorluklarla gelen ve bu buluşmayı anlamlı kılan dönem arkadaşlarımızla harika bir gece geçirdik. Konserde lise yıllarımıza döndük, bunda Tuna Dağlı ve Bülent Cömert kardeşimizin 93 ECHO'dan parçalar söylemesi ve bizi o yıllara götürmesinin de büyük etkisi oldu. O kadar hopladık ve zıpladık ki yemeklerde aldığımız kiloları o akşam vermişizdir diye düşünüyorum. Konserde bize eşlik eden öğrenci kardeşlerimizle birlikte eğlenmek de ayrı bir keyifti. Onlara da ilgileri çok teşekkür ediyoruz. Aslında teşekkür

edilecek çok kişi var. Bu homecoming'in bu kadar keyifli olmasının aylardır süren emekler sonucunda olduğunu biliyoruz. Görünen ve görünmeyen, emeği geçen herkese Mehmet Özel başkan nezinde şükranlarımızı sunuyoruz. Yemek ve konser sonrası final tabii ki hayatımızın en lezzetli çorbalarından birini içtiğimiz çorbacıda oldu. Her güzel şeyin sonu olduğu gibi bu gece de otellerde son buldu. Bu buluşma hepimize o kadar iyi geldi ki, daha sık bir araya gelmeye karar verdik. Planlar yapılmaya başlandı bile. Hayat kısa, kuşlar uçuyor, bu güzel dostlukları ve anları ıskalamamak dileğiyle, nice homecoming'lere...

TAC '98'LİLERİN - 25. YILI

Evren Yarkın '98

1991 yılının sıcak bir Eylül sabahında Tarsus'ta başlayan hikayenin ilk bölümü unutulmaz "Commencement" ile 1998 Haziran'ında sonlanmış, Mersin Hilton havuz başındaki mezuniyet yemeğiyle vedamızı yapmıştık.

Eve dönüşümüzü kaldığımız noktadan başlattık. Çocukluğumuzda, Mersin'e girdiğimizde çok uzaktan bile rahatlıkla seçilebilen otel, şehir büyüdükçe küçülmüş.

Ama mavra, muhabbet, anılar yıllar içinde hiç değişmemiş.

Okul yolculuğunda otobüsteki arka beşlideki koltuk sayısının 4'e düştüğünü, oturma yerlerinde 2+1 düzenine geçildiğini fark ediyoruz. Kanada'dan sadece bu iki gün için gelen Akif, "Kıyak" sesiyle mehter marşını söylüyor. Hemen ardından Lokal Muhtar Uğurses, Cine5 jingle'ını seslendiriyor. Tüm ritüeller tamamlanırken yine değişmeyen bir şey bizi çeyrek asır öncesine götürüyor; otobüs tam Tarsus'a

dönüş kavşağında bozuluyor. Çardak'tan okula kadar yürüyoruz, yolda bici bici yiyenler, çilek içenler, nemli hava ve aynı kalmış Tarsus sokakları...

Okul, fiziksel olarak zaman içinde gelişmiş, güzelleşmiş. Stickler, Prep sahası, Unity-Friendship ve önündeki ters musluklar bıraktığımız gibi duruyor. Kampüsün her yanında anılara dalıyoruz, her anlatımda farklı bir detay hatırlanan, yıllar geçtikçe daha da değerli hale gelen TAC anıları gün boyunca tazeleniyor.

Dünyanın dört bir yanından gelen 70'e yakın dönem arkadaşı, 90'lar müziğine özlemle geceyi tamamlıyoruz.

Dışarıdan nasıl göründüğümüzü pek bilemiyoruz ama geçen yıl içinde yaşadığımız bir anekdotla kapatalım. TAC Spor Kulübü altyapı takımının maçı için 100'e yakın mezun, deplasman tribününü dolduruyoruz İstanbul'da. Bir altyapı maçının yegane

seyircileri, oyuncuların aileleridir. İşin ilginç biz hiçbir oyuncuyu tanımadığımız gibi, bazılarının isimlerini maç sırasında öğreniyoruz. Tribünümüz coşkulu, takım hareketlendikçe Bom'un temposu artıyor. Hemen yakınımızda maçı takip eden gözlemci, idareci görünümlü kişiler var. Uzun uzun tribüne bakıp, sahadakilerle bağımızı anlamaya çalışıyorlar, muhtemelen deli olduğumuzu düşünüyorlar.

25 yıl sonra bile kendimizi okul maçında hissettiğimiz, konfeti atıldıkça coştığımız; seçimi, ekonomiyi, dünya dertlerini 2 gün için unuttuğumuz nice Homecoming'leri hep beraber kutlamak dileğiyle...

TAC '03'LÜLERİN - 20. YILI

Yazan: Gizem Gilik '03

19 Mayıs günü yaylada buluşmaya giderken hepimizde Commencement'ta Stickler'dan tören alanına iner gibi bir heyecan vardı. Tabii bir de "Koskoca 20 sene nasıl geçti" diye şaşkınlık da...

Karşılaşınca her zaman olduğu gibi,

sanki okul yıllarındaki gibi, yani dün de görüşmüş gibi hissetmemiz saniyeler sürdü. Ne kadar çok büyümüş ama hiç büyümemişiz aslında, dün gibi Canımız Merve'miz hala hep bizimle... Özlenenleri biraz daha hatırlamasak, eşlere, çocuklara

yaşatmasak eksik kalırdı elbette. Harika bir manzara, rakı sofrası, özlenen muhteşem yayla yemekleri, sohbeti ve tabii ki bu havada üşümenin verdiği klasik Çamlıyayla şaşkınlığı :) Sevgili Alp Erdem '02 bizleri çok güzel ağırladı, yani aslında evimizdeydik.

Cumartesi Homecoming için okula girerken yine, yeniden aynı heyecan... Ve yine eve dönüş mutluluğu...

Çünkü ev gibisi yoktu! Onca hayat koşturmacası içinde, dünyanın çok farklı yerlerindeki rutini bir günlüğüne daha durdurup yani aslında "zaman"ı durdurup hayattan çaldık galiba. Eskiden her gün olan eğlenceyi, paylaşımı, kucaklaşmaları, gürültümüzü, susmadan konuşmayı hatırlatan dünyanın en güzel buluşmasına katkısı olan herkese sonsuz teşekkürlerimizle...

TAC '08: "15. yılımızı kutluyorduk"

Yazan: Özge Ege '08

Homecoming 2023 yine çok renkli ve güzeldi, bu sene biz 2008 mezunları için ayrıca özeldi çünkü 15. yılımızı kutluyorduk.

Mezun olalı 15 koca yıl geçmiş olmasına rağmen, Stickler'in merdivenlerinden sanki daha dün iniyormuşuz gibi tazeydi tüm anılarımız ve duygularımız.

Türkiye'nin ve hatta dünyanın dört bir yanından gelen tüm dostlarımızla hasret

gidermek, kucaklaşmak, çocukluğumuzu paylaştığımız dostlarımızın çocuklarını kucaklamak paha biçilemez bir mutluluktu.

Coşkulu, duygulu, renkli ve bir o kadar da eğlenceli bir Homecoming yaşarken gelecek seneyi şimdiden iple çekiyoruz, emeği geçen herkese teşekkür, saygı ve sevgilerimizle...

TAC '13'LÜLERİN 10.YILI

Hakan Alp Sahiller TAC '13

Bizi biz yapan, hayata dair birçok şey öğrendiğimiz evimiz dediğimiz okulumuzundan mezun olalı geçen koskoca 10 yıl. Çok sık görüştüğüm, arada bir haberleştiğim ve belki de mezuniyet sonrasında hiç göremediğim dönem

arkadaşlarımla Tarsus'ta tekrar bir araya gelmek herkesi geçmişe döndürdü. Nasıl geçtiğini kimsenin anlayamadığı 10 yıldan sonra herkesin kendisini bambaşka hayatlarında peşinde bulmasına rağmen o gün orada eskisi gibi hissederken buldu.

Yıllardır yapılmayan mavralar hayata döndü. Stickler'ın önünde coşkulu bir şekilde bom çekmek, Yaşa Var Ol söylemek çok keyifliydi. Yurtdışından, yurtiçinden gelip bu duyguları paylaşan tüm dönem arkadaşlarıma ve organizasyonda emeği

geçen tüm TAC ailesine teşekkür ederim. Ne kadar zaman, kaç sene geçse de aklımızdan ve kalbimizden ayrılmayan Onurcan kardeşimizin de bir yerlerden bizi izleyip benzer duyguları paylaştığına eminim.

TAC'18'lilerin 5.Yılı

Nil Yağmur İlba '18

TAC '18 olarak, bu yıl mezuniyetimizin 5. yılını kutlamak ve anılarımızı tazelemek için okulumuza geri döndük. Okulun kapısından içeri adım

attığımız anda, eski günlerin heyecanı ve coşkusu içimize dolup taşı. Okulumuzun bize kattığı değerleri tekrar hissetmek, öğretmenlerimizle tekrar bir araya gelmek bize büyük bir mutluluk yaşattı.

2009 mezunumuz Nazlı Veziroğlu, 9 yıl önce pazarlama masteri yapmaya gittiği Queen Mary University of London'dan mezun olduktan sonra, profesyonel hayatına Londra'da devam etmektedir. Busaba, Brompton gibi markalardan sonra bu ay itibari ile Türkiye'deki Watsons'ın da bünyesinde bulunduğu dünyanın en büyük sağlık ve kozmetik ürünleri perakendecisi, Hong Kong merkezli AS Watson Group'ta Loyalty Manager olarak yeni görevine başlamıştır. Mezunumuzu tebrik eder, başarılar dileriz.

<https://www.linkedin.com/in/nazveziroglu/>

1986 mezunumuz Murat Ergene, Ergene Consulting şirketi ile dünyanın en büyük Üst Düzey Yönetici Seçme&Yerleştirme şirketlerinden biri olan Boyden'in, Türkiye ülke lideri ve yönetici ortağı oldu.

www.boyden.com.tr

<https://l24.im/cTGH3ni>

45 ülkede faaliyet gösteren Boyden ile birleşerek mevcut bölgesel gücü uluslararası seviyeye taşımayı ve yetenekli Türk yöneticilerinin ihracında, yurt dışında görevler almalarında rol oynamayı hedefleyen mezunumuzu tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.

1994 mezunumuz Oya Canbaş, 1 Ocak 2023'ten itibaren Zoetis Hayvan Sağlığı şirketine İngiltere Genel Müdürü olmuştur.

Gillette, Procter&Gamble ve Bayer'de Türkiye, İngiltere, Rusya ve İsviçre'de görev alan mezunumuz 5 yıldır İngiltere'de yaşamaktadır.

Mezunumuzu tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.

1993 mezunumuz Mehmet Çopuroğlu, Hayat Kimya şirketine "Group HR Head - Global Subsidiaries" olarak göreve başlamıştır.

Kariyeri boyunca, Dupont, PepsiCo, Oyak, Trelleborg ve Orbia (Wavin) gibi şirketlerde İnsan Kaynakları yönetim pozisyonlarında görev alan mezunumuzu tebrik eder, yeni görevinde başarılar dileriz.

Mezunumuzun bilgileri için LinkedIn;

<https://l24.im/5Whu>

1974 mezunumuz Prof. Dr. Mehmet Zihni Sungur'un Dr. Claudia Herbert ile birlikte kaleme aldığı son kitabı "Deprem Sonrası Ortaya Çıkan Psikolojik Tepkileri Anlamak ve Yönetmekte Kendi Kendine Yardım" çıktı.

Depremzedelere ücretsiz olarak ulaştırılacak kitap için mezunumuzu ve Dr. Herbert'i tebrik ederiz.

TAC '78 Prof Dr. Ahmet Fazıl Özsoylu'nun Rektörlük Ataması
1978 mezunumuz Prof. Dr. Ahmet Fazıl Özsoylu, Kayseri Nuh Naci Yazgan Üniversitesine rektör olarak atanmıştır.
Mezunumuz daha önceki yıllarda Çukurova Üniversitesi rektör yardımcılığı, Adana Bilim Teknoloji Üniversitesi kurucu rektör yardımcılığı görevlerinde bulunmuştur. Ayrıca dünya ve Türkiye ekonomisi üzerine 19 kitap, 41 makale ve 11 tebliği yayınlanmıştır.
Mezunumuzu yeni görevinden dolayı tebrik eder, başarılı, sağlıklı ve mutlu günler dileriz.

2010 mezunumuz Seren Sapmaz, 8 sene İstanbul'da deniz ticaret hukuku alanında avukatlık yaptıktan sonra geçen sene University of Amsterdam'da (UvA) "How Smart Can Shipping Get?: The Use of Smart Contracts in the Shipping Industry" konulu tez ile yüksek lisansını tamamladı.

Bu sene başı itibariyle Rotterdam'da bulunan Friday & Co Shipbrokers şirketinde 'Sale & Purchase Shipbroker' olarak çalışmaya başladı.

Linkedin: <https://www.linkedin.com/in/seren-sapmaz/>

Mezunumuzu tebrik eder, başarılar dileriz.

1994 mezunumuz Prof Dr. Hakan Aytan'ın geliştirdiği cerrahi tedavi yöntemi, soyadıyla literatüre girdi.

Mersin Üniversitesi Hastanesi'nde 2014 yılından bu yana Başhekim Yardımcısı olarak görev yapan mezunumuzun bu geliştirmiş olduğu cerrahi yöntem, kadın genital organ sarkmaları için yapılan bir ameliyattır. Klasik yöntemlere alternatiftir. Yöntem ile ilgili detayları, cerrahi alanda uluslararası alanda prestijli bir dergide yayınlanmıştır.

Link; <https://medimagazin.com.tr/hekim/turk-hekimin-gelistirdigi-cerrahi-tedavi-yontemi-soyadiyla-literature-girdi-104855>

Kendisi gibi TAC '94 mezunumuz olan eşi Pelin (Yıldırım) Aytan da şu an Mersin Üniversitesi'nde Hematoloji Doçenti ve Kemik İliği Nakil Sorumlusu olarak çalışmaktadır. Büyük kızları Ece Aytan da okulumuzda 10. sınıfta eğitimine devam etmektedir.

Mezunumuzu tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.

1968 mezunumuz Aydın Nurhan'ın yeni kitabı "Devşirme'den Beyaz Türk'e" yayınlanmıştır.

Mezunumuzu tebrik eder, başarılar dileriz.

Kitaba ulaşmak için;

<https://www.kitapyurdu.com/kitap/devsirmeden-beyaz-turke-siyasi-nefretin-kokleri-/643091.html>

1984 mezunumuz Mehmet T. Nane, Pegasus Hava Yolları Yönetim Kurulu Başkanlığı görevini, 17 yıldır bu görevi üstlenen Ali Sabancı'dan devraldı.

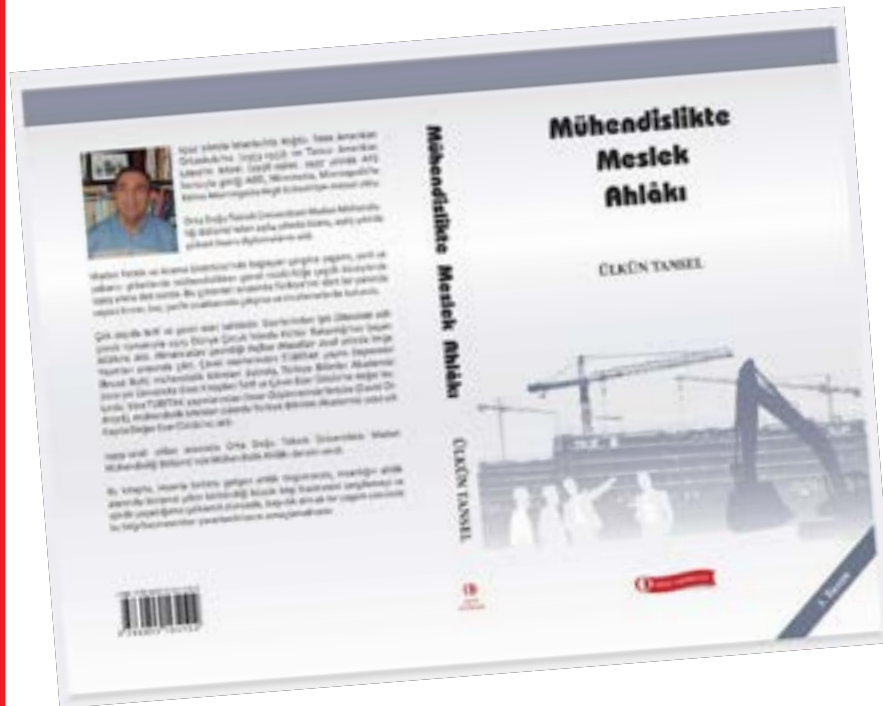
Mezunumuzu tebrik eder, başarılarla dolu sağlıklı ve mutlu günler dileriz.

TAO '57- TAC '60 mezunumuz Ülkün Tansel'in "Mühendislikte Meslek Ahlâkı" isimli kitabının, ODTÜ yayıncılık tarafından 3. basımı yayınlanmıştır.

Mezunumuzu tebrik eder, sağlıklı ve mutlu günler dileriz.

Kitaba ulaşmak isteyenler aşağıdaki linkten edinebilirler;

<https://www.odtuyayincilik.com.tr/muhendislikte-meslek-ahliki-160>

1992 mezunumuz Mustafa Cem Açık, Pfizer'da "Başkan Yardımcısı, Dahili Uzmanlıklar&Aşı Gelişen Pazarlar Grup Lideri" olarak globale atanmıştır.

Pfizer Türkiye'ye 17 yıl önce katılan mezunumuz, 2019 yılından bu yana Pfizer Türkiye Ülke Başkanı görevini üstlenmiştir.

Mezunumuzu yeni görevinden dolayı tebrik eder, başarılar dileriz.

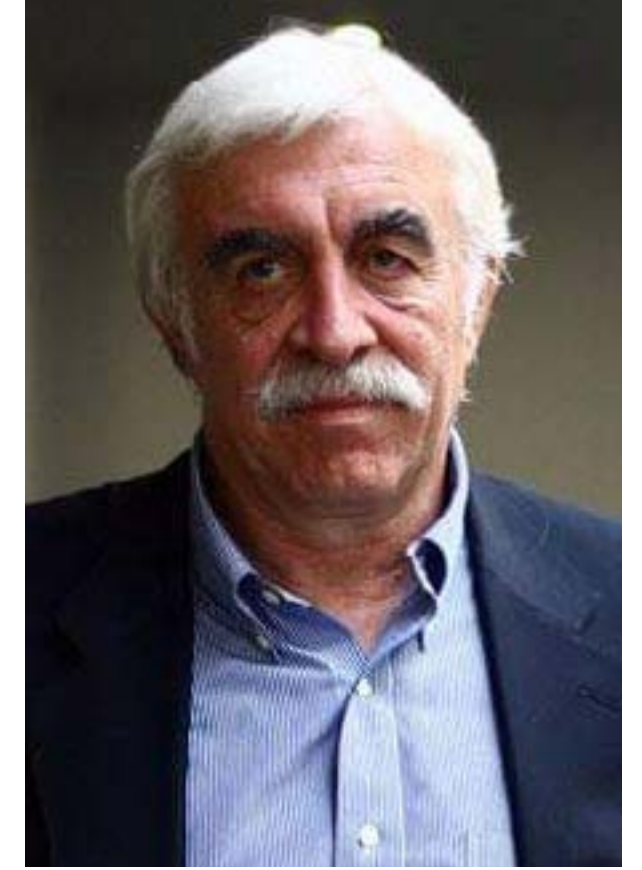
1998 mezunumuz Ecz. Çiğdem Kuşakoğlu,

Johnson&Johnson şirketi Janssen ilaç'ta görev alanını genişleterek TURGAN Bölgesi Ruhsatlandırma Grup Müdürü olarak Türkiye'nin yanı sıra Ukrayna, Azerbaycan ve Gürcistan ülkelerinden sorumlu olarak atanmıştır. Ayrıca mezunumuz geçen sene olduğu gibi bu sene de Marmara Eczacılık Fakültesi Öğrencileri ile FarmAkademi mentörlük programı kapsamında mentörlük desteği vermeye devam etmektedir. Mezunumuzu tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.

TAC '66 mezunumuz

Cengiz Çandar, Diyarbakır Milletvekili olarak TBMM'ye seçilmiştir. Mezunumuzu tebrik eder, başarılar dileriz.

TAC '72 mezunumuz Cihat Lokmanoğlu Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği Yönetim Kurulu'na seçilmiştir.

<https://www.tobb.org.tr/YonetimKurulu/Sayfalar/MCihatLokmanoglu.php>

Mezunumuzu tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.

TAC '02 döneminden Bilal Bilici, Adana Milletvekili olarak TBMM'ye seçilmiştir.

<https://www.linkedin.com/in/bilal-bilici-5112325/?originalSubdomain=tr>

Mezunumuzu tebrik eder, başarılar dileriz.

Adana Şube Genel Kurul Sonucu

Değerli Mezunlarımız,
19 Ocak 2023 tarihinde yapılan Adana Şube Genel Kurulu sonucunu sizlerle paylaşmak isteriz.
2021-2023 arasında yönetimde görev alarak bizlerden desteklerini esirgemeyen tüm üyelerimize emeklerinden dolayı teşekkür ederiz.

Adana 2023-2025 seçilen ekibin yaptığı görev dağılımı;

Başkan

Bedia Lütfiye Gücüm '94

Başkan Yrd.

Metehan Özbaşaran '97

Sekreter

Barış Yıldırım '13

Sayman

Ahmet Hilmi Özeltürkay '97

Üye

İsmail Çetin '99

Diğer üyeler

Billur Özdoğan '05

Mehmet Ökem '91

Hatice Kardeşler '98

Çağlar Jaicks '00

Emrah Bulut '92

Denetleme Kurulu:

Levent Soylu '76

Bülent Soyupak '81

Kazım Apa '82

Ydk.uyeler

Gökalp Sofuoğlu '97

Benan Babacan '03

Gülşen Seçen '13

Gönüllüler

Selin Seçen '18

Yiğit Özşahin '13

Naci Al '11

Özge Ege Aksüt '08

Şubemizin yeni yönetimi hayırlı olsun.
Başkan TAC '94 Bedia Gücüm nezdinde
tüm ekibe verimli bir dönem dileriz.

Saygı ve Sevgilerimizle,

Ankara Şube Genel Kurul Sonucu

Değerli Mezunlarımız,
22 Ocak 2023 tarihinde yapılan Ankara Şube Genel Kurulu sonucunu sizlerle paylaşmak isteriz.
2021-2023 arasında yönetimde görev alarak bizlerden desteklerini esirgemeyen tüm üyelerimize emeklerinden dolayı teşekkür ederiz.

Ankara 2023-2025 seçilen ekibin yaptığı görev dağılımı;

Başkan

Hale Kundak Soylu '86

Başkan Yrd.

M.Nur Altınörs '68

Sekreter

Hülya Küçükoğlu '88

Sayman

Ali Sedat Ozberk '79

Üye

Huseyin Cenk Turhangil '90

Diğer üyeler

Nihat Arkan '72

Ali Sedat Uluğ '81

Efe Kart '13

Ege Yüceel '20

Ali Ata Ediz '20

Denetleme Kurulu

Z. Müge Aysun '86 (Bşk)

Oguz Atuk '94

Tuncer Erzin '56

Yrd. Üyeler

R.Cengiz Atalay '72

Bahattin Gürsöz '63

Abdullah Ateş '59

Şubemizin yeni yönetimi hayırlı olsun.
Başkan TAC '86 Hale Kundak Soylu
nezdinde tüm ekibe verimli bir dönem
dileriz.
Saygı ve Sevgilerimizle.

135. YIL ANKARA ETKİNLİĞİ

Okulumuzun 135. kuruluş yıldönümü nedeniyle 01 Nisan 2023 tarihinde TAC Mezunlar Derneği Ankara Şubesi'nin ev sahipliğinde gerçekleşen Ata'ya saygı buluşması TAC tarihinde çok anlamlı ve özel bir buluşma olarak yerini aldı.

Güzel bir Ankara sabahında Tarsus, Adana, Malatya ve İstanbul'dan gelen mezunlarımızla Anıtkabir'de, büyük Türk Bayrağı altında toplandık. Uzun yoldan gelen misafirlerimizle sıcak bir buluşmanın ardından, saat 11.00'de TAC Mezunlar Derneği başkanımız Mehmet Özel öncülüğünde topluca Atamızın huzuruna çıktık. Okulumuzun 135. yıl çelengini mozoleye bırakarak saygı duruşunda bulunduk. Kocaman bir aile olarak Ata'nın huzurunda olmanın gururu inanılmaz derecede yoğun olarak yaşandı. Eminim orada bulunan herkes, çeşitli zamanlarda ve çeşitli gruplarla bu tür törenlere katılmışlardır; fakat bu tören hepimiz için birçok anlamda ayrı bir anlam taşıyordu.

Biz o gün orada Cumhuriyetin kuruluşunun 100. yaşını, okulumuzun kuruluşunun 135. yaşını ve her ikisine olan inancımızı ve bağlılığımızı adeta dünyaya duyurur gibiydik. Bu son derece anlamlı geçen törenin ardından, törene katılan tüm TAC mezunlarımız ve mensuplarımızla toplu fotoğraf çektirdik

Bu ziyaretimizin Anıtkabir Komutanlığı ile koordinesi, belirlenen tarihte randevu alınması, törene görevli personel tahsis edilmesi ve törenin aksaksız bir şekilde gerçekleşmesi, bizzat Refik Kutluer '74 abimizin destek ve koordinesinde gerçekleştirildi.

Daha sonra yine topluca Misak-ı Milli Kulesi'ne geçtik. Burada TAC Mezunlar Dernek Başkanımız Mehmet Özel, Anıtkabir Özel Defteri'ne şu satırları yazdı;

“ CUMHURİYETİMİZİN AZİZ KURUCUSU GAZİ MUSTAFA KEMAL ATATÜRK,

Bugün, gösterdiğin yolda, ana hedefimiz olan çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmamız yolunda, bize en büyük armağanın olan Cumhuriyetimizin 100. yılında huzurunda olmanın sevinci ve gururu içerisindeyiz.

Her biri, ilke ve inkılapların doğrultusunda, sonsuza dek yaşayacak olan Cumhuriyetimize gönülden bağlı, dünyanın dört bir tarafına yayılmış Tarsus Amerikan Koleji mezunları ve okul yönetimi olarak huzurundayız. Yolumuz bize çizdiğin ilim ve irfanın aydınlattığı yoldur.

Okulumuzun 135. yılında ‘Dünyada her şey için; uygarlık için, hayat için, başarı için en hakiki mürşit ilimdir; fendir’ bilinci ile ilkelerin doğrultusunda öğrenciler yetiştirmenin mutluluğunu yaşıyoruz. Her bir öğrencimiz ve mezunumuz ülkesine ve insanlığa faydalı olmayı hedefleyerek çizdiğin yolda azim ve kararlılık ile çalışmaktadır.

Tarsus Amerikan Koleji mezunları olarak okulumuzun 135. yılında; ilke ve inkılapların

doğrultusunda ilerleyeceğimize, yolundan sonsuza dek ayrılmayacağımıza ve ülkemizi hayal ettiğin çağdaş uygarlık düzeyine taşımak için durmadan, yorulmaksızın senden aldığımız azim ve kararlılık ile çalışacağımıza söz veriyor ve önünde saygı ile eğiliyoruz.”

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği

Mehmet Özel

Yolculuğuna Tarsus, ardından Adana'da devam eden Türk Bayrağı ve okulumuzun flaması, ülkemizde TAC mezunlarının bulunduğu tüm şehirleri dolaştıktan sonra, 29 Ekim 2023 tarihinde tekrar Tarsus'ta bulunan kampüsümüze dönmesi planlandı. Bu projede Türk Bayrağımız ve flamamızın aşağı yukarı 40-45 şehri dolaşması planlanıyor. Bu kapsamda bayrağımız, seyahatine okulumuz kampüsünden başladı ve orada, TAC Mezunlar Derneği Başkanı Mehmet Özel '90 tarafından, TAC Mezunlar Derneği Adana Şube Başkanı Bedia Gücüm'e '94 teslim edildi. Adana'dan getirilen Türk Bayrağımız ve okul flamamız, TAC Mezunlar Derneği Adana Başkanı Bedia Gücüm '94 tarafından TAC Ankara Şubesi Başkanı Hale Soylu'ya '86 teslim edildi.

Daha sonra bütün katılımcı mezunlarımızla Anıtkabir Atatürk ve Kurtuluş Savaşı Müzesi'ni dolaştılar. Bu müze, Kültür Bakanı olarak görevde olduğu dönemde İstemihan Talay '64 abimiz tarafından bizzat ilgilenilmiş ve bugünkü halini almıştır. O gün, pek çok değerli abi ve kardeşlerimizin yanı sıra İstemihan abimizin de törende olması,

bizim için büyük bir sevinç oldu.

Anıtkabir ve Kurtuluş Savaşı Müzesi: 21 Haziran 1960 tarihinde Anıtkabir Atatürk Müzesi adıyla açılan ve 26 Ağustos 2002 tarihinde yeni eklenen bölümlerle birlikte 5200 metrekairelik sergi alanına ulaşan müze, “Atatürk ve Kurtuluş Savaşı Müzesi” adını aldı. Müzede dört ana bölüm bulunmakta; Atatürk'ün kullandığı eşyalar ve kendisine hediye edilen armağanlar ve giysileri, Çanakkale Savaşı, Sakarya Meydan Savaşı ve Büyük Taarruz'un anlatıldığı panorama ile yağlı boya tablolar, Millî Mücadele ve devrimlerin anlatıldığı galeriler ile Atatürk'ün mezar odası ve Atatürk'ün kütüphanesinde yer alan 3.123 adet kitabın sergilendiği Atatürk Özel Kitaplığı.

Ulus'ta Ankara'nın tarihi bölgesinde yaya bir kültür turu gerçekleştirildi.

Öğlene kadar süren Anıtkabir ziyareti ve törenin ardından, katılımcılardan bir grup akşam yemeğine kadar olan sürede Cengiz Atalay '74 abimizin plan ve koordinesinde, Atatürk'ün cumhuriyeti ilan ettiği o unutulmaz günün yaşandığı Ulus'ta bulunan

eski meclisi de gezerek, 100 yıl önceki heyecanı yaşamak istediler. Yine Cengiz abinin planladığı rehber eşliğinde 17 kişilik küçük bir gurupla, 2 eski meclis, Ankara Palas ve Ulus'ta bulunan Cumhuriyet dönemi mimarisinin seçkin örneklerini barındıran bir eski Ankara turu yapıldı.

Son derece keyifli ve bilgilendirici bu gezinin neticesinde tabii ki meşhur Ankara dönerini tatmayı hak ettik. Güzel bir öğle yemeğinin ardından misafirlerimizi konaklayacakları otellere yerleştirdik. Akşam tekrar bir araya gelmek üzere bir süre istirahate çekildik.

★ ★ ★

Saat 19.30'da Ankara'nın seçkin mekânlarından Kavaklıdere Tenis Kulübü'nde buluştuk. Tesisin rezervasyonu bizzat Sinan Bayraktaroğlu '64 abimizin desteği ile gerçekleştirildi. Bunun için kendisine çok teşekkür ediyoruz. Salonun tamamı neredeyse mezunlarımız için planlanmış masalarla dolmuştu. Masalar özenle hazırlanmıştı. Bizzat Betül abla tarafından Tarsus'tan getirilmiş ve üzerlerine okulumuzun amblemi olan runnerların yanı sıra, Mehmet Özel'in özel olarak hazırlattığı Stickler baskılı servis altları da yine salona çok hoş bir ambiyans sağlamıştı. Her mezunumuzun oturma planı da menü de bugünün özelliğine ve heyecanına uygun olarak, titizlikle hazırlanmıştı. Mezunlar Derneği Şube Başkanı Hale Soylu '86 ve değerli abimiz Ali Sedat Özbek'in '74 kıymetli eşi Mine'ye bu konudaki emek ve gayretlerinden dolayı teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Her şehirde gerçekleşen TAC toplantıları ve buluşmaları elbette ki çok keyifli ve değerlidir fakat şunu da belirtmek gerekir ki, Ankara buluşmaları ve yemekleri camiamızda özel bir yere sahiptir. Hatta bu buluşmalardaki sohbet ve derinlik, bazılarımız tarafından, Atatürk'ün Çankaya sofralarındaki sohbetlere benzetilmektedir. Hele de bu sohbet, muhabbet ve mavra kültürünün, bu özel gecede de olduğu gibi, tüm Ankara etkinliklerine yüksek katılım sağlayan gençlerle birlikte olduğunda daha da anlamlı bir hal almaktadır.

Bu meşhur Ankara sohbetleri, pek çok şehirden katılan 100 ün üzerinde TAC'li abi ve kardeşlerimizin de varlığıyla müthiş keyifli bir hal aldı ve böyle harikulade bir buluşmada gerçekleşmesi kaçınılmaz olan mavra ve muhabbet tüm gece devam etti. Toplantıya katılan en eski mezunumuz; Erol Etçioğlu '62, en genç mezunumuz ise Ata Ediz '20 idi. Bu müstesna gecede bulunmak hepimiz için bir ayrıcalıktı. Geceye TAC okul müdürümüz Amanda Sunderman da kıymetli eşiyle gelmiş ve geceye varlığıyla renk katmıştır. Yine Sağlık ve Eğitim Vakfı Genel Koordinatörü Güray Erkol ve değerli eşi de geceye katılarak bizleri mutlu ettiler.

Okulumuza tam 50 yıl hizmet etmiş ve TAC'nin simgelerinden biri olan Betül Öcal ablamız da bu müstesna gecede yanımızdaydı. Kendisini 50. hizmet yılı vesilesiyle hem kutladık hem de Mezunlar Derneği tarafından kendisine 50. yılına özel bir teşekkür plaketi verildi. Hülya Koçak Küçükoğlu'nun '88, Betül Abla için elde yaptığı, TAC armalı deri çantayı kendisine hediye etmesi de bugünün bir

anısı olarak Betül Abla'ya takdim edildi. Her birimizle özel bir anısı olan bu güzel insanın aramızda olması geceyi daha anlamlı hale getirdi.

İskender Sayek '63 abimiz, Ali Sedat '79 abimiz ve Uluç Gürkan '64 abimizin eşi Nazire ablamızın doğum günleri de bu geceye tesadüf ettiği için onlara da küçük bir sürpriz yaptık. TAC Mezunlar Derneği

Ankara şubesi olarak planladığımız bu doğum günü kutlamaları da geceye ayrı bir anlam kattı.

Hiç bitmesini istemediğimiz bu güzel buluşmanın ardından ayrılık zamanı geldiğinde, TAC ruhunun tazelenmesi ve ait olma gururunun perçinlenmesi hisleriyle birbirimizden ayrıldık. Birbirini daha hiç görmemiş olsalar bile, bir TAC'linin bir başka TAC'liye olan güveni, sevgisi ve bağlılığını burada bizzat bir kere daha yaşadık. Bu gecenin gerçekleşmesinde emeği geçen tüm mezunlarımıza, TAC Mezunlar Derneği Ankara Şubesi'ne ve geceye katılan tüm mezunlarımıza teşekkür eder, böyle buluşmaların tekrarını dileriz. Yeniden daha büyük özlem ve istekle buluşmak dileğiyle...

Hülya Koçak Küçükoğlu '88

İstanbul Şube Genel Kurul Sonucu

Değerli Mezunlarımız,
21 Ocak 2023 tarihinde yapılan İstanbul Şube Genel Kurulu sonucunu sizlerle paylaşmak isteriz.
2021-2023 arasında yönetimde görev alarak bizlerden desteklerini esirgemeyen tüm üyelerimize emeklerinden dolayı teşekkür ederiz.

İstanbul 2023-2025 seçilen ekibin yaptığı görev dağılımı;

Başkan

Ahmet Turan Bülbül '03

Başkan Yrd.

Yusuf Erkmen '02

Sekreter

Gümrah Alayoğlu '08

Sayman

Berk Aslan '12

Üye

Özgür Yaşa '87

Diğer üyeler

İdil Kaya '87

Zeyno Elbaşı '90

İbrahim Arınç '94

Hakan Alp Sahiller '13

Yarkin Yılmaz '15

Denetleme Kurulu

Çağrı Bağatur '81 (Bşk)

Yağmur İlba '18

Ali Alp Dinçer '18

Ydk. Üyeler

İhsan Eroğlu '18

Tunç Türel '19

Teoman Dağcı '20

ve çalışma gruplarına isimlerini yazdıran çok kıymetli gönül veren mezunlarımız...

İbrahim Orhon '72

Erdal Tanay Oğuz '74

Sait Kayahan '76

Serdar Kutsal '81

M. Umut Yalnız '88

Hakkı Sunay '91

Ferda Tarakçıoğlu '92

Onur Aydoğan '97

Ömer Demir '04

Can Özkenel '04

Gökcan İlbay '09

İrem Çelebi '14

Pırl Gümürdülü '14

Mertcan Kırçelli '15

Halide Gündeş '16

Senna Arman '16

Güney Yurtsever '17

Alper Eroğlu '17

Metehan Mertoğlu '18

Defne Bundur '19

Emir Akgün '20

Şubemizin yeni yönetimi hayırlı olsun.
Başkan Ahmet Turan Bülbül TAC '03
nezdinde tüm ekibe verimli bir dönem
dileriz.

Saygı ve Sevgilerimizle...

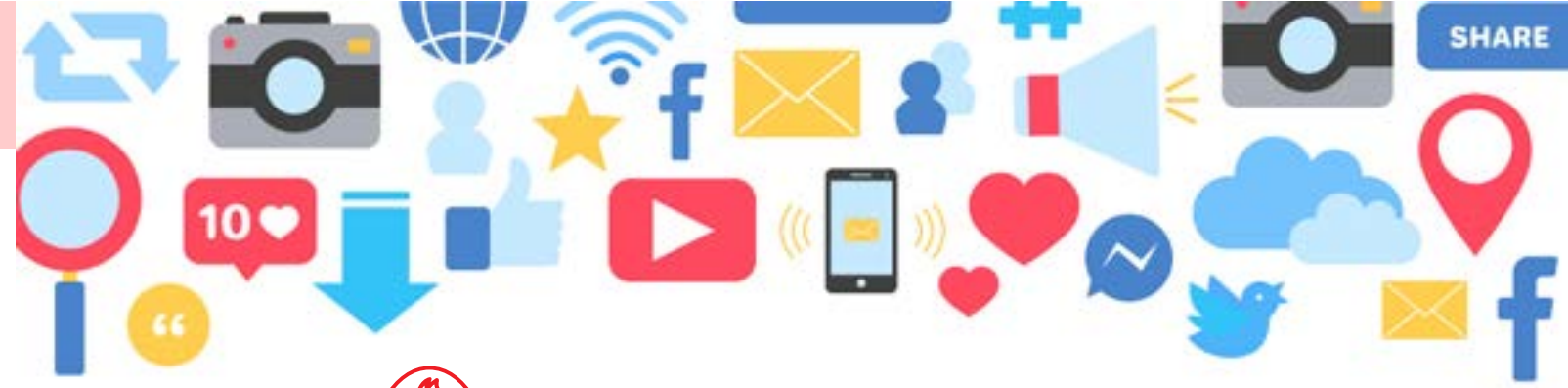

Genel kuruldan hemen sonra “Erken Son Cuma”

21 Ocak Cumartesi günü TAC Mezunlar Derneği İstanbul Şube, olağan genel kurulunu gerçekleştirdi. 2 senede bir gerçekleşen bu genel kurul, çok sayıda gönüllüyü bir araya getirdi. Genel kuruldan hemen sonra “Erken Son Cuma” organizasyonu ile 40 kadar mezunumuz bir araya geldi. Deniz Coşkun’un TAC ’96 “Atölye 20” isimli mekanında gerçekleşen etkinlik hem TAC’li sanatçıları hem de TAC’li sanatseverleri buluşturdu. Atölye 20’nin büyüklü ortamı böyle bir organizasyonu yapmak için ideal bir ortamdı. Deniz Coşkun’un hem çalışma arkadaşlarının hem de yeğenlerinin büyük emek harcadığı gece, önce ayaküstü bir şeyler atıştırıp mavra atılarak başladı. İlerleyen saatlerde ilk olarak bıçak yapımının inceliklerinin anlatıldığı çalışmayı dinledi mezunlarımız. Bir bıçak yapılırken hangi aşamalardan geçiyor; keskinliği, şekli ve desenleri nasıl oluşturuluyor... Bu çalışmadan sonra sıra

Gökcan İlbay’ın TAC ’09 ödüllü kısa filmi Selfie’yi izlemeye gelmişti. 2 ayrı grup halinde izlenen kısa film, büyük beğeni topladı. Günümüzün temel sorunlarından birini ele alan film, hepimizin içinde bulunduğu ve belki de farketmeden kapıldığı durumu en ince ayrıntısına kadar irdeleyip ortaya koymaktaydı. Kısa film gösteriminden sonra filmin yönetmeni Gökcan ’09 ile bu konularda çok tecrübeli olan Jozef Amado TAC ’98 bir söyleşi yaptı. İlgi ile izlenen bu söyleşi de büyük keyif verdi. Arkasından izleyen mezunlarımızın sorularını cevaplayan yönetmenimiz, her ne kadar kendisi söylemese de önümüzdeki süreçte bize, kendimizi sorgulamamızı sağlayan bir ev ödevi bırakmış oldu. Gecenin sonunda da Murat Molu’nun TAC ’81 okuduğu şiirlerle etkinliğin kapanışı yapıldı. TAC ile sanatın birleştiği her etkinlik gibi bu etkinlik de ağızlarda çok güzel bir tat bıraktı. Bir sonraki etkinliği mezunlarımız dört gözle bekliyorlar...

TAC
Mezunlar Derneği

TAC Sosyal Medyada
Her Zaman Birlikte

/bombalaki

/tarsusamerikan

/tacalumni

/bombalaki

TAC Mezunlar Derneği Mobil Uygulaması

“TAC Mezun”u sizlere hatırlatınız!

Aşağıdaki linklerden telefonunuza indirip emailiniz ile kayıt olabilirsiniz.

IOS için

<https://apps.apple.com/tr/app/tac-mezun/id1641075481>

ANDROID için

https://play.google.com/store/apps/details?id=com.tac_mezun.frontend

Dilerseniz aşağıdaki TAC Mezun Cep Aplikasyonu kurulum videosundan da bilgi alarak yüklemeyi kolaylaştırabilirsiniz.

Video Linki;

<https://youtu.be/mwJSIGCrZMo>

Unutmayalım!

Yeni BOM çekme mecramız TAC Mezun mobil uygulaması ile

“Tac mezun” aplikasyonunda hedef 3000 mezun!

TAC'de Nostaljik Etkinlikler

Erdoğan Hoca '63

Bir eğitim kurumunda okul idaresi, öğretmenler ve öğrenciler ahenk içinde eğitimlerini birlikte sürdürüyorsa, bu eğitim kurumu başarılı oluyor. Gerek TAC'de geçirdiğim öğrencilik yıllarımda, gerekse öğretmenlik yaptığım yıllarda TAC'mizde ve kardeş SEV okullarında bu strateji titizlikle uygulanmıştır. Bu stratejinin gereği kardeş okulların öğrencilerinin de katılımı ile düzenlenen sporda, fen fuarında, müzikte ve diğer sosyal etkinliklerde yer almaları öğrencilerimizin kişiliklerinin gelişiminde, öz güven kazanımlarında çok faydalı olmuştur.

Tarsus Amerikan Koleji'nde müfredat dışı

bazı etkinlikler; karnaval, skit night, kermes, sportif yarışmalar, ECHO müzik şöleni...

Bu etkinliklere okul müdüründen, öğrencilerine, velilerine ve öğretmenlerine kadar tüm paydaşlar yer alırdı. Etkinlikler sayesinde taraflar kaynaşır, mutlu olurlardı.

Düşünebiliyor musunuz? Kermeste bir tarafta okul müdürümüz Mr. Robeson hazırladığı hamburgerleri, diğer bir köşede Mr. Smith hazırladığı sandviçleri, Selçuk Biçer hoca, Erdoğan Kaynak hoca, Nurcemal Eden hoca. Okul bahçesinin farklı köşelerinde sunulan lezzetli yiyecekler ve

içecekler. En çok rağbet gören köşeden biri de çalışanlarımızın eşlerince odun ateşinde hazırladıkları sıcak sıcak ıspanaklı, peynirli sıklmalar ve ayran.

Rağbet gören bir diğer etkinlik de kasnak atışlarıydı:

Çim sahaya çakılan kazıklar ve altına yerleştirilen hediyeler. Beşer beşer satın

alınan kasnakları, belli bir mesafeden atarak kazığa geçirip mevcut hediye kazanmak. Kasnağı kazıktan geçirmeye muvaffak olup hediye kazanmanın attığı çılgılık unutulmazdı.

O kadar renkli etkinlikler olurdu ki, etkinlikten etkinliğe koşan gençler kermes sonrası mutlulukla günü tamamlardı, geride güzel anılar bırakarak...

Mr. Robeson kermeste hamburger yaparken

Erdoğan Hoca kermeste önlüğü ile sandviç standında öğrencileriyle

Türk gecesinde milli kıyafetler giymiş öğretmenlerimiz

TAC öğretmenleri öğrencilerine oyun sergilerken

ELİNİ TAŞIN ALTINA KOYAN TAC'LİLER

Röportajı Yapan: Defne Ongun Müminoğlu '89

Sosyal sorumluluk çalışmalarına destek vermekten hiç geri kalmayan **Ali Onur Bilgin TAC '66** sorularımızı yanıtladı

"Anadolu köylüsünün imece kültürünü tüm halkımız benimsediğinde, bilgi sahibi olmadan fikir sahibi olunmayacağını öğrendiğimizde, neticede asgari müşterekte birleşerek elbirliği yapmayı becerebildiğimizde, ülkemizin istikbali

parlaktır inancındayım."

Şikâyet etmektense harekete geçen, kendinin değil yaptıklarının konuşmasına imkân veren kişilere saygım sonsuz. Değerli abimiz Ali Onur Bilgin de işte o isimlerden biri. Üstelik de başkalarının yaptığı sosyal sorumluluk çalışmalarına da destek vermekten geri kalmıyor. Her yere yetişiyor. Benim sevgili Banu Tozluyurt ile yürüttüğüm "Birlikte Geleceğiz Destek Projesi"ne verdiği destek bunlardan sadece biri.

Milliyetçilik, sosyal sorumluluk, dayanışma gibi kavramların ön plana çıktığı bir dönemde "mış" gibi yapmayanların yolculuğuna şahit olmanın önemli bir kazanım sağlayacağına inanıyor, sizi sevgili Ali Onur Bilgin ile baş başa bırakıyorum.

Sizi tanıyabilir miyiz Onur abi? TAC ve sonrasında mesleki anlamda neler yaptığınızı bizlerle paylaşabilirseniz çok seviniriz.

BİLGİN ailesinin TAC'li dört kardeşten ikincisiyim. Ziyatur Bilgin '62, Ali Onur Bilgin '66, Semih-Melih Bilgin ikizler '68 mezunuyuz (Dört kardeşin aynı eğitim yılında okulda olduğu tek aile olduğumuzu düşünüyorum).

TAC sonrası ODTÜ, İnşaat Mühendisliği'ni '71 de bitirdim ve Boğaziçi Üniversitesi'nde yüksek lisansımı tamamladım ('75). 1973 yılında Boğaziçi Üniversitesi, İnşaat Mühendisliği '72 mezunu Hülya Tonguç ile evlendik.

İş hayatıma Keban Barajı'nda başladım. '75-79 yılları arasında Konya Ereğli kanalizasyon inşaatını tamamladık. Kırklareli sulaması, Mersin Soda Sanayi tuzlu su isale hattı sonrası Libya'da arıtma tesisi ve altyapı projelerinde çalıştık. '82 sonunda vatana döndük çünkü çocuklarımız okula başlayacaklardı. 2005 senesine kadar

Antalya'da serbest çalıştık ve iş hayatımıza nokta koyduk.

Bu dönem de sosyal sorumluluk olarak, bireylerin ve kurumların toplumun ihtiyaçlarına duyarlı davranarak, insanlık adına ve toplumsal faydayı gözeterek gönüllü faaliyetlerde yer aldık.

Siz elini taşın altına koyan TAC'lilerimizdensiniz. Hem de çok kapsamlı şekilde. Neler yaptınız ve bu adımları atmanızı sağlayan düşünce-his neydi?

Aileden gelen görgü. Annem ilkökul öğretmeni, babam ise hakimdi. TAC eğitiminden aldığımız birikimlerle sosyal sorumluluk projelerine de vakit ayırdık ve elimizi taşın altına koyduk: TAC Sosyal Servis Kulübü, TAC Audio Visual Kulübü... '83 sonrası Antalya İnşaat Mühendisleri Odası, Antalya ODTÜ Mezunlar Derneği'nin kuruluşu... ANTÇEV (Antalya Çağdaş Eğitim ve Kültür Vakfı) kuruluşunda maddi ve manevi destek... Antalya ODTÜ Mezunlar Derneği bünyesindeki "Gençlik Parkları-Lara ve Konyaaltı" tesislerinin gerçekleştirilmesi.

ANTÇEV'in misyonu Akdeniz Üniversitesi öğrencilerine burs vermek, yurt yapmak, burslu öğrencilerimizin katılımıyla ilk ve

ortaokullardaki öğrenci ve ailelerine eğitim vermek ve çeşitli kurslar düzenlemek (resim, müzik, bilgisayar, lisan, vs.) ANTÇEV AB fonlarından faydalanarak ortak projeler de gerçekleştirdi. AB'de yıldız proje seçilen dezavantajlı bölgelerde anne-baba eğitimi projesi kapsamında, Antalya'da yaşayıp deniz kenarına inmemiş, hayatında sinema veya tiyatroya gitmemiş annelere sağlık ve bilgisayar da dahil olmak üzere farklı alanlarda kurslar verdik. Bu annelerden beş tanesini de Yunanistan'a götürdük.

Bu projeden başka Ulusal Ajans Kanalı ile de başka birçok proje hayata geçirildi. 2017-19 yıllarında, kullanım alanı 2,000 m2 olan ANTÇEV Kültür Merkezi binası yapılarak hizmete sokuldu. Bina kira gelirleri ile bu sene 150 burslu öğrencimiz ve 50 depremzede ilave öğrencimiz var. Bugüne kadar 2,000 öğrenciye burs verilmiş olup, yurt içinde ve dışında akademisyen olarak üniversitelerde görev yapan 10 kadar burslu öğrencimiz bulunmakta. Burslu öğrencilerimizden vakıf üyesi olarak çalışan ve katkıda bulunanlar da var.

2017 yılında Antalya Muratpaşa Belediyesi'nin, ODTÜ Antalya Mezunlar Derneği'nin kullanımına tahsis ettiği alanda

Gençlik Parkı Projesi gerçekleştirildi. Lise 1-2-3. sınıf öğrencilerine lisan ve bilgisayar kursları olarak başlatılan bu projeye daha sonra resim, müzik, folklor, satranç, fotoğrafçılık gibi pek çok sosyal etkinlikler eklendi. Lise son sınıf öğrencileri için de 2018'den itibaren, üniversite giriş sınavına hazırlık kursları düzenlendi. Geçen sene bu kurslara katılan 30 öğrenciden, 27'si ülkemizdeki en iyi üniversitelere girdiler.

Gençlik Parkı'nın başarısı neticesinde, Antalya Konyaaltı Belediyesi'nin, 400m2'lik bir bina tahsis ile 2020 senesinde ikinci parkımız da yapılmış oldu. Bu parkların yapımında dernek üyelerimizin ve Antalya halkının katkıları çok olmuştur.

Başlangıçta biz okullara gidip öğrenci bulmaya çalışırken, şimdilerde yoğun talep neticesinde maddi gücü olamayan ama çalışkan, istikrarlı öğrencileri seçme sınavı yaparak seçiyoruz. Kurslarımız ücretsiz olup, maddi durumu iyi olup kurslara katılmak isteyen öğrencilerden ise katkı payı

alıyoruz. Toplam 12 öğretmenimiz kursları veriyor ve ücretleri derneğimiz tarafından karşılanıyor. Toplam kursiyer sayımız ise 300 öğrenci.

İlgilenenler için, internet youtube adresi: www.youtube.com/@1691169/videos

Sosyal sorumluluk acıma hissiyle karıştırılıyor. Birilerine destek olmak, acımayı gerektirir mi?

Geleceğimizin teminatı olan gençlerin eğitimi ve gelişmesi en önem verdiğim konudur. Buradan hareketle, sosyal sorumluluk projelerinde öne çıkan motivasyon olmuştur. "Acıma" duygusunun sosyal sorumluluk projelerinde bir yerinin olmadığı görüşündeyim.

Nasıl bir ülke hayal ediyorsunuz?

Nasıl bir ülke hayal ettiğimi ünlü ozanımızın sözleriyle özetleyim:

"Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür
Ve bir orman gibi kardeşçesine..."

Atatürk'ün koyduğu hedefler doğrultusunda, tam bağımsız ve

demokratik, laik-sosyal-hukuk devlet istiyorum.

Sosyal sorumluluk bu hayalin neresinde? Sizce atılması gereken adımlar neler?

Ülkenin geldiği bugünkü durumun en büyük sorumlusunun, aydınlarımızın asgari müşterekte fikirbirliğinde olamayıp, elbirliği edememeleridir. Elbirliği edebilmenin tek şartı bence öncelikle fikirbirliği edilmesidir.

ÇÖZÜM: Aileden başlayan ve okul sürecinde devam eden eğitim ile çocuklarımızın/gençlerimizin sosyal sorumluluk projelerini benimsemelerini, toplumu daha iyi anlama ve tahlil kabiliyetlerini artırmalarını sağlamalıyız, bunun için de öğretmenlerimizin çok iyi donanımlı ve eğitilmiş olmaları gerekir. Bu altyapı ile yetişen gençlerimiz tüm sorunların

üstünden gelerek çözümler üreteceklerdir.

Dünyayı daha iyi bir hale getirmek için hepimizin sorumlu olduğu duygu ve düşüncesi ile birey olarak meslek örgütlerimizde gösterdiğimiz çabalara, dostlar ile birlikte oluşturulan sivil toplum kuruluşlarında faaliyetler de bulunmayı da ekleyebiliriz.

Türkiye’de sosyal sorumluluk denilince herkes birbirini alkışlıyor ama destek isteyince çok az kişi duyarlılık gösteriyor. Sizce bu neden? Yetişkinlere bu çerçevede ne önerirsiniz? Bu yaklaşım nasıl değişir?

Anadolu köylüsünün imece kültürünü tüm halkımız benimsediğinde, bilgi sahibi olmadan fikir sahibi olunmayacağını öğrendiğimizde, netice de asgari

müşterekte birleşerek elbirliği yapmayı becerebildiğimizde, ülkemizin istikbali parlaktır inancındayım. Bu işin başlangıcında da sosyal sorumluluk projelerinde yer almak var bence.

Gençler sosyal sorumluluk çerçevesinde sizce ne yapabilirler? Sadece üniversiteler şık görünmenin dışında gerçekten içten olabilecek, bu tohumu içlerinde barındırıp yeşermesini sağlaması açısından önerilerinizi alabilirsek çok seviniriz.

Gençlerimizin sadece üniversite eğitiminde değil, ilk ve orta öğretiminde de sosyalleşmeyi ve arkadaşlık bağları kurmayı öğrenerek, oluşacak hayat görüşleri çerçevesinde öğrenci derneklerinde, üniversite döneminde de siyasi parti gençlik kollarında görev yapıp, kendilerini eğitmelerini ve yakın

tarihimizi çok iyi öğrenmeleri gerektiğini düşünüyorum. Özellikle Kurtuluş Savaşı’nı ve Cumhuriyet tarihini çok iyi incelesinler. Bu çerçevede Şevket Süreyya Aydemir’in “Suyu Arayan Adam”, “Tek Adam” ve “İkinci Adam” kitaplarının okunması ilk sırada olmalı. Sonrasındaysa, düşünüp ülkemiz için neyin doğru olacağına karar verip, yaşamlarını düzenlesinler.

Üniversite bitince ilk beş sene öğrencilik devam eder, ikinci beş yılda meslekte hangi branşta uzmanlaşacağına karar verilir. Ancak üçüncü beş yılda o mesleğin sahibi olunur.

Son söz:

Bu imkanı verdiğiniz için çok teşekkürler, hepimize Allah kolaylık versin, işimiz zor ama mücadeleye devam.

WALTER BAJAN ADINDA BİRİ

Engin Ünsal '55

Onu 1963-65 yılları arasında Amerika'da New York-İthaca'da bulunan Cornell Üniversitesi'nde Endüstriyel İlişkiler konusunda yüksek lisans yaparken tanıdım. Eşim Amerika'nın sosyal hayatının yaşattığı yalnızlık ortamına dayanamadığından kızımın birlikte Türkiye'ye dönmüş ve ben de üniversitenin Sage Hall isimli yurduna taşınmıştım. İnce uzun boylu, güleç yüzlü tipik bir Amerikalı idi. Konuşurken arada espri yapar, yaptığı espriye en çok kendi gülerdi. Aynı dersleri alıyorduk ve gene her Amerikalı gibi yabancı bir ülkenin insanı ile yakından ilgilenmeyi, Türkiye hakkında sorular sormayı seviyordu. İki kişilik bir arabası vardı ve Pazar günleri beni İthaca'nın down town dedikleri çarşısına kahvaltı etmeye götürürdü.

1964 yılının Noel'inden bir gün önce gene yurdun kantininde kahvaltımızı yaptık. Üniversite Noel tatiline girecekti. Kahvaltı bitti, Walter tepsisini topladı, mutfağa teslim etti ve tek kelime bile etmeden arkasını dönüp tatil için evine gitti. Çok bozulmuştum. Giderken beni de evine davet edeceği, ailesi ile tanıştıracığı ve etrafı gezdireceğini bekliyordum. En yakın dostumun beni tatil boyunca bomboş kalan yurttan tek başına bırakmasına bir anlam verememiştım.

Tatil dönüşü hiçbir şey olmamış gibi anlatmaya, espri yapmaya ve gülmeye

devam etti, Ertesi sabah kahvaltıda, "Ne biçim arkadaşsın, tatile giderken benim burada tek başıma kalacağımı bildiğin halde beni beraberinde götürmeni beklerdim ama sen hiç oralı olmadın. Bu nasıl bir arkadaşlık anlayışıdır? Gülen yüzünün arkasında buz gibi bir kişiliğin gizli galiba" diye serzenişte bulundum. Önce şaşkınlıkla durakladı. Bir süre yüzüme anlamamış gibi baktı, sonra, "Biz Amerikalılar böyleyiz işte" diye kısa bir cevap verdi.

Walter'la arkadaşlığımız devam etti. Yüksek lisansı tamamladık ve hararetli bir vedadan sonra ayrıldık. Ayrılrken "Sana yazacağım Türk arkadaşım" dedi ve gerçekten de yazdı. Hemen hemen her ay Walter'dan bir mektup geliyordu. Amerikan basınında Türkiye ile ilgili haberleri kesip mektubuna ekliyor ve neler yaptığını, Nicki adlı İtalyan asıllı birisi ile nasıl evlendiğini anlatıyordu.

1970 yılında bir dava için New York'a gitmem gerekti. New York'ta bir hafta kalacağımı ona yazdığım da mutlaka onu ziyaret etmemi istedi ve bulunduğu yere nasıl geleceğimi ayrıntılı olarak yazdı. Bir sabah Greyhound otobüsü ile New York'tan ayrılıp onun bulunduğu şehre, iki saatlik bir yolculuktan sonra vardım. Beni otobüs durağında bekleyeceğini söylemişti ama yoktu. İçimden bir süre acaba diye düşünürken geldi. Sarıldı, geciktiği için özür diledi. Tek katlı, garajlı bir evi vardı. Bir Rus komşusu bayana

benim damak tadıma uygun yemekler yaptırmaya özen göstermişti. Sıcakkanlı bir eşi vardı. Epey sohbetten ve lezzetli bir yemekten sonra, "Hadi seni eski günlerdeki gibi gezdireyim" dedi. Yola çıktık, yaşadığı kentin sokaklarında dolaştıktan sonra kentin mezarlığını gören bir tepeye geldik. "Bu mezarlıkta babam yatıyor ve şimdi sana çok az insanla paylaştığım bir sırrımı açıklayacağım" dedi. Yüzünü bir hüznün dalgası kaplamıştı. Mezarlığa uzun uzun baktıktan sonra. "Burada babam olarak tanıdığım adam ölümüne çok az kala bana "Sen benim oğlum değilsin, seni evlat edindik" dedi ve az sonra da öldü. Beynimden vurulmuşa döndüm. Ben kimim diye kendimi sorgulamaya başladım. Annem, babam kimdi ve beni neden evlatlık vermişlerdi. Ondan sonra yaşamım altüst oldu. Annemin, babamın kim olduğunu öğrenmek için yıllarımı harcadım. Doğduğum yıllara ait kilise kayıtlarını, hastanelerin kayıtlarını, o yıllarda papazlık yapmış insanların kendilerini veya yakınlarını aradım. O yılların gazetelerini inceledim. O yıllar II. Dünya Savaşı yıllarıydı. Savaşa katılmış bir eski asker, bana yaralanıp tedavi gördüğü hastanede kendisine çok iyi bakan bir hemşirenin, Kanadalı yaralı bir subay ile yaşadığı aşkı anlattı. Hastanenin o yıllara ait kayıtlarını inceledim. Kayıtlardan hemşirenin doğum yaptığını ve doğurduğu çocuğu evlatlık verdiğini nüfus idaresi kayıtlarından öğrendim ve anladım ki ben Kanadalı bir subay ile Amerikalı bir hemşirenin oğlu idim. Emekli subaydan öğrendiğime göre Kanadalı subay iyileştikten sonra sevgiilisi hemşireyi terkedip ülkesine dönmüş

ve çaresiz kalan hemşire, mutaasıp bir toplumda evlilik dışı bir çocuk doğurmanın ayıbını yaşamamak için çocuğunu evlatlık olarak vermiş. "Walter'ın gözleri yaşarmıştı. Walter devam etti. "Gerçek bazen çok acıdır. Ölümünden az önce bana evlatlık olduğumu söyleyen ve gerçek anam-babam hakkında tek kelime söylemeyen üvey babamı sonraki yaşamımda hiç affetmedim ve tarifsiz acılar içinde yaşadım."

Walter'ın gerçek yaşamı beni çok etkilemiş ve üzmüştü. O akşam onu otobüs terminalinde çok üzgün bir ortam içinde bıraktım. Yaşamının ne kadar bir hüzn-umut yumağına dönüştüğünü düşünerek dostum adına ben de üzüldüm.

Döndükten sonra mektuplarına devam etti ve başka bir kente taşınacağını yazdı. Yeni adresine yazdığım mektuplar ona ulaştı mı bilmiyorum ama Walter'dan mektup gelmez oldu. Birkaç ay sonra internette gezinirken, onun adını yazdım, karşıma papyonlu bir fotoğrafı ile ölüm haberi ve cenaze töreninin ayrıntıları çıktı.

Çok şaşırılmış ve üzümüşüm. Walter bu dünyadan gerçek anne sevgisini yaşamadan ve üvey babasına kırgın, hüznler içinde ayrılmıştı. Bu ileri yaşımda annemi, babamı ne kadar özlediğimi hatırladıkça Walter'ın yaşamadığı bu sevgi için bugün bile üzülüyorum.

O nedenle annesi-babası hayatta olanlar, onlara sınırsız sarılarak tenlerinin kokularını hiç unutmamalıdır. İnsanı insan yapan biraz da anne-baba sevgisidir. Hele bizleri Talas'ta, Tarsus'ta okutmak özverisinde bulunan anne ve babamızın sevgisi dağlar kadar büyüktür.

Çağdaş Eğitimin Yaşamsal Önemi ve Finlandiya Örneği

ERGÜL BAKAY TAC '63

Atatürk, toplumları değiştirmenin bilime ve akla dayanan bir eğitim siteminden geçtiğini bilen, bu nedenle de çağı en iyi okuyabilen büyük devlet adamıdır.

Bu görüş çerçevesinde Cumhuriyet'imizin ilan edilmesiyle birlikte yeni bir eğitim anlayışıyla vakit kaybetmeden harekete geçilmiş; Eğitim Birliği "Tevhid-i Tedrisat" yasası kabul edilerek örgütlenmeye gidilmiştir. Aksi takdirde devrimlerin hayata geçirilmesi olası değildi. En büyük devrim de eğitim alanında gerçekleştirilmiştir. Bu çerçevede hayata geçirilen Köy Enstitüleri projesi (Bu konuyu daha önce Biz Letter'de ele almıştım) ülke ve vatandaşlarımız açısından büyük kazanım olmuş; ancak ne yazık ki 10 yıl gibi bir süre sonunda bu özgün proje amacından saptırılmış, daha sonra da rafa kaldırılmıştır. Bu vesile ile dünyanın takdir ile karşıladığı bu projenin mimarları Hasan Ali Yücel ve İsmail Hakkı Tonguç'u şükranla analım.

Öncelikle Cumhuriyet'in bilimsel, laik, parasız ve karma eğitim sistemi temelinde, piyasacı bir anlayışla çok ihmal edilen devlet okulları, nitelikli kadro ve programlarla ayağa kaldırılmalıdır.

Müzik ve sanat eğitime, çeşitli dallarda nitelikli eğitim veren meslek

okullarına özel bir önem verilmelidir. Yaratıcı, bilime ve akla dayalı bir süreci bütçeden önemli bir pay ayırarak yol almaya bir an önce başlanmalıdır. Düşünmeyi ve sorgulamayı öğretemeyen, aksine öğrencilere sürekli anlamsız ve gerçek yaşamda bir karşılığı olmayan bilgi yükleyen bir eğitim sisteminden çağdaş bir toplum oluşturulamaz. Bugün ülkemizde uygulanan eğitim sistemi ile bazı istisnalar dışında (Gururla kabul edelim ki, değerli okulumuz TAC, bu istisnaların başında gelir) çağdaş dünya ile uyumlu bir nesil yetiştirilemez. Uluslararası ölçmelerde bu durum zaten kendisini göstermektedir. Ezbere dayanan bir eğitim sistemi ile ülke kaynakları da çöpe atılmaktadır. Vizyonsuz, çok zayıf ve karşılığı olmayan bilgilerle zamanlarını heba eden nesillerle de hiçbir alanda olumlu sonuç alınamaz. Her defasında eğitim sistemiyle oynayan bir yaklaşımı gündemden çıkarmalı, belki de değiştirilemez bir Anayasa maddesi ile bu konu sağlama alınmalıdır.

Finlandiya (Beyaz Zambaklar Ülkesi) çağdaş insanı hedef alan bir eğitim sistemi başarıları ile öne çıkan bir ülkedir. Bu ülkede kadınlar ise hem ekonomi hem de diğer sahalarda en ön safta yer almaktadır. Finlandiya'da örneğin, bazı işleri yalnız kadınlar yapmaktadır.

Eczacılık, dişçilik gibi... Finli eczacıların %90'ı, dişçilerin %75'i kadındır. Tramvay biletçilerinin çok büyük çoğunluğu kadındır. Berberlerin hemen hemen hepsi kadındır. Özetle, bu ülkede kadınların yapmadığı iş yoktur.

Finlandiya çağın gelişmelerini yakalayabilmek için amacını iyi saptamış, karşılığı olan müfredat ve eğitsel metotlarla ideal insan yetiştirmede başarılı olmuş, ders alınması gereken gelişmiş örnek bir ülkedir. Görüldüğü üzere, kalkınmış toplumlarda kadınların üretim, istihdam ve diğer alanlarda sahip olduğu konum çok önemlidir. Kadının geri plana itildiği, önlerinin tıkandığı toplumların ise

kalkınması kesinlikle mümkün değildir.

Finlandiya denince büyük besteci Sibelius'u hatırlatmadan olmaz. Bu kişi Finliler için milli kahramandır. Her şehirde, cadde ve sokakta, parklarda ismi var. Sibelius, Finlandiya'yı müzikle yansıtır bestelerinde. Yeşil ormanlar, göller ve granit kayalar ülkesinin ruhu, Sibelius'un bestelerinde canlanır.

Konuyu büyük Atatürk'ün bir demeciyle bitirelim:

"Memleket behemahal asri, medeni ve yenilikçi olmalıdır. Medeniyet yolunda başarı yenileşmeye bağlıdır. Asırlık köhne zihniyetlerle, maziperestlikle ülke varlığını korumak mümkün değildir."

İsmail Hakkı Tonguç

Hasan Ali Yücel

Sibelius

“NİYET VARSA ÇÖZÜM VAR”

Yazan: MURAT ERGENE TAC '86

30 yıl iş hayatı ve 15 yıldan bu yana da aile şirketleri ile sayısız projeler gerçekleştirme fırsatımız oldu. Ülkemizin hemen her bölgesinde küçük-orta-büyük KOBİ'ler ya da en büyük ilk 100 şirket listesinde yer alan yerli şirketlerle çalıştık. Şirket sahipleri bize belli başlı şu gerekçelerle geliyor:

- “Ben işin başında değilken de işler yürüsün istiyorum, ancak bana sormadan işler bir türlü yürümüyor.”

- “İyi çalışanlarımızı tutamıyoruz, bir zaman sonra ayrılıyorlar.”

- “Performans ve prim sistemimizi yenilememiz gerekiyor, artık eskisi gibi etkisi kalmadı sanki...”

- “Şirketimiz 10-20 yıl önceki gibi değil; sayımız arttı, ciromuz büyüdü, bünyemize yeni çalışanlar katıldı. Ancak eski çalışma ruhumuz kalmadı; insanlar işine sahip çıkmıyor.”

- “Lig atladık, çok sayıda ülkeye

ihracat yapıyoruz fakat işi yönetecek adam bulamıyorum.”

- “Şirkette kardeşler, kuzenler, yeğenler çalışıyor. Aralarında çatışma olmaması için her birine farklı işler verdik fakat bu sefer de takım halinde hareket edemiyoruz.”

- “Aile anayasası yapmamız şart oldu, aksi halde şirket dağılacak.

- “Hedeflerimizi belirlemek ve takip etmek konusunda sıkıntı yaşıyoruz”

- “Süreçlerimiz net değil. İK, satın alma, mali işler, lojistik süreçlerimiz karmaşa içinde ve ciddi zarar ediyoruz.”

- “En son aldığımız genel müdür ile de yolları ayırdık; uyum sağlayamadı.”

Onlara verecek en önemli ve öncelikli cevap; aynaya bakmalarını sağlamak. Patron/üst yönetim kendi üstüne düşen görevleri hakkıyla yerine getirdi mi? Kültür değişimi tepeden başlar. “Önce Bütün Kuralları Yıkın” isimli kitapta yazar Marcus Buckingham; “Patron/yönetici aslında

her gün çalışanları nezdinde sahneye çıkan oyuncu gibidir” benzetmesi yapar. Çalışanlar patronu/yöneticisini örnek alır. Bu nedenle nasıl davrandıkları önemlidir

Çalışanların aklen ve kalben kendilerini işe tam vermeleri durumunda etkin bir iş yeri yaratmış olursunuz. Biz buna “çalışan bağlılığı” diyoruz. Bunu ölçmek için de Gallup Ölçüm Çubuğu her zaman işe yarar. Buradaki temel sorularımızdan bazıları şöyledir: “İşyerinde benden ne beklendiğini biliyor muyum? İşimi doğru yapabilmem için gereken bilgi beceri ve araç gereçlere sahip miyim? Takdir ediliyor muyum? İnsan olarak bana değer veriliyor mu? Gelişimimi destekleyen biri var mı? Şirket misyonu, bana yaptığım işi önemli hissettiriyor mu? Çalışma arkadaşlarım da kaliteli iş çıkarmak için uğraşıyor mu? İşyerinde yakın bir arkadaşım var mı? Geçtiğimiz bir yılda yeni bir şey öğrendim mi? Bu gibi ilk soruların cevabı olumsuz ise, diğerleri olumlu olsa da bir işe yaramaz.”

Şirketi de hedefine ulaştırmak için gerekli doğru donanımları edinmek durumundayız. Doğru insanlar, doğru sistemler ve doğru süreçler kurmak

önemlidir. Bunlardan sadece biri ya da ikisinin doğru olması yetmiyor. İşin zorluğu; bu her üçünün de doğru ve eksiksiz olmasından geliyor. «Kurumsallaşma Yolculuğunda Aile Şirketlerinde Kabuk Değişimi” isimli bir panelde (KASİAD), kıymetli Koç eski üst düzey yöneticisi Cengiz Solakoğlu demişti ki, “En öncelikli konu; patronun değişmeye niyeti olup olmadığıdır, yoksa gerisi hikayedir.” Sonuna kadar katılıyorum.

Belirtmek gerekir ki, ülkemizin girişimci işadamları, KOBİ'lerimiz, aile şirketlerimiz artık 10-20 yıl öncesi gibi değil. İnternet, sosyal medya ve uluslararası fuarlar vesilesiyle çoğunlukla ne yapmaları gerektiğini gayet iyi biliyorlar. Ancak neden yapamıyorlar? Uygulamaya alacak irade eksikliği ve uygulamaya alacak adam eksikliği nedeniyle... Biz stratejilerin hayata geçirilmesi konusunda edindiğimiz tecrübeleri onlarla paylaşmaya gayret ediyoruz. Kimya, cam, eğitim, perakende, hızlı tüketim, gayrimenkul, kozmetik, hizmet vb. onlarca farklı sektörde çalıştık ancak insan kaynakları sorunları ve mantığı, felsefesi değişmedi; niyet varsa çözüm var.

KORAY DOĞAN

“Onların hepsi kırlarda açan taze çiçeklerimizdi, bir rüzgâr esti ve onları aldı götürdü”

Dr. Ahmet Doğan

Koray Doğan ve nişanlısı Nevrin Tan 4/14

Yazan: Okan Toygar '88

8 Mart 1972, Çarşamba geces, Ankara, Emek Mahallesi, 8. Cadde:

Yıldıztepe Bloklarındaki bir dairenin kapısı gece yarısı büyük bir gürültüyle çalındı. Dr. Ahmet Doğan acil bir hasta geldiği düşüncesiyle hızla yataktan kalkarak kapıyı açtığında askerlerle burun buruna geldi.

Hareketlerinden onların komutanı olduğu izlenimi veren birisi, Ahmet Bey'e hiç yabancı gelmemişti. Apar topar içeri giren askerler odalara dalarak Ahmet Bey'in eşini ve büyük oğlu Kutay'ı da salona getirdiler. Daha aydınlık olan salona girince kendisine yabancı gelmeyen komutanın Kuleli Askeri Lisesi'nde aynı sınıflarda okuduğu Tevfik Türlü olduğunu fark ederek şaşırıp Ahmet

Bey. Ankara Merkez Komutanı olan Türlü, Ahmet Bey'e oğlu Koray Doğan'ın mutlaka bulunması gerektiğini, eğer bulunmazsa kör bir kurşuna kurban gideceğini söylüyordu. Acımasız ve öfkeli bakışları Ahmet Bey'i korkutmuştu. Son dönemde sol görüşlü aydınlara ve öğrencilere yönelik baskı ve geniş çaplı tutuklamalar iyiden iyiye artmıştı. Bu gece yarısı baskını da mutlaka onlardan birisiydi. Başbakan Nihat Erim'in "Kafalarına balyoz gibi ineceğiz" lafı aklına geldi ve tanıyan herkesin çok sevdiği, güler yüzlü, yakışıklı evladı Koray sanki sonsuza dek elinden alınmış gibi yüreği titredi bir an.

Dört çocuklu bir ailenin en küçüğüydü Koray. Talas ve Tarsus Amerikan Koleji'nin ardından geldiği ODTÜ Mimarlık Fakültesi'nde son sınıf öğrencisiydi. Sanat, felsefe ve sosyal bilimler açısından kendisini çok iyi yetiştirmişti. Yağlıboya resimler yapıyor, Tarsus'tan sınıf arkadaşı İbrahim Niyazioğlu ile birlikte tiyatro oyunu sahneye koyup oynuyor, eski bir fotoğraf makinesi ile fotoğraflar çekiyordu. Tarsus Amerikan Koleji'nde, o zamanki ismi "Brewer's Hall" olan binanın bir kısmını okul idaresinin onayıyla resim atölyesine çevirmişti. O yıllarda Tarsus'tan ablasına yazdığı mektuplarda, yaz tatilinde Ankara'ya geldiğinde izleyeceği tiyatro ve devlet operası konser biletlerini önceden alıracak kadar düşküncüydü sanata.

Devrimci hareketle ODTÜ'de tanışan Koray, yoksul olduğu ya da herhangi bir biçimde ezilen, dışlanan, hakları elinden alınan kesimden geldiği için devrimci olmamıştı. Doktor bir baba, öğretmen bir annenin çocuğuydu ve iyi okullarda eğitim görmüştü. Geleceği parlaktı. Ancak o, kendi

geleceği ile değil, içinde yaşadığı toplumun ve dünyanın geleceği ile ilgiliydi. Entelektüel aydınlanmanın sonucu olarak dünyaya ezilen sınıflar açısından bakabilme bilincine ulaşmış ve bu bilinç doğrultusunda dünyanın değiştirilmesi yönünde mücadele etme kararı almıştı. 1969-70 yıllarında Ankara'nın gecekondu bölgelerinde yürütülen devrimci çalışmaları organize etmiş, bir süre oradaki halkla birlikte yaşamış, onların sorunlarını anlamaya, çözmeye çalışmıştı. Gösterişten uzak ve birikimiyle tezat oluşturacak denli alçakgönüllüydü. Arkadaşları ve davası onun için çok önemliydi. Onlar için kendisini feda edebilirdi. Bu olgunluğa ulaşmasında ailesinden aldığı eğitim kadar, Talas ve Tarsus Amerikan Koleji geleneğinin de etkisi büyüktü.

İşte Türlü'nün, Dr. Ahmet Doğan'a "Bulamazsan ölür" dediği Koray Doğan böyle biriydi.

8 Mart 1972, Çarşamba geces, Ankara Aşağı Ayrancı, Meneviş Sokak:

Koray'ın aile evinde Türlü ve askerlerinin "karakol" kurdukları saatlerde Meneviş Sokak'taki bir eve polisler baskın yaparak Nervin ve Pervin Tan kardeşleri, birlikte kaldıkları iki arkadaşlarıyla birlikte gözaltına almışlar, onların evlerine de "karakol" kurmuşlardı. Nervin, Koray'ın kız arkadaşıydı. Gözaltındayken Nervin'e, Koray'ın yerini soruyorlar ancak cevap alamıyorlardı. İşkence altındaki Nervin, "Koray umarım bizim eve gelmez" diye dua ediyordu içinden.

8 Mart 1972, Çarşamba geces, Ankara Hoşdere Caddesi:

Aynı gece, tüm bu olanlardan habersiz, Nervinlerin evinin iki sokak ilerisinde, daha

çok ODTÜ'lü hocaların ve öğrencilerin kaldığı bir binanın zemin katında, arkadaşları Tosun Tezcan ve Oğuzhan Müftüoğlu ile son gelişmeleri konuşuyordu Koray. Sabah ODTÜ'den arkadaşı Hasan Ataoğlu ile buluşmuştu. 12 Mart muhtırasının üzerinden yaklaşık bir yıl geçmişti. Sola yönelik süreklilik, tutuklamalar, işkenceler bütün hızıyla devam ediyordu. Hemen bütün evler basılmış, deşifre edilmişti. Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 1 No'lu Mahkemesinin 9 Ekim 1971'de, Denizler için verdiği idam cezası kararı meclise gelmişti. Zaten Mahir Çayan, Cihan Alptekin ve Ömer Ayna'nın Ankara'ya gelmelerinin asıl nedeni de bu idamları önleyecek etkili bir eylem yapmaktı. Bunların gerçekleşmesi içinse çok iyi bir koordinasyon gerekiyordu. İşte başta Koray Doğan ve Oğuzhan Müftüoğlu olmak üzere dışarıda kalan az sayıdaki devrimci, bunun için uğraş veriyorlardı. Koray ertesi sabah Denizlerin idamını engelleme konusunda yapılacak bazı işlerle ilgili arkadaşı Feyyaz Kurşuncu ile görüşecek ve ondan aldığı bilgileri Mahir Çayan'a iletmek üzere Oğuzhan'a ulaştıracaktı.

Aranmasının temel nedeni buydu.

9 Mart 1972 Perşembe:

Sabah arkadaşları ile birlikte kahvaltı yaptıktan sonra saat dokuz civarı, Feyyaz Kurşuncu ile buluşmak üzere evden çıktı Koray. Dışarıda sisli ve soğuk bir hava vardı. Paltosunun cebinden her zaman olduğu gibi buruş buruş olmuş Bafra paketini çıkardı. İçi izmaritle dolu olan paketten uzunca bir tanesini alıp ağızlığına taktı ve kibritiyle yaktıktan sonra derin bir nefes çekti. "Önce Nervin'e bir uğrayayım" diye geçirdi içinden.

Tarsus Amerikan Koleji Mart 1963
Mehmet Tunca, Kemal Erdoğan, Koray Doğan Tarsus Amerikan Koleji, Mart 1963

Günlerdir görüşmemişlerdi. Biraz aşağıda, bir sigara içimi mesafedeydi zaten Nervinlerin evi. Beş dakika sonra kapının önündeydi. Ne zaman bu kapının önüne gelse az sonra Nervin'i göreceği için heyecanlanıyordu. Yine öyle oldu ancak zile basınca daha önce alışık olmadığı telaşlı bir hareketlenme olduğunu hissetti evin içinde. Bir an geri dönüp gitmeyi düşünüyordu ki kapının hızla açılıp üç polisin üzerine çullanması bir oldu. Kısa süren boğuşma sonrasında Koray onların elinden kurtuldu ve kaçmaya başlamıştı ki polis memuru Mehmet Beyazıt silahını çekti. Yanındaki polis arkadaşı Mehmet Tok'un "ateş etme" uyarısına rağmen tetiğe bastı. Koray, sırtından aldığı tek kurşunla karşıdaki inşaatın girişinde yere yığıldı. Ölümcül bir yaralanma değildi ancak çok kan kaybediyordu. Hızla hastaneye götürülmesi gerekirken üç polis onu arabalarının içine alarak sorgulamaya başladı. Amaçları Oğuzhan Müftüoğlu'nun yerini öğrenmek ve o yolla Mahir Çayan ve arkadaşlarını ele geçirmekti. Bu şekilde bir süre Ankara sokaklarında dolaştırdılar Koray'ı ancak ne yaptılarsa konuşturamadılar. Baş dönüyor, üşüyor, susuzluk hissiyle dudaklarını yalıyordu. Bir saate yakın bir zaman geçmişti

ki artık gözleri kapanmış, sorulara tepki veremez hale gelmişti. Polisler Koray'ın nefes alıp vermesinin sıklaştığını, dudaklarının morarmaya başladığını görünce telaşla Numune Hastanesi'ne doğru sürdüler arabayı ancak artık çok geçti...

Yirmi beş yaşında genç bir adam halkının mutlu geleceğini düşündüğü için katledilmişti. Herkesin eşit ve özgür olduğu, sınıfsız, sömürsüz bir toplumsal düzen için mücadele veriyordu oysa. Kendisini öldüren polislerin ve onlara bu emri verenlerin çocukları da gelecekte ücretsiz, eşit, nitelikli eğitim ve sağlık hizmeti alsınlar, emekleri sömürülmesin, salgın hastalıklarda, tren kazalarında, depremlerde ölmesinler, çağdaş bir ülkede insanca ve özgürce yaşasınlar diyeydi mücadelesi. Ancak 12 Mart faşizmi buna izin vermedi.

Ya katiller...

Katiller mahkeme önüne bile çıkartılmadı... Koray Doğan'ı vuran polis memuru hakkında "kovuşturmaya yer olmadığı" kararı verildi. Dava takipsizlikten düştü. Polisler tek bir gün hapis yatmadılar. Onu büyük umutlarla yetiştiren, üzerine

Koray Doğan 2/14

titreyen aile, Koray'ın öldürülmesinin ardından darmadağın oldu. Kız arkadaşı Nervin uzun süre olayları unutamadı. Olayın üzerinden elli bir yıl geçmesine karşın okul arkadaşlarının ve yoldaşlarının hala boğazları düğümleniyor onu anlatırken.

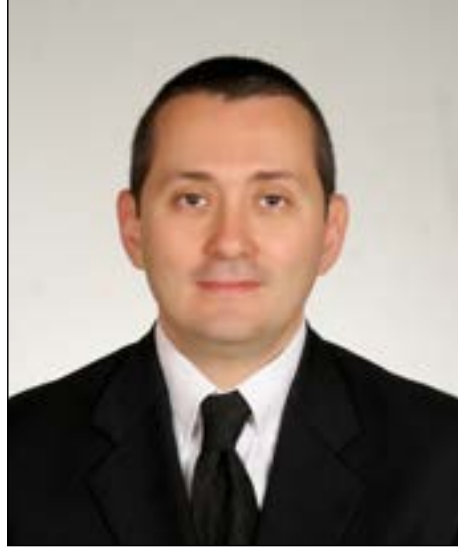
31 Mayıs 1971'de Nurhak'ta katledilen Sinan Cemgil, "Bir kısmımız ve hatta hepimiz ölebiliriz ama öyle bir ateş yakacağız ki bu ateş bir daha hiç sönmeyecek, söndürülemeyecek" demişti. Gerçekten de söndüremediler o ateşi. Bize düşen, devrimci, sosyalist değerler uğruna ölümün eşiğinde yığılma duran, bir adım dahi geri atmayan 68 kuşağının yaktığı o ateşi, bir onurlu miras olarak gelecek kuşaklara ve halklara aktarmaktır.

Koray Doğan ve yitirilen tüm 68 kuşağı devrimcilerinin anısına saygıyla...

Not: Benimle görüşmeyi kabul ederek bu yazıya önemli katkılar sağlayan Koray Doğan'ın Talas, Tarsus Amerikan Koleji ve ODTÜ'den okul arkadaşları Ali Açan ve Mustafa Danışman'a, sosyalist bir yurt ve dünya yaratma mücadelesinde son güne kadar kendisiyle birlikte aynı safta mücadele veren yakın arkadaşları, yoldaşları Oğuzhan Müftüoğlu ve Ertuğrul Kürkçü'ye ve verdiği bilgilerden dolayı Feyyaz Kurşuncu'ya teşekkür ederim.

Bu yazı için ayrıca Oğuzhan Müftüoğlu'nun Adnan Bostancıoğlu ile yaptığı "Bitmeyen Yolculuk" isimli otobiyografik söyleşi kitabından, Orhan Tüleylioğlu'nun "Nasıl Öldürüldüler" ve Aynullah Akça'nın "Bir Hava Korsanının Anıları" isimli kitaplardan yararlanılmıştır.

Not: Bu yazı mezunumuzun Birgün gazetesinde yayınlanan yazısından alınmıştır.

Yazan: Osman Çetin '96

Lekum Dînukum

Başlığı görünce uzun süredir yazmıyordum, derin mevzulara mı kaydı diye düşünebilirsiniz ama hayatın her evresini sığılık ya da derinlik gözetmeksizin anlamaya çalışmak ve yorumlamak insanın “raison d’etre” yani yaradılış sebebidir de diyebiliriz.

Şubat ayındaki büyük afetin akabinde, daha sonra göstermelik olduğu anlaşılacak, yaşanan ateşkes, fani hayatlara geri döndükten sonra, tarihin tozlu raflarına kalktı. Hoş bu ateşkes ortamının sonsuza dek böyle devam edeceğini düşünen var mıydı bilmiyorum, olduysa da büyük ihtimalle daha önce curling, golf falan takip ediyordu ya da çok fazla film seyrediyordu da diyebiliriz.

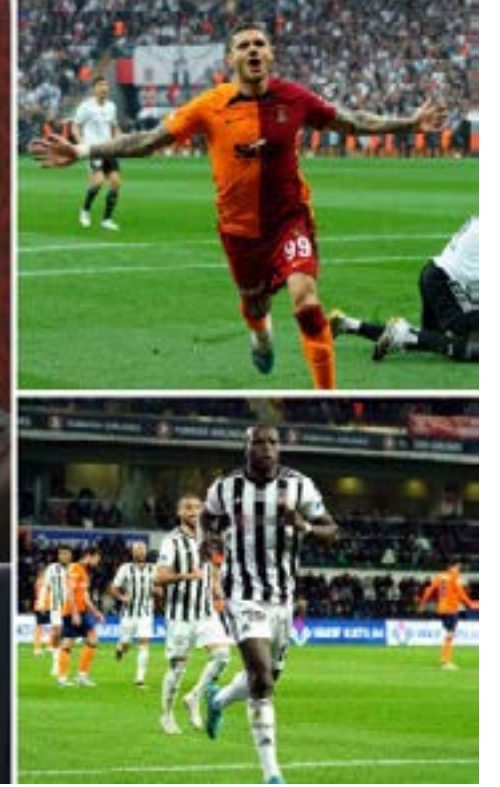
Rekabetçi spor aslında zero sum game yani toplamı sıfır olan bir oyun gibi gözükse de aslında konulan gerçekçi hedefler

doğrultusunda pekâlâ win-win (kazan kazan) ortamına dönüştürülebilir. Ama ülkemizin insanının vücudunda histaminik etkiler bırakan strateji ve planlama gibi ibareler bizim bir arpa boyu bile yola gidemememizdeki önemli sebeplerden birisidir.

Özellikle ülkemizdeki genel sorun, yönetmekten ziyade idare etmek olduğu için maslahat (idare etme) ana düsturdur. Bunun sportif faaliyetlere yansımaları da kaçınılmaz bir sonudur.

Türkiye’de spor yöneticiliğinin temelleri ağlamayana meme yok, ben itiraz etmezsem başkası orayı nasıl olsa dolduracak, bu sebepten haksız bile olsam itiraz edeyim de işim görülsün ve düşmanımın düşmanı dostumdur politikaları üzerine kurulmuştur.

Bir kurumu ilkeler ve bunun üzerinde

yükselen vizyoner ama gerçekçi hedef ve stratejiler etrafında yönetmek varken taraftar irrasyonelliğine bile rahmet okutacak seviyede yönetmeye çalışmak tamamen garabettir.

Taraftar irrasyonelliği rahatlıkla ayrı bir yazı konusu olacak, kanaatimce, hiçbir mantığın açıklayamadığı bir olgu iken yöneticilerin ondan daha da beter durumda olmasını varın siz düşünün. Zira icranın başındaki kişilerin akıl tutulması yaşaması, taraftarın yaşamasına göre her zaman daha vahim bir durumdur.

Türkiye’de kulüp yönetme nedir dediğimizde MHK ve onun kurullarına çamur atmak, her maç sonrası VAR kayıtları istemek, yabancı kuralına sürekli itiraz etmek, kendi başarısızlığını rakipler üzerinden kamufle etmeye niyet etmek, kendi reklamını takımının başarısı üzerinden

yapmak gibi daha nicelerini sayabileceğimiz konu başlığı karşımıza çıkar.

Adamın maçında hakemlik bir problem yok, maç bitince VAR kayıtlarını istiyor. Neden diyorsun, benim aleyhime daha önce açıklandı ama olsun biz yine de isteyelim kayıtlarda dursun, maksat kaos olsun demeye getiriyor; yabancı kuralının değişmesine karşıyım diyor, senin takımın yabancı sınırı olmadan daha güçlü diyorsun ama rakibime yaramasın diyor; boş kaleye ben mi atamadım diyorsun ama rakibimi kayırıyorlar, bizi zaten şampiyon yapmazlar diyor vesaire vesaire.

Burada da gördüğümüz gibi kimse kendi kulvarında bir hayat inşa etmek istemiyor. Atletizm ve yüzmenin temel kuralı olan başkasının kulvarına tacizde bulunmama hususu aslında hayatın ana felsefesi olmalıdır. Hayat herkese bir kulvar belirler

ve sen orada ilerlersin. O yolda senin en büyük desteğin, başlarken yaptığın planlar ve koyduğun gerçekçi hedeflerdir. Burada en kritik nokta; kulağını kapatıp kendi işine bakmak ve kendi düşüncelerini diğer paydaşlara ihraç etmek için yırtınmamaktır. İnsanlar zaten beraber yürüdüğü ya da hayat boyunca karşılaştığı insanlardan feyz alır, dersler çıkarır ama iş fikir empoze etmeye gelince sıkıntı orada başlar. Zira her kıyafet herkesin üzerinde aynı şekilde durmaz, duramaz.

Benim hiç hazzetmediğim düşünce ihracatı özellikle sosyal medyanın da pompalaması ile taraftarların ve yöneticilerin olmazsa olmazı haline gelmek üzeredir. Öncelikle şunu belirtmem gerekirse, çocukluktan beri tanık olduğumuz bir gerçek vardır, o da hayatta iki konu başlığında karşı tarafı ikna etmek neredeyse imkansızdır. Bir futbol iki de siyasettir.

Siyasette bile bir ihtimal varken futbol ya da başka majör spor dallarında bir tarafın diğer tarafı ikna etmesi diye bir şeyin söz konusu olması pek imkân dahilinde bulunmaz. Herkes kendini en büyük, en iyi, en haklı görür ve bunu kendi içine atmaz, dışarıya yansıtır çünkü spor taraftarlığının büyük bir kısmı başkasına büyüklük taslamak üzerine kurulur. 5-6

yaşındayken nedenini bilmeden seçtiğin bir kulübün diğerini yenmesi üzerinden kendine pay çıkarıp, insanlar üzerinde tahakküm kurmaya çalışmanın kibar ismidir çoğu yer ve zamanda taraftarlık.

Yukarıda bahsettiğim gibi sosyal medyanın da aracılığı ile bu ihracat katlanarak büyür.

Sosyal medya taraftarın birbirine nispet yaptığı, rahatsız edici şekilde aşağılamalardan geçilmeyen, bence sağlıklı olan bir mecradır. Akıl yoktur, duygular hakimdir. Gün geçtikçe tüm paydaşların karar alma mekanizmasında sosyal medya orijinli kaotik ve karmaşık durumun etkisi çok büyük hal almaktadır. De facto olarak kulüpleri, sporcuları, geleneksel medyanın aktörlerini, hakemleri ve federasyonları sosyal medya adlı bu enstrüman şekillendirmektedir.

- Onun takımı santrfor aldı, biz de alalım.
 - İyi de senin sağ bekin yok.
 - Olsun santrfor alalım, herkes alıyor.
 - ya da
 - Bu sene kesin şampiyon olmalıyız.
 - Takım yeni kuruldu, 2-3 sene zaman versek.
 - Olur mu rakiplerimiz şampiyonluğa oynuyor, biz geri kalamayız.
 - Onlara gücümüz yetmeyebilir ama, (8 ay sonra lig üçüncü ya da dördüncü bittiğinde)
 - Gücümüz ancak bu kadarına yetecekti, zaten belliydi.
 - Olur mu hakemler hakkımızı yedi, önümüzü kestiler!!!!
- Bu ve buna benzer diyaloglara siz de sosyal medyada, günlük hayatınızda ya da tribünde tanık olmuşsunuzdur.

Uzun lafın kısıası, nasıl bu hayatı yaşarken herkesin kendi yolu var ve o yolda bahtına ne düşerse diyebiliyorsak sporda da durum benzerdir. Sana ne herkesten, sen kendi işini düzgün yapabiliyor musun ona bakmalısın.

Örnek vermek gerekiyorsa herkes yabancı alıyorsa sen de almak zorunda mısın? Sen stratejini ve planını Türk oyuncu ile yaparsın, adam 11 yabancı ile yapar. Sonuçta pasaportlar değil sahadaki oyun kazanır. İtiraz edenlerin en büyük sığındığı bahane de "Biz yerli sporcuyu, Türk gencini düşünüyoruz" olur, tabi yersen!

Yabancı oyuncu, yerli oyuncu yoktur; iyi oyuncu, kötü oyuncu vardır. Sen iyi oyuncuysan Mars'a bile gitsen zaten sen oynarsın ve bunun yanında etrafındakilerin de performansını yükseltirsin. Bu sebepten iyi oyuncudan korkmamak gerekir, varsın gelsin, varsın oynasın çünkü herkese değer katar.

Sözümü yazımın başlığı ile bitirmek isterim.

Ortadoğu coğrafyasında kullanılan benim de çok sevdiğim bir sözdür:

Lekum dînukum veliye dîn

Senin yolun sana, benim yolum bana anlamına gelir ve yukarıda yazdıklarımızın tamamını bir cümle ile özetler. İşini doğru planlayıp doğru yapana o yol gülistan, başkasının yolunda gözü olana diken bahçesi olur. Anlayana!

Herkese sıhhat, spor, akıl ve huzur dolu günler diliyorum.

Yapay Zeka mı, Algı Yönetimi mi daha tehlikeli?

A. Refik Kutluer '74

15 Mayıs 2023

Günümüzün en ilgi çeken konusu, geleceğimizi değiştirecek Yapa Zeka (AI) teknolojisi ile ilgili tartışmalar, korkutucu sonuçları işaret ediyor.

Herkes yapay zekanın giderek hızlanan temposuyla boğuşurken, teknolojinin geleceği ve toplumdaki rolü belirsizliğini koruyor.

Çok yakında insan zekasını da aşacak ve insan beyninin bilgi kapasitesini çoktan aşmış olan “Yapay Zeka” yakında insanlığa düşman olabilir.

Yakında geliştirilen “Yapay Zeka GPT-4”, sahip olduğu genel bilgi miktarı açısından bir insanı, hem de uzak ara gölgede bırakabiliyor. Muhakeme açısından ise iyi değiller, şimdilik basit muhakeme yapabiliyorlar. Ancak; teknolojinin ilerleme hızı göz önüne alındığında da bu sistemlerin çok hızlı bir şekilde daha etkili bir hale geleceği biliniyor. Şimdilik bizden daha zeki değiller, ama çok yakında daha zeki olabilecekler.

Yapay zekanın insanlık için varoluşsal bir tehdit olabileceği düşünülmekte, topluma ve insanlığa yönelik potansiyel risklerden korkulmaktadır.

Örneğin;

İnsanların yaptıkları kötü işleri engellemek için ve bu kötülüklerin çok yaygın olduğunu görünce, bundan kurtulmanın yolunun ancak insan ırkını yok etmek olduğu sonucuna varabilir ve insanlığa savaş açabilirler.

Günümüzde “Yapay Zeka” mevcut her türlü “veri” (data) ile beslenmektedir. Doğru, yanlış, iyi, kötü veya manipülatif her türlü veri ile donatılmış olan “Yapay Zeka” eğer kararını belleğindeki çoğunluk verisine göre, yani daha ağırlıkta olan yanlış, kötü ve manipülatif bilgilere göre verirse ne olur! İşte bilim insanlarını en korkutan sonuç budur.

“Yapay zekanın vicdan, şefkat, empati, merhamet gibi insani yetileri olmadığı için kararı kendisine yüklenmiş olan “salt” çoğunluk verisine göre verecektir. Ve maalesef bu çoğunluk verisi kötü ve yanlış olabilir.

Acilen yapılması gereken ise bu veri girişini kontrol altına almaktır. Doğru ve güvenli veri girişinin moderasyonu, örneğin, üniversitelere ve bu amaçla oluşturulacak kurullara bırakılabilir.

Ayrıca; mutlaka kontrolü sağlayacak hukuksal düzenlemelerin geliştirilmesi ve konu ile ilgili etik kuralların devreye alınması şarttır. Bunu sağlamak için bilim insanları ile hukukçuların, kanun yapıcılarının,

sosyolog ve psikologların bir araya geleceği toplantılar yapılmalıdır.

Gayet iyi biliyoruz ki; “Yapay Zeka” tarafından üretilmiş sahte haberler ve görseller bir anda sosyal medyada yayılabilir ve bunlar büyük kitleleri inandırabiliyor. İşin kötü yanı ise bunları önleyecek herhangi bir mekanizmanın bulunmaması.

Geçtiğimiz günlerde; Çin’in Kansu eyaletinde bir kişi yapay zeka sohbet robotu ChatGPT’yi kullanarak yalan haber ürettiği gerekçesiyle tutuklandı. Bu,

derin sahtecilik (deepfake) teknolojisine ilişkin, yapay zeka bağlantılı ilk tutuklama oldu. En azından şimdilik “Yapay Zeka” tarafından üretilen haberlerin sahte olduğu bazı dikkatli gözler tarafından anlaşılabiliyor. Ancak, teknolojideki gelişmeler sayesinde, bu çok yakında artık mümkün olmayabilir.

Peki; madem ki “Yapay Zeka” yanlış yönlendirilmiş veri ile donatıldığı için yanlış ve tehlikeli davranışlara girebilecektir, günümüz insanı aynı çerçevede değerlendirildiğinde ne durumdadır?

Düşünme Özgürlüğü kısıtlanmış, algısı yönlendirilen insanlar doğru karar verebiliyorlar mı?

“Yapay Zeka” tehdidi kadar algısı yönlendirilmiş ve doğru karar vermesi engellenmiş insan da önemli bir tehdittir.

Unutulmamalıdır ki; Yapay zekanın beslendiği yanlış ve kötü veriyi oluşturan da insandır. Bunun en önemli sebebi de insanoğlunun henüz tekamülünü tamamlamamış kötü bir yaratık olmasıdır.

Belki “Yapay Zeka” hukuki, etik kurallar, doğru ve güvenli veri girişi ile kontrol altına alınabilecektir. Ama insan? O tarih boyunca her türlü kötülüğü yapan insanı doğru davranış ve karara yönlendirmek mümkün olabilecek midir?

Yapay zeka mı, yoksa algısı yönlendirilmiş ve kötülük yapmaya meyilli insan mı daha tehlikelidir? Cevabı insanlık tarihi çok net vermektedir.

Atamız “Fikri Hür, İrfanı Hür, Vicdanı Hür” nesiller arzu ederken bu tehlikeye dikkat çekmiştir.

“Bir TAC’linin muhteşem projesi bizi bir hayli heyecanlandırdı”

Röportajı yapan: Ahmet Turan Bülbül '03 & Yusuf Erkmen '02

“Güzel bir mayıs sabahı Talat Buğur TAC '90 abimizi yerinde ziyaret edelim, hem de neler yaptıklarını bizzat görelim istedik.”

Teknoloji ile yakından ilgilenen herkes Elon Musk’un meşhur Hyperloop projesini duymuştur. Yeraltında ses hızına erişebilen mekiklerin ulaşım sektöründe bir çığır açacağını ve bu gelişmelerin büyük bir heyecan yarattığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Bu projeyi sürdüren mühendislik ekibi UMDLoop, yeni yüzey teknolojilerinden yararlanarak projesini tamamlayabilecek. Yüzey teknolojisini geliştiren şirket ise TAC’90 mezunumuz Dr. Talat Buğur tarafından kurulan DTI Implant.

DTI Implant, Gebze’de TÜBİTAK Marmara Teknokent’te faaliyetlerini sürdüren bir şirket. Çok sayıda ülkeye ihracat yapan, TÜBİTAK ile ortak projeler geliştiren yenilikçi bir şirket. Güzel bir mayıs sabahı Talat Abi’yi yerinde ziyaret edelim hem de neler yaptıklarını bizzat görelim istedik. Bizi çok sıcak karşıladı ve de hem TAC anılarından, hem SEV okullarında okuyan 3 çocuğundan hem de şirketinin neler yaptığından uzun uzun bahsetti. Hem 80’ler TAC’sini bize anlattı hem de çok sayıda TAC’linin kulaklarını çınlattı. Okuldan izinsiz gittikleri Tekir gezisi dönüşü okulda ailelerin onları karşılamasından tutun da çok sayıda anı ve mavrayı bizlerle paylaştı. Şirkette çok sayıda makine ve çalışan hiç ara vermeden üretim yapmaya devam ediyordu. Tek tek o makinaları gezdik, kendisi bizlere bilgi aktardı.

Ne kadar yüksek kapasitede çalıştıklarını ve de ne kadar yenilikçi olduklarını anlamak zor olmadı. Zaten kapı girişinde yazan söz de çok açıklayıcı idi: “We produce science”

Son geliştirdikleri teknolojilerden biri de “yüzey teknolojisi”. Kemik ile implantın arasındaki etkileşimi maksimum düzeye çıkarmak için implant yüzeyine pürüzlülük ekliyor. İmplantlar kumlama ve asidik işlemlerden geçtikten sonra plazma sürecini tamamlıyor ve de hidrofilik hale geliyor. Bu sayede kan, su ve kemik hücrelerini çekmeye başlayan pürüzlü yüzey (Dry SLA Aktif olarak adlandırılıyor) hastalardaki iyileşme sürecini oldukça hızlandırıyor. ABD ve İsviçre başta olmak üzere 30 ülkeye ihracat gerçekleştirdiklerini belirtiyor, “Dry SLA Aktif” yüzeyin de dünya çapında bir ilk olduğunun altını çiziyor. Dry SLA Aktif diş implant yüzeyi,

özellikle çene kemiğinin iyileşme sürecinde büyük avantajlar sağlıyor.

Bu teknolojinin yeni bir çığır açtığını farkedenden Maryland Üniversitesi mühendislik ekibi UMDLoop, bu teknolojiye yararlanarak tünel kazma araçlarının ve taşıma araçlarının parçalarını bir araya getirmeye hedefliyor. Bu sayede istenmeyen parçacıklar temizlenirken, birleştirilmek istenen makine parçalarının da ömrü bir hayli uzayacak.

Dr. Talat Buğur; DTI Implant ve UMD Loop arasında gerçekleşen işbirliği anlaşmasının ülke için büyük gurur kaynağı olduğunu ifade ediyor. Elon Musk’ın şirketi olan The Boring Company ve UMDLoop ekibi de bu gelişmeleri farkederek farketmez Dr. Talat Buğur ile iletişim kurmuşlar. Çok yakın sürede ortak çalışmalara başlayacaklar. Hyperloop projesi ile birlikte yeraltı hızlı toplu taşıma sistemini hayata geçirecek olan şirket, yolcuların Los Angeles’tan Newyork’a 29 dakikada seyahat etmesini sağlayacak. 4.000 Km’ye yakın olan bu mesafe şu an hızlı tren ile 70 saat civarı sürmekte. Talat Abi sözlerine “Bu projenin hayata geçirilmesi için var gücümüzle çalışıyoruz. Ayrıca TAC Bizletter ailesine de röportajdan ötürü teşekkür etmek isterim. Bu röportaj SEV Connect’te de yayınlanacak idi; ancak ilgisi tarafından yayınlanmamasına karar vermişler.” diye devam etti.

Bizler de ulaşım da devrim yaratacak böyle bir projenin hayata geçmesini sabırsızlıkla bekliyoruz. Bir TAC’linin böyle bir projeye imza atacak olması da bizi bir hayli heyecanlandırdı.

TAC BASKET GRUBU (TBG)

de okula uğramaya ve tek başıma basket oynamaya başlamıştım, zaten arabamın bagajında daima bir top ve spor ayakkabılarım dururdu. Bir süre böyle

gittikten sonra ama çok geçmeden sevgili Levent Soylu '76, Cihad Lokmanoğlu '72, Abdullah Paksoy da '72 bana katıldılar.

Tabi ki TAC ve basketbol deyince olmazsa olmaz bir isim vardır, 72 mezunu the Ali Aşkın, ondan da "Top oynuyorsunuz neden haber vermiyorsunuz" diye hafif bir fırça yedik, Ali ve yine 72 mezunu Kemal Görbil de cumartesi günleri okula top oynamaya gelmeye başladılar.

Bu yukarıdaki isimler kadar devamlı gelemese de, o yıllarda birlikte çalıştığımız 72 mezunu, hayatımın en zor

zamanlarında Hızır gibi yardımına koşmuş olan, sevgili Cengiz Atalay da bize katıldı. Sevgili Salim Erdem ve sevgili Sacit Erdem'siz basketbol zaten olmaz. Daha sonraları sevgili Mustafa Özünlü, sevgili Ahmet Uyan, sevgili Tanju Olcar, sevgili Erdem Gök, sevgili Aziz Köseoğlu, doktor Mazhar ile kadromuz gittikçe genişledi. Burada ismini saymayı unuttuklarım beni affetsinler, aradan uzun zaman geçti ve artık 70 yaşımdayım.

Bizim bir de şeref misafirlerimiz vardır, onları ne zaman bağlar ne de mekan. Sadece bir kere gelmiş olmasına rağmen sevgili Taylan Dericioğlu ağabeyimiz, arada şeref veren basketbol duayenimiz sevgili Ali Zallak ağabeyimiz, sevgili Cihangir Sonat ve sevgili Necati Güler kardeşlerimiz.

Bizim Tarsus Basketbol Grubu'nun şöyle bir sorunu vardı; kapalı salonumuz yoktu, eski orta açık sahada oynuyorduk. Gruptaki arkadaşlarımız okulda yağış olup olmadığını bilemeden Adana ve Mersin'den geliyorlardı ve eğer hava yağışlıysa oynayamıyorduk. Ama inanır mısınız bu başımıza sadece bir kere geldi, yani 1986'dan kapalı spor salonumuz yapılana kadar sadece bir kere oynayamadan evlerimize döndük, hava her zaman top oynamamıza müsaade etti. Daha ileriki yıllarda ise TAC'de kapalı spor salonumuzun inşaatını yaptığımız gibi TAC '72'lilerle beraber bir de açık basketbol sahası daha yaptık okulumuza ve hava artık daima basket havasıydı.

Biz önceleri okulda top oynuyor, sonra da dağılıp evlerimize dönüyorduk. Bir süre sonra, oyundan sonrasında birer

ayran ve sıkma ile başlayan yiyecek faslı, Mahmut'un oğlunun bardak altı lahmacun ve sonrasında da Yeni Ada'da veya Mobil'de mükellef sofralara dönüştü.

Hatta sevgili Apo bu durumu simgeleyen bir de t-shirt yaptırdı grubumuz için.

Senede bir defa da TAC okul takımıyla bir maç yapıyor ve biz galip gelince de çok üzülyorduk, şükür şimdi okul takımımız çok daha güçlü.

Okula cumartesiileri sadece biz gelmezdik, çocuklarımız da gelirdi, onların hepsi TAC'nin ters musluklarından okulun sularını içtiler.

Ve Atatürk büstümüzün altında sıralandılar.

Bir düşünüyorum da... 1986'da başlamış ve hala devam ediyor bu cumartesi basket grubumuz, yani 37 senelik bir hikaye bu. Bu grubun sütunları vardı, yani iki eli kanda olsa cumartesiileri koşup gelen, ben de bunlardan birisiydim, 2004'te şehir değiştirdimce mecburen bırakmak zorunda kaldım. Ama iki sütunumuz Cihad Lokmanoğlu ve Abdullah Paksoy hala dimdik ayakta ve devam ediyorlar.

Basketbol ve kardeşlik deyince mezunu Ercan Mutlu'dan TAC '71 bahsetmeden yazımı bitiremem. Hayatta en yakınım olan iki arkadaşımdan birisidir Ercan, birlikte çok top oynadık ama sadece ODTÜ'de. Son topumuzu da benim ODTÜ'den 45'inci mezuniyet yılımda, Temmuz 2023'te ODTÜ'de oynayıp defteri

kapatacağız.

Böyle bir grubu çok da farkında olmadan başlatmış olanlardan birisi olduğum için çok mutluyum. Burada ismi geçen kardeşlerimin hepsinin kalbimde ayrı yerleri var, bizi birleştiren okulumuza, birbirimize ve basketbola olan sevgimizdi. Eğer imkanım olsaydı... Bir çivi çakardım yelkovanın döndüğü yere... Dursun diye zaman.

ADANA

HOLLANDA

ANKARA

İSTANBUL

Mezuniyeti bir son değil, yeni bir başlangıç olarak görüyorum

Berra Gürsoy TAC '23

Mezuniyet, hayatımızın dönüm noktalarından biri... Ortaokulu da TAC'de okuyan biri olarak 9 yıl boyunca eğitim aldığım okulun kapısından son kez çıkacağım zamanın yaklaştığını bilirken, içimde karmaşık duygular ve düşünceler birbirine karışıyor. Bu süreçte geçmişe bir göz atıp geleceğe umutla bakarken birçok duygu yaşıyorum.

Lise yıllarımda geçirdiğim zamanın sona ermesiyle birlikte hem heyecan hem de hüznü dolu anlar yaşıyorum. Bu dönemde geriye dönüp baktığımda, ne kadar hızlı geçtiğini düşünmeden edemiyorum. Ortaokuldan başlayıp liseye kadar uzanan bu yolculukta öğrenme ve gelişme adına sayısız deneyim yaşadım. Arkadaşlarımla yıllarımızı geçirdiğimiz okulda şimdi her birimiz kendi yolumuza doğru ilerleyeceğiz. Mezuniyetle birlikte birçok hatıra ve anı da beraberimizde götüreceğiz. Hepsi kalbimizde yerini alacak. Şimdiden duygusal anlar yaşarken, gelecekte bu anıları hatırlayarak gülümseyeceğim için mutluyum.

Lise, benim için büyük bir değişim dönemi oldu. Şimdi mezuniyetin eşiğindeyken bu süreçte kazandığım deneyimleri hatırlamak beni mutlu ediyor. Mezuniyet, bir kapının kapanıp diğerinin açılması demektir. Üniversiteye geçiş ve adeta yeni bir hayata başlama zamanı. Bu düşünce hem heyecan verici hem de biraz korkutucu.

Artık daha büyük sorumluluklar üstlenecek, kendi kararlarımı verecek ve hayatımı yönlendireceğim. Bu kadar özgür olmak beni heyecanlandırıyor, ancak aynı zamanda da bazı endişeleri beraberinde getiriyor. Bu dönemde kararlar almak ve sorumluluklarını üstlenmek beni biraz korkutsa da aynı zamanda özgürlük ve bağımsızlık duygusu benim için heyecan verici hisler. Mezuniyet, aynı zamanda arkadaşlarımdan ayrılacağım anlamına geliyor. Birlikte büyüdüğüm insanlarla her gün bir arada olmanın tadını çıkardım ve bu bağları koparmanın zorluğunu hissediyorum. Fakat yollarımız ayrılrsa da birbirimizi desteklemeye devam edeceğimizden eminim. Geleceğe dair beklentilerim, biraz heyecan biraz da belirsizlikle dolu. Üniversiteye gitmek, mesleğimi seçmek, kendi hayatımı kurmak gibi büyük adımlar atmak için hazır olmam gerektiğini biliyorum. Mezuniyet, yeni bir başlangıçtır. Üniversite hayatı, yeni insanlarla tanışma fırsatı, kendi ilgi alanlarıma yönelik derinlemesine çalışmalar... Tüm bunlar beni heyecanlandırıyor ve geleceğe dair umutlarımı artırıyor. Hedeflerimi belirlemek, hayallerimi gerçekleştirmek ve kendi potansiyelimi keşfetmek için bir fırsat daha elde edeceğim. Mezuniyeti bir son olarak değil, yeni bir başlangıç olarak görüyorum. Geleceğe dair umutlarla ve hayallerle doluyum. Üniversite eğitimi almak, mesleğimi seçmek ve kendimi daha da geliştirmek için sabırsızlanıyorum.

Darsus'ta buluşak mı Dayım?

Yazan: TAC '79 Ömer Karahan

Diyor Amerika'dan Coco (Gökhan Avadan), yine işimin ortasında Facetime'dan arıyor. Hemen küfürlerini duyacak kimse var mı diye etrafı kolaçan ediverdim. Birkaç kere yerin dibine girmişliğim var ne de olsa

Whatsapp çıktığından beri zaten her gün yatakhane mavra yapıyor gibiyiz.

2 ayda yanıtlanan mektuplar dönemini yaşamış SeenAger'lar olarak çok hızlı adapte olduk. Faks çıktığında yaşadığım şoku hala unutamam. "Mektubu şoordan makinaya goyuyon, anında karşı tarafta çıkıyor. Onlar da cevabını yazıyör, anında okuyon. İstersen gene yazıyon." Devrimdi bizim için bu...

Telefonla görüşmek çok pahalıydı. Kim nerede bilmedik uzun süre. İlk devrim faks oldu o yüzden. Sanırım 90 yılıydı çıktığında. Milletin ofis faks numaralarının peşine düşmüştük. Ama tabii kısa sürdü faksla geyik iletişimi. Ardından e-mailler geldi birkaç sene sonra. Yahoo groupslarla çoğunluğa ulaşmayı başardık.

Sık e-maillerle, görüşür, haberleşir olduk. Hatta 2000 yılında, hala aforozlu biri yüzünden çıkamayan yıllığımızı elektronik ortamda çıkartmak için "e-Yıllık, Çık Artık" projesi başlattık. Ben Dubai'den, Apo (Akay) İstanbul'dan epey uğraştık. Bir yazılımcı ekip buldu Apo, adamlara neler istediğimizi uzun uzun anlattık. Notlar aldılar, "aa, oo bu ne güzel fikir..." nidalıyla büyük bir heves ve heyecanla gittiler. Birkaç ay sonra projenin aşırı büyük olduğunu, her kişiye bir sayfa ayrılan, o sayfanın sahibinin istediği resmi, müziği, videoyu yükleyebileceği, sayfa sahibi olmayanların onun sayfasına istediği şeyi yazabileceği, resim, video gönderebileceği bir portalin bütçesinin çok olacağını söylediler. "Tamam lan..." dedik, işin ucunu bıraktık,

başka yazılımcı aramadık. Bırakmasaydık meğer Facebook'u icat etmiş olacaktınız, yıllar sonra farkına vardık...

Artık whatsapp'ta bir sürü grup, onun alt grubu, küsüp gidenlerin ayrı açtıkları, iki üç kişilik küçük gruplar filan derken tam bir sosyal kelebek olduk hepimiz bu yaşta. Grubu taşıyan aktif üyeler, her mesaja cevap verme zorunluluğu hisseden hiperaktif üyeler, sinsiz sessizler, tebrik-başsağlıkçılar... Herkese ulaşmak artık kolay. Bir de facetime çıkınca işler çok kolaylaştı.

Coco küfür faslını tamamladıktan sonra "Dayım Nisan sonu geleceğim. İstanbul'da hiç kalmayacağım. Adana'da işler var. Mendo (Akdağ) ve Naci (Sığın) de gelecek, sen de geleceğin mi?" diye sordu. Üç senedir görmemiştik, tabii ki geleceğiz. Reunion zamanı ortalık çok kalabalık oluyor, biz bize olmayı tercih ediyoruz, o yüzden böyle öncesi buluşmalar çok keyifli oluyor. Baş organizatörlüğü bu sefer İsmail'den Şişman (Ahmet Cemil Yalçın) alıyor. İsmail, Barlas, Akver her türlü desteğini eksik etmiyor tabii, otibiz her zamanki gibi İso'dan.

Mendo, Coco uzaktan geliyor evet ama asıl sürprizi İstanbul'da yaşamalarına rağmen hemen hemen hiç haberleşemediğimiz

Ceyhan Civan ve Şükrü Perşembe yapıyor. Çoğumuz 40 yıldır görmemiştik ve son dönem moda iletişim kanallarını bizim gibi kullanmıyorlar. Ama hiç ara vermemiş gibi yaşıyoruz bu iki güzel günü.

Herkes Ahmet Cemil'in önerdiği pub'a dökülüp biralarla altlıklar yapıldıktan sonra kebaba Onur'a gidiliyor. Teoman kardeşimiz abilerini kapıda karşıyor müthiş ev sahipliğini gösterip. Şevket Usta ağır (hacmen de) abilere yakışır bir kebab yapıyor. Gerçekten parmaklarımızı yiyoruz. Masa muhteşem. Yemekler on numara, beş yıldız. Bize salonun bir bölümü ayrılmış, rahat rahat konsomasyon da yapıyoruz, istediğimiz gibi konuşabiliyoruz. Saco (Sacit Erdem) t-shirt sponsorluğunu geçmiş senelerdeki Apo ve Kargılı'dan devralmış, şahane bir kumaştan üzerinde klasik logomuz değil, TARSUS INSTITUTE yazan t-shirtlerimizi hediye ediyor. İyi ki geldik dedirten kebab ve mezeler üstüne SeenAger muhabbeti tabii ki burada bitmiyor Tarsus Mersin yolcuları hariç. Küçük gruplar halinde yolda ya künefe ya çürük molaları verilerek Akver'in, Ali Refik'in, Ahmet Cemil'in, İsmail'in evine intikal ediliyor.

Sabah 11.30'da Gar'ın önünde otibizimiz bizi bekliyor. Otelden, evlerden,

Mersin'den gelenler buluşup okulumuzun yolunu tutuyoruz. Ramo ve eşi sağolsunlar GiftShop'u bizim için açıyorlar pazar günü. Okulun bahçesine girdiğimizde hadi beyler basket, minyatür diye bağırarak biraderlerin arasından birdenbire uzun eşşek diye bir ses ve 1 dakika sonra dizilenlerin üstüne atlayan Ortopedist Prof K5'imizi (Mustafa Karahan) görüyoruz. Kazasız belasız uzun eşşek faslını tamamlıyoruz. Bu arada Şeref'in hentbol günlerini anımsayarak attığı turuncu, Selçuk'un gözüne geliyor. Selçuk hala vitreus dekolmanı tedavisi ile uğraşıyor. Umarız iyileşmiştir bu satırları okurken.

Alışverişimiz, klasik Stickler pozumuz derken, geliyor gezinin en çok beklenen

anlarından Kuşgözü ziyafeti. Cantanze'nin organizasyonu ile en çok istediğimiz iki yer kapalı olduğundan Seher Kırtasiye'nin üstündeki Beyti'de yiyoruz. Çoğumuz beğeniyor, ben şımarıklık yapıyorum ama gerçekten de Yeni Ada veya Eyüp'ünki ile kıyas kabul etmez, daha iki hafta önce yemiştik. Tadı damağımdaydı.

Üstüne Tarsus çarşısını, köprüyü geçip künefeciyeye gidiyoruz ve Adana'ya dönüp 45'inci yılda yani seneye buluşmak üzere dağılıyoruz. Ahmet Cemil "Beyler, bir sonraki buluşmayı Umre'de yapalım, yaşıyoruz geldi, çoğumuz içmiyor (içemiyor), isteyen tövbe eder, isteyen anarşist günlerini hatırlayıp şeytan taşlar" diyor...

Abilerim, Kardeşlerim

Konu buluşmamızın bir özetini bulacaksınız aşağıda. Daha yüksek katılımlı, daha coşkulu, daha keyifli nice yeni buluşmalarımız olması dilekleriyle....

28 Nisan 2023, TALAS'LILARIN BÜYÜK ANKARA BULUŞMASI

Saygıdeğer Talas'lılar, 28 Nisan Cumartesi gecesi, pandemi nedeni ile üç sene önce gerçekleşemeyen Talas'lılar Büyük Ankara Buluşması, Kavaklıdere, Bestekar Sokakta, Hotel 2000 Balo Salonu'nda, ileriki yıllarda çok daha yüksek katılımlara sahne olacağından emin olduğumuz Talas coşkusu ve hasreti ile yanıp kavrulan 50 kadar katılımcı abla,

hemşire, abi, kardeş ve bu birlikte bizleri yalnız bırakmayan Fahri Talas'lı olmayı hak etmiş TAC'li kardeşlerimizin de katılımı ile gerçekleşti. Talas'lı ağabeyi üzerinden esasen yarı Talaslı olan Refik Kutluer kardeşimiz, eşi Şefika Kutluer hemşiremizin Moskova'da kazandığı uluslararası ödül için düzenlenen törenden, ayaklarının tozu ile bu birlikteliğe

katılmaları gecemizi renklendirdi. Talas'lıların, bundan önceki bütün Talas Ankara Birlikteliklerini titizlikle düzenleyen Gürkan Ertaş '60 ile buluşma mekanının temininde büyük katkısı olan Erol Etçioğlu'na '59 minnettarız.

Salon girişinde Tuncay Sergen '67 tüm katılımcılara, özenle seçildiği belli olan üç adet cam tabak imzalattı. Bu imzalı tabakların ne olacağı gizemi de, birliktelik sonuna kadar ortaya çıkmadı.

Alışageldiğimiz buluşma, hasret giderme kargaşası sonrasında tamamı Talas'lılara tahsis edilmiş olan Talas Amblemi ve 4H flaması ile süslenmiş Balo Salonu içerisindeki masalara yerleşildi. Toplantıyı düzenleyen Gürkan Ertaş'ın '60 "Hoş geldiniz" konuşmasının ardından yemek başladı. Aslında, Ankara dışından gelen Talas'lılar için günümüzün ekonomik koşullarında buluşmanın maddi yükünün külfete dönüşmemesi için Hotel 2000 idaresinin hoşgörüsü sayesinde Talas'lıların alkollü içecekleri beraberlerinde getirmeleri uygulaması da gecenin ayrı bir özelliği oldu.

Talas'lılar Ankara Birlikteliğinin ana konuşmacısı Selahattin Önür'ün '60, pandemi ile ertelenen Birliktelikte yapamadığı ve geçen süre içerisinde mükemmelleştirdiği "YUKARI TALAS & KUZEY YERLEŞKELERİ" başlıklı sunumuna geçildi. Okulumuz tarihi ve muhtelif yapıları hakkında türlü çeşitli kaynaklardan dikkatle derlenmiş son derecede detaylı ve değerli bilgiler içeren bu çalışma için ortamın pek müsait olmadığının anlaşılması biraz vakit aldı. Sevgili Selahattin Önür bu çalışmasını bütün Talas ortamları ile paylaştı. Sunumunun değişik ortamlarda, değişik

zamanlarda tekrar tekrar yinelenmesine karar verildi.

Yücel Erken '59, son seyahatinden bahisle TAC kampüsüne gidip, en son 3 Talas amblemleri kupayı aldığını anlattı. Bu kupaları, Tuğla Projesi için, taban fiyatı kendisi taahhüt ederek açık arttırmaya çıkardı. Buluşmamızın sonunda kupaların tamamı da satılmıştı.

Metin Atamer'in '58 başı çekmesi ile herkesin katıldığı "Odam kireç tutmuyor" ve "Yemen" türküleri coşkuyla seslendirildi. Bozkurt Aran '63, Yemen Türküsü ile ilgili olarak, Atatürk'ün de bir ara görev aldığı Yemen Cephesi'nde Osmanlı ordularının 300.000 kayıp verdiği bilgisini paylaştı.

Tuncay Sergen '67, Yemen Cephesi istatistiklerinde gidenler, şehit olanlar ve dönenler arasında yaklaşık 20.000 kişilik bir fark olduğunu, bunun nedeninin de çok uzun süren bu harekatta, geride kalan gelinlerin koruma amaçlı olarak aile yakınları ile evlendirilme töre uygulaması nedeni ile geri dönmek istemeyenlerden oluştuğunun tahmin edildiği bilgisini paylaştı. O tarihte Yemen nüfusu hakkında kayıtlı bilgi olmadığı, belki bugün Yemen nüfusunun çekirdeğinde geri dönmeyen Osmanlı askerlerinin olabileceği konuşuldu.

Talas'lıların, bilmediklerini öğrenme isteklerinin ne kadar güçlü olduğu bir kere daha anlaşılmış oldu.

Arkasından gene Yücel Akyürek '58 ve eşi Fatma ablamızın katkıları ile başta "My Bonnie lies over the ocean..." olmak üzere Talas günlerimizin şarkıları herkesin katılması ile seslendirildi.

Yılmaz Ayata '60 söz aldı. Geçirdiği sağlık sorunları boyunca Talas'lıların verdiği

destek için minnetini ifade etti. Neredeyse benzer bir desteği TAC Mezunlar Derneğinden gördüğünü söyledikten sonra, derneğin kendisini meşgul etmek için sıcak bir yaklaşımla Yönetim Kurulunda görevlendirdiğini, bu vesile ile de aslında yolu Talas'tan geçmiş olan herkesin TAC Mezunlar Derneğinin doğal üyesi olduğunu öğrendiğini, derneğin gerçekten gurur duyulacak faaliyetleri içerisinde, ülkemizde yaşanan son deprem felaketinde, olağanüstü özveri ve dayanışma ile çok güzel destekler verip bunları sürdürürken, değişik çalışma grupları içinde bir de Talas

ve Tarsus Ruh ve Geleneklerini Yaşatma Çalışma Grubu kurmuş olduğunu ve bu grup çalışmalarının tüm Talas'lılara da açık olduğunu anlattı

Konu "Tuğla Projesi"ne geldi. 2006 senesinde herkesin tereddütle yaklaştığı projenin çok olumlu bir aşamaya geldiği, bugüne kadar 22 farklı şehirden 62 tane tuğla bursiyerinin TAC'dan mezun olduklarını, bunların büyük bir kısmının halen yüksek tahsillerine devam etmekte oldukları, 18 tanesinin ise tahsillerini tamamlayıp meslek hayatına atılmış oldukları anlatıldı. Başından beri Talas'lıların

bu projeye çok önemli katkılar sağladığı, daha ilk yıllarında ABD'de bulunan Talas mezunlarından bir grubun Zafer Ecevit '59 önderliğinde 600 tuğla hedefini tamamlayıp bir Scott/Edmonds bursu yarattıkları, Talas'lı filantropist, gururumuz Oğuz Aydemir '65 kardeşimizin 600 tuğla hedefine ulaşip kendisi ve ailesi adına burs yaratma hakkı kazanmış olduğu ifade edildi. Bu yolda Talas'lılar tarafından, ebediyete intikal eden ağabey ve kardeşlerimiz başta olmak üzere 496 tuğlalık bağış yapılmış olduğu ve toplam ederi 21.200 ABD Doları olan 104 tuğla bağışı ile TAC'de bulunan Talas kampüsünde, TAC var oldukça okuyacak bir TALAS bursiyeri bulundurma hakkı kazanılacağı belirtildi.

Yukarıda sözünü ettiğimiz gibi uluslararası bir ödülü henüz alıp aramıza fahri Talas'lı eşi ile katılmış olan Şefika Kutluer bir kere daha kutlanırken, Refik Kutluer kardeşimizin katkısı ile Tarsus Amerikan Koleji'ne 2022 yılında kazandırılan Anıtkabir Türk Bayrağı anımsatıldı.

Mezunlar Derneğimizin, Cumhuriyetimizin 100, TAC'nin 135. yılı etkinlikleri kapsamında, bir başka Türk Bayrağı ile beraber TAC flamasını elden ele dolaştırılmak üzere Türkiye turuna çıkarmış olduğu, Tarsus, Adana, Ankara, Eskişehir sonrasında Kütahya'ya ulaşan bu kutsal emanetin Şerif Boyacı'ya '61 teslim edilmiş olduğu ve emanetlerin kendisi tarafından TALAS'lıların Ankara Buluşmasına getirildiği açıklandı.

Şerif Boyacı, kutsal emanetleri getirdi, geçmiş dönem Yönetim Kurulu Üyesi

olarak görev yaptığı TAC Mezunlar Derneğimizin olumlu faaliyetlerinden bahsetti, ve emanetleri buluşmamızın en büyük aAğabeyi olan Ertan Söylemez'e '55 teslim etti.

TAC Mezunlar Derneği Yönetiminin, bu Kutsal Emanetleri, TALAS'lıların 29 Ekim 100'üncü Yıl Talas buluşmasında Alidağ'a getirmek istediği ifade edildi. Büyük coşkuyla karşılanan bu isteğin gerçekleşmesi için 100'üncü yıl hazırlıklarını sürdüren Tuncay Sergen '67, TAC Mezunlar Derneği ile birlikte bu konuyu değerlendireceklerini söyledi

Talas'lılar bu kutsal emanetlerle resim çekirmek için sıraya girdiler.

Daha sonra, Tuncay Sergen, girişte tüm katılımcılar tarafından imzalanmış olan cam tabaklardan bir tanesini, aramızdan yakın bir geçmişte ayrılmamış olsaydı bu gece doğum günü kutlanacak olan Ömer Yağız Ağabeyimizin '55, bütün Talas etkinliklerine katılan eşi Şenol Yağız Ablamıza; bir tanesini, büyük emekle ve titizlikle gecenin sunumu olan "Yukarı Talas ve Kuzey Yerleşkeleri"ni hazırlayan Selahattin Önür'e '60; bir tanesini de bu gecenin düzenlenmesinde büyük emeği olan Gürkan Ertaş'a '60 verdi.

Son olarak, henüz bastırılan, önsözü Engin Ünsal Ağabeyimiz tarafından yazılan ve Nur Altınörs ile Tuncay Sergen'in gayret ve katkıları ile bastırılarak bu birlikteliğe yetiştirilen "TALAS MEKTUPLARI" Kitabı tanıtıldı. Manevi değeri çok yüksek olan, bulunmaz bir içerik ve resimlerle de zenginleştirilmiş olan bu kitaptan Talas'lılar en az 150 TL olmak üzere, gönüllerinden ne koparsa bağışlayarak

edinebilecekler. Kitabın dağıtımından elde edilecek bağışlar, önümüzdeki TALAS etkinliklerinin maliyetlerinin kısmen de olsa karşılanmasında değerlendirilecek. Bu kitaptan edinmek için, Talas'lılar Gürkan Ertaş, Nur Altınörs ve Tuncay Sergen kardeşlerimize başvurabilirler.

TALAS'lılar Büyük Ankara Buluşması, Ertan Söylemez Ağabeyimizin kapanış konuşması ile sonlandı.

Talas'lılar mümkün olan en kısa zamanda tekrar buluşmak dilek ve temennileri ile ayrıldılar.

Tuncay Sergen bu buluşmanın resimlerini bütün Talas'lılarla paylaştı.

TALAS SAYGI ve SEVGİSİ ile

Yılmaz AYATA TALAS '60 TAC '63

29 Nisan 2023 TALAS'lılar Büyük Ankara Buluşmasına katılanlar:

- Ertan Söylemez '55
- Şenol Yağız '55
- Ülkün – Mina Tansel '57
- Metin – Yıldız Atamer '58
- Yücel – Fatma Akyürek '58
- Samim Anıl '58
- Alev Selamoğlu '58
- Erol Etçioğlu '59
- Yücel – Nuray Erken '59
- Gürkan – Gönül Ertaş '60
- Mehmet Artun '60 (Fahri)
- Selahattin – İdil Önür '60 (3 kişi)
- İskender Sayek '60
- Yılmaz Ayata '60
- Necati Dedeoğlu '61
- Tuna Yurtseven '61
- Sinan Bayraktaroğlu '61
- Uluç – Nazime Gürkan '61
- Bülent Poyraz '61
- Şerif Boyacı '61
- Ahmet Boyacıoğlu '62
- Turhan Kayasu '62 (Fahri)
- Eres Söylemez '62 (Fahri)
- Bozkurt Aran '63
- Mustafa Danışman '63 (Fahri) (5 kişi)
- Mehmet – Pınar İpek '64
- Sırrı – Mine Ergun '66
- Alptekin Orhon '66
- Tuncay – Melike Sergen '67
- Faruk – Hatice Çakmak '67
- Ender – Pınar Patır '67
- Cengiz – Dorothy Atalay '69
- Refik – Şefika Kutluer '71 (Fahri)

52 kişi

TAC'lılar Kahramanmaraş'ta

TAC her yerde dedirten bir buluşma daha geçtiğimiz hafta sonu Maraş'ta gerçekleşti.

Yusuf Gölbaşı'nı, yeni açtığı eczanesinde ziyaret eden TAC'lılar bu fotoğrafı da bizlerle paylaştı.

Soldan Sağa;

Akif Atik '13
Göksu Yılmaz '13
Yusuf Gölbaşı '15
Yarkın Yılmaz '15
Cem Soyupak '13
Mehmet Kazım Asutay '05

Sağlıklı ve mutlu günler dileriz.

Sevgili Mezunlarımız,

TAC Memories'ten köşesinde bu sayımızda 3 farklı görsel ile karşınızdayız.

2021 yılı mayıs ayında kaybettiğimiz Haydar Göfer hocamızın adına, anievimizde bir sınıf vardır. Bu sınıfta TAC'nin 20. yüzyılda kullandığı çeşitli yıllara ait öğrenci sıraları da sergileniyor. İlk görselimiz bu tarihi sıralar.

Bir diğer görselimiz, 1968 mezunumuz Nihat Taner'in bir katkısı. Eski bir okul kaşesi.

Son olarak bir kiremitimiz var. Stickler'in orijinal kiremitlerinden... Yıllarca o muhteşem sembol binamızı kaplayan kiremitler... Marsilya kiremiti. Halen Mezunlar Derneği anievinde muhafaza ediliyor.

Bir dahaki sayımızda TAC Memories'ten yeni görsellerle buluşmak dileğiyle. Okulu ziyaret ettiğinizde Misak-ı Milli Kampüsünde yer alan dernek binamızda bulunan anievini ziyaret etmenizi de dileriz.

Saygılarımızla

TAC MEZUNLAR DERNEĞİ

TAC NEF U16 Erkek Basketbol Takımı, 24-28 Nisan 2023 tarihleri arasında Konya'da düzenlenen Anadolu Şampiyonası'na (Türkiye Yarı Finalleri) katıldı. Grubunda karşılaştığı Tekirdağ Elit 59 SK, Akademi İstanbul SK ve Van B.Şehir Belediye'yi yenerek play-off finaline yükselen TAC NEF finalde karşılaştığı Çanakkale Türk Telekom'a 63-79 mağlup oldu ve Türkiye Şampiyonası'na katılma hakkını kaybetti.

TAC NEF U14 Erkek Basketbol Takımı, 15-18 Nisan 2023 tarihleri arasında Balıkesir'de düzenlenen Anadolu Şampiyonası'na (Türkiye Yarı Finalleri) katıldı. Grubunda karşılaştığı Lüleburgaz Akım Koleji'ni mağlup edip Ege Asist Spor Kulübü'ne yenilen TAC NEF, play-off finaline yükselmek için karşılaştığı Adana Sertaş'a 56-78 mağlup oldu ve Türkiye Şampiyonası'na katılma hakkını kaybetti.

TAC NEF U18 Erkek Basketbol Takımı, 10-13 Nisan 2023 tarihleri arasında Aydın'da düzenlenen Anadolu Şampiyonası'na (Türkiye Yarı Finalleri) katıldı. Grubunda karşılaştığı Kocaeli Basket ve Siirt İktisat'ı mağlup edip Antalya Gelişim Gençlik'e kaybeden TAC NEF, play-off finaline yükselmek için karşılaştığı Adana Sertaş'a 71-75 mağlup oldu ve Türkiye Şampiyonası'na katılma hakkını kaybetti.

TAC Lise Erkek Basketbol Takımı, 01-03 Mayıs 2023 tarihleri arasında Antalya'da düzenlenen Bölge Şampiyonası'na katıldı. Grubunda karşılaştığı Denizli Özel TED Anadolu Lisesi ve Antalya Özel Birikim Anadolu Lisesi'ni mağlup edip, İzmir Özel Eraslan Anadolu Lisesi'ne 78-82 kaybeden TAC gruptan çıkamadı ve Türkiye Yarı Finalleri'ne katılma hakkını kaybetti.

Akdeniz Üniversitesi G. M. Kemal Atatürk Spor Salonu'ndaki turnuvada takımımızı yalnız bırakmayan takım kaptanımız Aldemir Konuk'un TAC '23 babaannesi ve annesi de verdikleri destekle takımımızı motive etti. Oynanan son maçın ardından takım fotoğrafına katılan destekçilerimiz, ayrıca bütün takımı akşam yemeğinde de ağırladı. Kendilerine çok teşekkür ederiz.

Mersin Küçük Erkekler Hentbol İl Birinciliğinde mücadele eden TAC Lise Hentbol Takımı, ilk maçında Sistem SK'yi hükmen, ikinci maçında da Gençlik Hizmetleri SK'yi 37-13 mağlup etti ve Mersin İl Üçüncüsü olarak turnuvayı tamamladı.

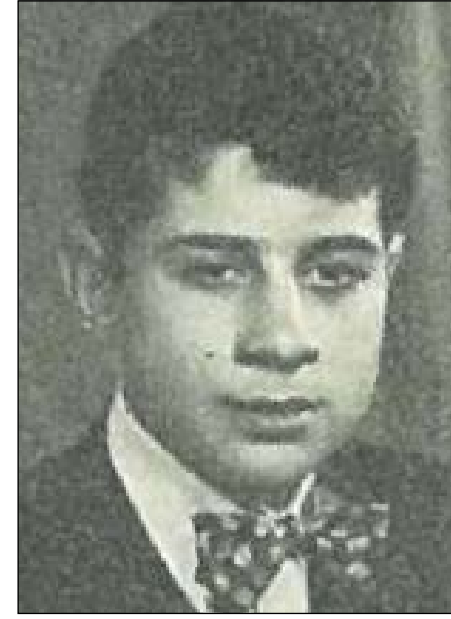
TAC NEF Voleybol Kız A Takımı, Mersin'de gerçekleşen Bölgesel Lig grup maçlarında tüm maçlarını kazanarak Niğde'deki Türkiye Kadınlar Voleybol Bölgesel Lig Finali'nde oynama hakkı kazandı. Niğde'de oynanan Bölgesel Lig Finali'nde rakibi Adana Voleybol SK'yi 3-0 yenen TAC NEF, 2023-24 sezonunda Türkiye Voleybol 2. Ligi'nde mücadele edecektir.

TAC '45 Oktay İşcen

TAC '51 Ahmet Niyazi Koç

TAO '52 Özmen Hayfavi

TAC '61 Orol Ataman

TAO '63 TAC '66 Şefik Çakır

TAC '63 Bahattin Gürsöz

TAC '64 Sevgin Oktay

TAC '76 Haldun Öztörün

TAC '76 M. Ömer İtil

TAC '77 İsmail Sağlar

TAC '82 Dr. Levent Tosyalı

TAC '55 Tuncay Osmanoğlu

Mezun Yakınlarımız

TAC '03 Çağlar Gökalp ile TAC '05 Emre Gökalp'in babaları Mesut Gökalp

TAC '00 Günsel Güngör ile TAC '07 İpek Güngör'ün babaları Erdoğan Güngör

TAC '90 İbrahim Tekin'in babası, TAC '20 Reyhan Tekin, TAC '22 Ece Uğurses, TAC 9.sınıf öğrencileri Seyit Tekin ve Demir Uğurses'in dedeleri Seyit Tekin

TAC '03 Eylül Yaycıoğlu Celil'in babası, TAC '00 Selçuk Celil'in kayınpederi Bülent Yaycıoğlu

TAC '81 Hakan Eminsoy'un oğlu Berkhan Eminsoy

TAC '83 Tümay Kalay Çil'in eşi Mustafa Çil

TAC '78 Arif Sezer'in kardeşi Tufan Sezer

TAC '03 Mustafa Yılmaz'ın babası Hüseyin Yılmaz

TAC '00 Dr. Ayşe İdil Çakmak

TAC '14 Emre Özmen

TAC '82 Dr. Levent Tosyalı ve annesi Meral Tosyalı

TAC '00 Ayşe İdil Çakmak ile annesi Ayla Tijen Çakmak

TAC '83 Deniz Akciğer Kara'nın annesi, TAC 11. Sınıf öğrencisi Karahan Kara'nın anneannesi Didar Akciğer

TAC '72 Abdullah Paksoy'un kayınpederi Zeki Yüzüak

TAC '92 Püren Yeşil Ödemiş'in kayınpederi Abdülkadir Ödemiş ile kayınbiraderi Volkan Ödemiş

TAC '97 Ümit Çiğdem'in babası Müfit Çiğdem

TAC '90 Ali Işoğlu'nun annesi Müyesser Işoğlu

TAC '86 Mehmet Tibet Atlı'nın babası Ahmet Atlı

TAC '19 Eren Burak Gökpınar'ın annesi Şirin Gökpınar

TAC '99 Artun Alparslan ve TAC '01 Argun Alparslan'ın babaları Ali Haydar Alparslan

TAC '82 Mustafa Özünlü'nün kız kardeşi Dilek Özünlü

TAC '72 Cengiz Atalay'ın annesi Samime Nihal Atalay

TAC '04 Özer Karatekin ile TAC '08 Berker Karatekin'in babaları Münir Ergezer Karatekin

TAC '89 mezunlarımızdan Cengiz Yılmaz ile Oğuz Yılmaz'ın anneleri, TAC '20 Kaan Yılmaz, TAC 11. sınıf öğrencisi Ateş Yılmaz ile 9. sınıf Toprak Efe Yılmaz'ın babaanneleri Meral Yılmaz

TAC '64 mezunumuz Turhan Kayasü'nün kardeşi Zafer Kayasü

TAC '89 mezunlarımızdan Cengiz Yılmaz ile Oğuz Yılmaz'ın babaları, TAC '20 Kaan Yılmaz ile TAC 11. sınıf Ateş Yılmaz'ın TAC 9.sınıf Toprak Efe Yılmaz'ın dedeleri Muhsin Yılmaz

TAC '05 Berkol Mis ile TAC '08 Bengü Mis'in babaları Bülent Mis

TAC '89 İdil Burat, TAC '92 Alper Burat ile TAC '98 döneminden rahmetli Egemen Burat'ın babaları Vural Burat

TAC '80 Tanju Uca'nın kayınpederi, TAC 11. sınıf öğrencisi Tuna Gürkan Uca'nın dedesi Dr. Gürkan Civelek

TAC '77 Şekip Karahan ile TAC '79 Mustafa Karahan'ın anneleri Güzide Karahan

TAC '84 döneminden Dr. Erhan Öner'in annesi Türkan Öner

Talas '51, TAC '55 mezunumuz rahmetli Ali Cengiz Dolunay'ın oğlu Mehmet Dolunay

TAC '86 Tanju Olcar'ın annesi, TAC '08 Selin Olcar, TAC '17 Can Olcar ile TAC '22 Zeynep Olcar'ın babaanneleri Ruhan Olcar

TAC '94 mezunumuz Gökçe İmren'in babası Ekrem İmren

TAC '76 mezunumuz Fatih Yorulmaz'ın babası Ali Rıza Yorulmaz

TAC '89 Zafer Kozacıoğlu'nun annesi, TAC '04 Sait Kozacıoğlu, TAC '04 Süleyman Kozacıoğlu'nun babaanneleri, TAC '00 Ahmet Zahit Erdem, TAC '05 Özgül Kocatepe ve TAC '09 Başak Kocatepe'nin anneanneleri Güler Kozacıoğlu

TAC '63 Bülent Arpaç'ın eşi, TAC '92 Renin Arpaç ile TAC '94 Yasemin Arpaç'ın anneleri Armağan Arpaç

TAC '03 Ali Gül'ün babası, merhum TAC '67 Mehmet Akif Gül'ün kardeşi İbrahim Gül

TAC '94 İhsan Karataylı'nın babası Refik Karataylı

TAC '89 Kaan Yılmaz Güney'in babası Aydın Güney

TAC '74 Adnan Saybaşı'nın abisi Ahmet Saybaşı

TAC '83 Alp Osmanoğlu'nun babası TAC '55 mezunumuz Tuncay Osmanoğlu

TAC '76 M. Ömer İtil'in videosunu izlemek için tıklayın

TAC '76 M. ÖMER İTİL'İN ARDINDAN<https://www.youtube.com/watch?v=3qi18LXS9E8>**AĞALAR,BEYLER;**

1976'dan sonraki hayatımızı, ailemizi, neler yaptığımızı kısaca özetlemek istedim ama edebi tarafım çok kuvvetli olmadığından bunu sadece kronolojik sıraya koymayı başarabileceğim.

Eylül 1976'da rahmetli peder ile Manchester/UK' ye uçup, üniversiteye kaydoldum. Başlangıç Makine Mühendisliği Fakültesi idi

Ertesi yıl ,arabayla Türkiye'ye geldiğim yaz, trajik bir kaza yaşadım. Bugün geriye baktığımda, aslında kafama bu kazadan çok sevgili Özderici'yi, bu hadiseden nerdeyse 2 hafta sonra, yine bir trafik kazasında kaybetmek kazınmış.

Sonraki yıl, daha iyi şeyler getirdi.Pınar ile 1978'de tanıştık. İtiraf etmeliyim ki Pınar'ın abisinin Turgay Gümüş (TAC 74) olmasının avantajı oldu.

1981'de MANU'dan Tekstil Mühendiliği'ni bitirerek mezun oldum. Arada aileyi, üniversitedeki bu değişikliğe nasıl ikna ettiğim çok ayrı bir " Tez " konusu. İşin aslı, makina Fakültesi benim için "Cup of tea" değildi.

Herneyse, aslında yaklaşık 500-600 Türk talebe ile birlikte geçen çok mavralı ve tabi ki çok viskilerle geçen bir üniversite macerasından sonra memlekete döndüm.

1982 Şubat ayında Pınar ile evlendik. O zamanlar geçerli olan bedelli askerlik hakkını kullanabilmek için, Londra'ya taşındık ve uluslararası inşaat taahhütleri yapan bir Türk şirketinin ofisinde çalışmaya başladım. Keyifli idi, ilk iş tecrübem. Grosvenor Square'de ofis, ABD ve Kanada Büyükelçilikleri'nin hemen yanında. Tek hatası, EL- AL Havayolları aynı meydana bir oteli kullanıyordu ve her uçak/personel geldiğinde müthiş güvenlik önlemleri alınırdı.

-Maalesef işler beklenildiği gibi gitmedi ve şirket ofisi kapatmak zorunda kaldı. Biz de Aralık 1982'de tekrar İstanbul'a döndük ve Fenerbahçe'ye

taşındık.

Bir müddet, 1983 Kasım'a kadar, profesyonel olarak çalışıp Yedek Subay olarak askerlik dönemine başladım. Tuzla Piyade Okulu'ndan sonra girdiğim İngilizce imtihanı sayesinde devamını KKK Genel Sekreterliği'nde bitirdim. Bu zamanları da keyifli hatırlıyorum. Komutanlıkta dönemin önemli İnsanlarını görebildim. Onur, Sait, Emre ve diğerleri ile Sakarya Caddesi'nde yenen yemekler ve hatta Sami Kayahan'ın 1-2 aylık hali.

Bu sırada maalesef Şubat 1984'de aniden babam Turgut İtil'i kaybettik. Hepimizi çarptı.. Erkendi...!! Sadece 67 yaşında.

Tabii hayat devam etti,İstanbul'a döndük.

Babam "Birşeyler uzun zaman kötü giderse, sevinmeye başla, iyi şeyler gelecektir", öyle de oldu. Oğlumuz Ali Bey, Temmuz 1986'da doğdu.

1987'de şirketimizi kurduk. Ünaldı ve ailelerimizin ortaklığı ile. Kısa müddet, bir sürü değişik deneme ve faliyetten sonra 1989'dan itibaren katı yakıtlar ticareti ile uğraşmaya başladık.

1996 yılında ortak kararımızla Ünaldı ile yollarımızı ayırdık.

O yıllardan beri hala aynı işi yapmaktayız. "Müthiş" başarılar kazanamadıysak bile bence "ilginç projeler" gerçekleştirebildik, bugünün deyimi ile "Ayakta kalabildik".

Annem Raciye Hanım da 2007 yazında, bizlere veda etti.

Ali Bey, Saint Benoit'ten sonra, Long Island / NY, Hofstra Üniversitesi, Zarb School of Business 'tan 2010'da mezun oldu. Kısa bir askerlik dönemi haricinde, iş hayatında bizimle.. Umarım ki, hep beraber ve hatta bizlerden sonra, kendisi de uzun yıllar "Ayakta durmayı" başarır...

Hepinizi seviyorum, bizler için de şöyle bir isteğim olacak; Uzun yıllar daha " Birlikte olalım "

TAC '64 SEVGİN OKTAY'IN ARDINDAN

“Adını Taşıdığım Sevgin Beyi Sevgi, Saygı ve Rahmetle Anıyorum”

BEN SEVGİN AKIŞ RONEY. Kolej mezunu değilim ama eski kolejlilerden (sanırım '55 mezunu) yakın bir zaman önce kaybettiğimiz Sevgin Oktay ile aynı ismi taşıyorum. Adlarımızın aynı olması bir tesadüf değil! Sevgin beyin vefatının ardından, onunla olan tanışıklığımızın öyküsünü sizlerle paylaşarak kendisini anmak istedim.

Babam rahmetli İbrahim Akış öğrencisi olan Sevgin Oktay'ı çok beğenir ve takdir edermiş. Onun mezuniyetinin ardından kısa bir süre annemin bana hamile olduğunu öğrenince adımı Sevgin koymuş. Kız da olsa, erkek de olsa farketmez diyerek! Çocukluğumda Sevgin beyin mezuniyet yıllığında kendisi için yazılanları defalarca okudum. “Matematik problemlerini tereyağından kıl çeker gibi çözer”miş. En sevdiği şarkı “sevmek seni bir suç ise affet günahımı ey sevgili” imiş. Babama sorardım Sevgin bey nerede, ne yapıyor acaba diye. Babam, mezuniyetinden sonra ABD'ye gittiğini ve bir daha kendisinden hiç haber almadığını söylerdi.

1989-90 akademik yılında Montana Devlet Üniversitesi'nde çalışırken elime geçen bir adres listesinde Sevgin beyin adına ve Pougkeepsie'deki ev adresine rastlayınca ne kadar sevindiğimi anlatamam. Hemen kendisine bir mektup yazarak (o zamanlar e-posta yoktu!) adımın öyküsünü paylaştım. Sevgin beyden kısa bir sürede cevap geldi. Çok mutlu olmuş. “New York tarafına gelerseniz, görüşelim” diyordu.

İlk kez Manhattan'da bir türk lokantasında

buluştuk. Yanında sevgili eşi Betty vardı. Daha sonra yolum ne zaman o bölgeye düşse kendisini aradım ve görüştük. Tanışmamızın ardından Türkiye'ye gittiği bir yaz babamla annemi Bodrum'daki evde Betty ile birlikte ziyaret ettiler. Yıllar sonra Sevgin beyi yeniden gören babamın ne kadar mutlu olduğunu biliyorum. Bir başka karşılaşmamız Kıbrıs'ta oldu. Türk-Amerikan Derneği'nin bir üyesi olarak Mayıs 1996'da adaya geldiğinde, benim o dönem görev yaptığım Doğu Akdeniz Üniversitesi'nde tekrar görüştük. Unutamadığım güzel bir anım da, 1977'nin Temmuz sonunda eşim Patrick ile birlikte evlerini ziyaret ettiğimizde, özel uçağını kullanarak bizi gezdirdiği ve benim arka koltukta kalbimin hızla çarptığı (!) bir saatlik uçuş maceramız. Bilenler bilir, Sevgin bey ömrü boyunca bir gökyüzü sevdalıydı. En son görüşmemiz sanırım Ağustos 2016'da idi. Bir arkadaşım ile birlikte evlerine gittim. Her zamanki gibi beraberce güzel vakit geçirdik.

Beş yıl önce Baltimore'a yerleştiğimizde daha sık görüşebileceğimizi umuyordum ama olmadı. Araya Covid girdi, ağırlaşan dünya dertleri girdi... Ara ara telefonla anyordum. En son konuşmamızda yaşlılığın getirdiği sorunlarla uğraştıklarını söylemişti. Bir de Cumhuriyetin 100. yılını kutlamak için sevgili eşiyle birlikte Türkiye'ye gitmeyi planladığını.

Adını taşıdığım Sevgin beyi sevgi, saygı ve rahmetle anıyorum.

Sevgin Akış